CE-AM PIERDUT ÎN FOC

Mariana Enriquez

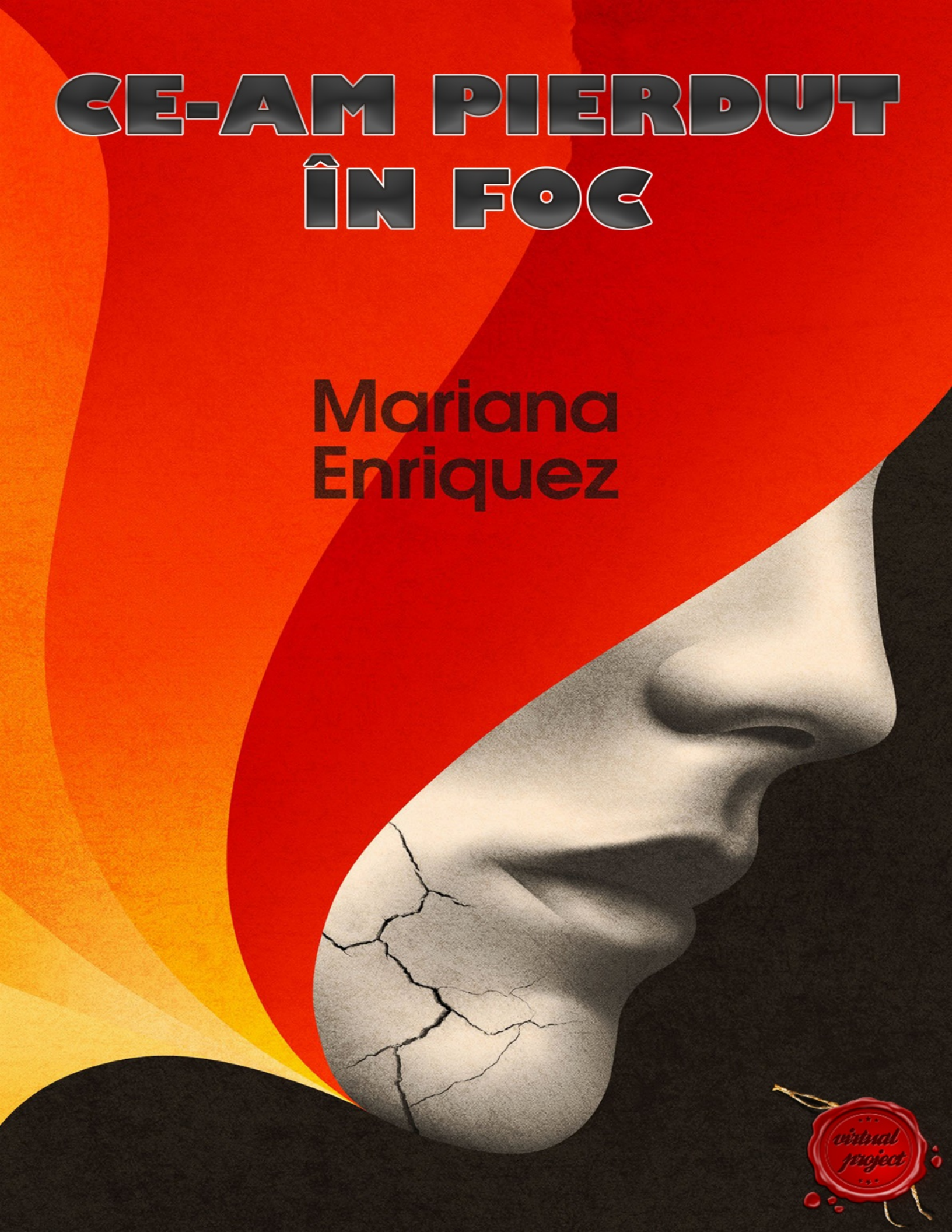

virtual project

MARIANA ENRIQUEZ

CE-AM PIERDUT ÎN FOC

Original: *Las cosas que perdimos en el fuego*
[*Things We Lost in the Fire*] (1982)

Traducere din limba spaniolă de:
MARIN MĂLAICU-HONDRARI

virtual-project.eu

EDITURA
ART

2017

„I wish I were a girl again, half-savage and hardy, and free”.

Emily Brontë, *Wuthering Heights*

„I am in my own mind.
I am locked in the wrong house”.

Anne Sexton, „For the Year of the Insane”.

Copilul jegos

Părinții mei cred că-s nebună pentru că am ales să trăiesc în casa care a aparținut bunicilor din partea tatălui, în cartierul Constitución, o măgăoaie de piatră și uși de fier vopsite în verde, dând în strada Virreyes, cu elemente art déco și mozaic vechi pe jos, atât de tocit încât, dacă mi-ar da prin cap să încui toate încăperile, aș putea inaugura un patinoar. Faza e că mereu mi-a plăcut la nebunie casa asta și îmi amintesc că atunci când eram mică și au închiriat-o unui cabinet de avocatură am fost foarte supărată. Îmi lipseau atât de mult ferestrele înalte și patio-ul interior care părea o grădină secretă și eram frustrată pentru că atunci când intram pe ușă nu mai puteam trece pragul ca la mine acasă. Nu-mi era cine știe ce dor de bunică-meu, un bărbat tăcut care abia dacă zâmbea și niciodată n-avea chef de joacă. Când a murit, nici măcar n-am plâns. Dar am plâns mult mai mult după moartea lui, atunci când, pentru o perioadă, am pierdut casa.

După cabinetul de avocatură a urmat un cabinet stomatologic, pentru ca, într-un sfârșit, să fie închiriată redacției unei reviste de călătorii care a falimentat în mai puțin de doi ani. Casa era frumoasă, bine gândită și se afla într-o stare destul de bună ținând cont de vechimea ei; numai că, în perioada aia, nimeni sau aproape nimeni nu mai voia să se stabilească în cartierul nostru. Redacția revistei de călătorii o închiriase numai pentru că era foarte mică chiria la vremea aia. Dar asta nu a fost suficient pentru a salva revista de la faliment și cu siguranță nu a ajutat nici faptul c-au fost jefuiți la câteva luni după ce se mutaseră și s-a furat totul de prin birouri: hoții au luat computerele, un cuptor cu microunde, până și o imprimantă care cântărea o tonă.

Constitución e cartierul gării pe unde trec trenurile care intră în oraș dinspre sud. În secolul al XIX-lea a fost zona în care trăia aristocrația din Buenos Aires, de aceea există astfel de case, cum e cea a familiei mele; iar de cealaltă parte a gării, în Barracas, există mult mai multe astfel de vile transformate în hoteluri sau aziluri de bătrâni, ori gata să se prăbușească. În 1887, familiile aristocrate s-au refugiat în nordul orașului, fugind din calea febrei galbene. Puține s-au mai întors, aproape niciuna. Treptat, familiile

negustorilor bogați, precum bunicul meu, au fost în stare să cumpere casele de piatră cu gargui și mânere de bronz la ușa de la intrare. Însă cartierul a rămas marcat pentru totdeauna de fugă, de părăsire; un loc nedorit.

Și e tot mai rău.

Însă dacă știi să te miști, dacă-i înțelegi dinamica, rutina, nu e periculos. Sau e mai puțin periculos. Știu că vineri noaptea, dacă ajung în Plaza Garray, pot să nimeresc în mijlocul unei lupte între mai mulți posibili bătăuși: traficanții începători din strada Ceballos care-și apără teritoriul de alți pretendenți și îi hăituiesc pe veșnicii îndatorați; dependenții atât de prăjiți încât se supără din orice și încep să arunce cu sticle; travestitele bete și obosite care își apără și ele bucățica lor. De asemenea, știu că dacă mă întorc acasă pe bulevard există șanse mai mari să mă atace hoții decât dacă mă întorc pe strada Solis, chiar dacă bulevardul e mult mai bine luminat, iar Solis, pe lângă faptul că are mai puține lămpi stradale, multe dintre ele sunt sparte: cine cunoaște cartierul, știe și strategiile astea. De două ori m-au atacat hoții pe bulevard, de fiecare dată au fost niște băieți care au venit în goană, mi-au smuls poșeta și m-au trântit la pământ. Prima dată am depus o plângere la poliție; a doua oară știam deja că n-are niciun rost, că poliția îi lăsa să fure pe bulevard, până la pasarela autopistei – așadar, vreo trei cvartale lăsate pe mâna lor – la schimb pentru favorurile făcute de adolescenți polițiștilor. Există câteva șmecherii pentru a te putea mișca liber în cartierul ăsta, iar eu le stăpânesc la perfecție, deși, bineînțeles, oricând poate apărea ceva imprevizibil. Ideea e să nu-ți fie teamă, să-ți faci câțiva prieteni-cheie, să-i saluți pe vecini, chiar dacă sunt niște delincvenți – ba cu atât mai mult cu cât sunt delincvenți –, să mergi cu capul sus, cu ochii sârmă la tot ce mișcă.

Îmi place cartierul ăsta. Nimeni nu înțelege de ce. Eu da: mă face să mă simt hotărâtă, isteață, în priză. Puține locuri ca acesta au mai rămas în Buenos Aires care, în afară de zonele de la periferie, e tot mai plin de bunăstare, mai civilizat, mustind de viață și, în ciuda imensității lui, e un oraș simplu de trăit în el. Constitución nu e simplu, dar e minunat, cu toate casele care odată au fost luxoase, iar acum par niște temple abandonate, ocupate de barbari care habar n-au că între pereții aceia cândva s-au înălțat ode aduse zeilor.

Sunt și mulți oameni care trăiesc pe stradă. Nu chiar atâția ca în Plaza Congreso, aflată la vreo doi kilometri de locuința mea; acolo e o adevărată

tabără, chiar în fața clădirilor legislative, ignorată cu desăvârșire, însă în același timp atât de vizibilă încât, în fiecare noapte, apar grupuri de voluntari care împart mâncare, verifică starea de sănătate a copiilor, distribuie pături iarna și apă rece vara. În Constitución, oamenii străzii sunt lăsați în voia sorții, rareori li se dă câte o mână de ajutor. Peste drum de casa mea, într-un colț unde pe vremuri era o băcănie, iar acum e o casă ferecată pentru ca nimeni să nu o poată ocupa, cu ușile și ferestrele zidite cu cărămidă, trăiește o femeie tânără împreună cu băiețelul ei. E gravidă, trebuie să fie în primele luni de sarcină, deși nu știi niciodată când e vorba despre astfel de mame dependente de droguri, căci toate sunt foarte slabe. Copilul să tot aibă vreo cinci ani, nu merge la grădiniță, își petrece ziua la metrou, vânzând cartoline cu biserica San Expedito. Știu asta pentru că într-o seară, când mă întorceam din centru spre casă, l-am văzut în vagon. Are o metodă cât se poate de tulburătoare: după ce le oferă călătorilor cartolina, îi obligă să dea mâna cu el, o strângere scurtă și soioasă, iar uneori chiar îi pupă pe obraz. Călătorii își reprimă mila și scârba: copilul e jegos și pute. Dar n-am văzut niciodată pe nimeni atât de milos încât să-l scoată de la metrou, să-l ducă acasă, să-i facă o baie, să sune la asistenta socială. Oamenii dau mâna cu el și cumpără cartolina. El e mereu încruntat, iar atunci când vorbește vocea îi e egală și moale; e răcit mai tot timpul și uneori fumează împreună cu alți copii de la metrou sau din cartierul Constitución.

Într-o seară am mers împreună de la stația de metrou până la mine acasă. Nu a scos o vorbă, dar am mers unul lângă celălalt. L-am întrebat niște aiureli, câți ani are, cum îl cheamă; nu mi-a răspuns. Nu era un copil dulce, nici drăgăstos. Totuși, când am ajuns în dreptul casei mele, m-a salutat.

— Pa, vecino, mi-a zis.

— Pa, vecine, i-am răspuns.

* * *

Copilul jegos și mama lui dorm pe trei saltele atât de uzate, încât, puse una peste alta, au aceeași înălțime cât o saltea normală. Femeia își ține puținele haine în niște saci de gunoi negri și mai are și un rucsac plin cu tot felul de lucruri pe care n-am apucat niciodată să le văd. Nu se clintește din colțul ei, stă acolo și cerșește cu o voce lugubră și monotonă. Nu-mi place deloc de ea. Nu doar pentru că e iresponsabilă, fumează țigări de foi, și scrumul îi cade pe burta de gravidă, ori pentru că niciodată n-am văzut-o

purtându-se frumos cu fiul ei, copilul jegos. Mai e ceva ce nu-mi place la ea. I-am spus prietenei mele, Lala, în timp ce mă tundea în casa ei într-o luni, în zi de sărbătoare. Lala e coafeză, dar a trecut destul de multă vreme de când nu mai lucrează într-un salon: nu-i plac șefii, zice. Câștigă mai mult și e mai liniștită în apartamentul ei. Dar, ca frizerie, locuința are câteva neajunsuri. De pildă, apa caldă care ajunge cu intermitențe pentru că centrala funcționează aiurea și, uneori, când îmi spală părul după ce m-a vopsit, mă trezesc cu un jet de apă rece peste cap de mă face să țip fără să vreau. Ea își dă ochii peste cap și zice că toți instalatorii sunt niște șarlatani, că îi cer bani în avans și nu mai revin niciodată. O cred.

— Femeia aia e un monstru, fată, strigă ea în timp ce aproape că-mi arde scalpul cu vechiul ei uscător de păr. Mă doare și atunci când îmi aranjează șuvițele cu degetele ei butucănoase. Cu ani în urmă, Lala s-a hotărât să fie femeie și braziliancă, deși se născuse bărbat și uruguayan. Acum a ajuns cea mai bună coafeză travestit din cartier și a renunțat la prostituție; când lucra pe stradă, falsul ei accent portughez o ajuta să-și seducă clienții, însă acum nu mai are sens. Dar degeaba, pentru că s-a obișnuit atât de mult încât uneori vorbește la telefon în portugheză sau, atunci când se enervează, ridică brațele spre cer și cere răzbunare sau milă de la Pomba Gira, sfântul ei personal, căruia i-a ridicat un micuț altar într-un colț al încăperii în care tunde, chiar lângă computerul deschis mereu pe chat.

— Deci și ție ți se pare un monstru.

— Îmi dă fiori când o văd, fată. E ca o vrăjitoare, nu știu cum să zic.

— De ce zici asta?

— Spun și eu ce aud. Umblă vorba prin cartier că face orice pentru bani, că merge la întâlniri cu vrăjitoare.

— Du-te tu, Lala, ce vrăjitoare! Aici nu-s vrăjitoare, nu mai crede toate prostiile.

M-a tras de păr și mi s-a părut că a făcut-o intenționat, însă și-a cerut scuze. Dar a făcut-o intenționat.

— Tu habar n-ai ce se întâmplă *cu adevărat* p-aici, fată. Tu locuiești aici, dar ești din altă lume.

Într-un fel are dreptate, deși nu-mi place să-mi vorbească așa. Mă deranjează că ea, cu maximă sinceritate, mă așază unde mi-e locul, femeia din clasa de mijloc care se crede curajoasă pentru c-a hotărât să locuiască în cel mai periculos cartier din Buenos Aires. Oftez.

— Ai dreptate, Lala. Dar, na, trăiește peste drum de mine, știu că nu se mișcă niciodată de pe saltelele alea, stă numai acolo.

— Tu lucrezi multe ore pe zi, n-ai de unde să știi ce face. Și nici noaptea nu știi ce face. Oamenii din cartierul ăsta, draga mea, sunt… cum se spune? Nici nu-ți dai seama când se reped la tine.

— Silențioși ca șerpii?

— Da, da, așa. Ai un vocabular de invidiat, nu-i așa, Sarita? E cultă, nu?

De vreo cincisprezece minute, Sarita așteaptă ca Lala să termine cu părul meu, dar n-o deranjează s-aștepte. Se uită prin reviste. Sarita e un travestit tânăr, frumos foc care se prostituează pe strada Solis.

— Ia spune-i, Sarita, povestește-i ce mi-ai povestit mie.

Dar Sarita strânge din buze ca o divă dintr-un film mut, nu are chef să-mi povestească nimic. Mai bine așa. Nu vreau să ascult poveștile de groază din cartier. Toate-s trase de păr și credibile în același timp, dar nu prea mă sperie, cel puțin nu în timpul zilei. Noaptea, când stau trează mai mult timp, încercând să profit de liniște și să termin treburi pe care le-am tot amânat, mi se întâmplă să-mi amintesc de poveștile care se spun în șoaptă. Atunci verific dacă ușile de la intrare și de la balcon sunt bine închise. Iar uneori rămân cu privirea ațintită de-a lungul străzii, privind mai ales înspre colțul unde dorm copilul jegos și mama lui, absolut nemișcați, ca niște leșuri anonime.

* * *

Într-o noapte, după cină, am auzit soneria. Ciudat: aproape nimeni nu trece pe la mine la o asemenea oră. Mai puțin Lala, în unele nopți când se simte singură, și atunci stăm amândouă și ascultăm melodii triste și bem whisky. M-am uitat pe fereastră să văd cine e – în cartierul ăsta nimeni nu deschide ușa imediat când sună soneria, mai ales noaptea târziu – și am văzut că era copilul jegos. Am dat fuga după chei și i-am deschis să intre. Plânsese, îl trădau urmele lăsate de lacrimi de-a lungul obrajilor lui murdari. A intrat în grabă și s-a dus până la ușa sufrageriei, dar acolo s-a oprit, ca și cum ar fi așteptat să-i dau voie să intre. Sau ca și cum i-ar fi fost frică să meargă mai departe.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Mama nu s-a mai întors, a zis.

Avea vocea mai puțin aspră, dar tot nu suna ca a unui copil de cinci ani.

— Te-a lăsat singur?

A dat din cap că da.

— Ți-e frică?

— Mi-e foame, mi-a răspuns el. Sigur că îi era și teamă, numai că trecuse deja prin destule în viață încât să nu recunoască asta în fața unui străin care mai avea și casă, o casă frumoasă și imensă, chiar în fața adăpostului lui.

— Bine, i-am zis. Intră.

Era desculț. Ultima dată când îl văzusem avea niște încălțări destul de noi. I-o fi fost prea cald cu ele? Sau i le-o fi furat cineva peste noapte? Nu am vrut să-l întreb. I-am făcut semn să se așeze pe un taburet și am pus în cuptor niște orez cu pui. Până s-a încălzit mâncarea, am uns cu unt o felie de pâine de casă. A mâncat-o uitându-se în ochii mei, foarte serios, liniștit. Îi era foame, dar nu părea să fie chiar lihnit.

— Unde s-a dus mama ta?

A ridicat din umeri.

— Dispare des?

A ridicat iarăși din umeri. Mi-a venit să-l scutur puțin, dar imediat mi s-a făcut rușine. Avea nevoie de ajutor, nu de satisfacerea curiozității mele. Totuși, ceva din atitudinea lui tăcută mă călca pe nervi. Aș fi vrut să fie un copil politicos și încântător, nu copilul ăsta antipatic și jegos care mânca pui cu orez, mestecând lent, savurând fiecare înghițitură și râgâind după ultima gură de Coca-Cola, pe care a băut-o pe nerăsuflate, și a mai cerut. Nu aveam nimic la desert, dar știam că vara, chioșcul de înghețată de pe bulevard era deschis până după miezul nopții. L-am întrebat dacă ar vrea să mergem la o înghețată și a zis că da, cu un zâmbet care i-a schimbat complet trăsăturile feței; avea dinți mici, iar unul din partea de jos stătea să-i cadă. Mi-era puțin teamă să ies atât de târziu, mai ales pe bulevard, însă zona chioșcului de înghețată era de obicei un teritoriu neutru, acolo nu se fura mai niciodată și nici nu aveau loc bătăi.

Nu mi-am luat portofelul, am pus câteva monede în buzunarul de la pantaloni. Odată ieșiți în stradă, copilul jegos mi-a dat mâna și gestul nu a avut nimic din indiferența cu care îi saluta pe cumpărătorii de cartoline din metrou. M-a ținut strâns: poate că încă îi era teamă. Am traversat strada; saltelele pe care dormea împreună cu maică-sa erau în continuare goale. Nu se vedea nici rucsacul: sau îl luase cu ea, sau cineva îl furase profitând de faptul că-l văzuse acolo, fără nimeni prin preajmă.

Aveam ceva de mers până la chioșcul cu înghețată, așa că am ales strada Ceballos, o stradă ciudată care în unele nopți putea fi foarte liniștită. Travestitele mai puțin sculpturale, cele mai plinuțe sau mai în vârstă, preferau să lucreze pe strada asta. Mi-a părut rău că n-aveam niște papuci să-i dau copilului jegos; trotuarele erau de multe ori pline de cioburi și n-aș fi vrut să se rănească. Dar copilul pășea apăsat, se vedea că era obișnuit să umble așa. În noaptea aia, nu era nici urmă de travestiți printre blocuri, însă era plin de altare. Mi-am amintit ce sărbătoare era: ziua lui Gauchito Gil, 8 ianuarie. Un sfânt popular din provincia Corrientes, venerat în toată țara și mai ales în cartierele sărace – deși găsești altare prin tot orașul, inclusiv în cimitire. Se zice că Antonio Gil a fost asasinat ca dezertor la sfârșitul secolului al XIX-lea: l-a omorât un polițist; l-a spânzurat de un copac și i-a tăiat gâtul. Însă, înainte de a muri, Antonio Gil i-a zis: „Dacă vrei ca băiatul tău să se vindece, roagă-te pentru mine”. Și polițistul s-a rugat pentru că fiul lui era foarte bolnav. Și băiatul s-a făcut bine. Atunci, polițistul l-a dat jos pe Antonio Gil din copac și l-a înmormântat, iar în locul în care i s-a scurs sângele pe pământ s-a înălțat un altar care există și în ziua de azi și la care se roagă mii de oameni.

I-am spus copilului jegos povestea cu sfântul gaucho și ne-am oprit în fața unui altar. Imaginea sfântului era lucrată în ghips și îl reprezenta îmbrăcat într-o cămașă albastră, cu eșarfa roșie la gât, iar părul îl avea prins cu o panglică tot roșie. Locul era plin de bucăți de pânză roșie și se vedeau chiar și câteva steguțe roșii: culoarea sângelui, spre veșnica amintire a inechității și-a gâtului tăiat. Dar nimic din toate astea nu erau macabre sau sinistre. Sfântul aduce noroc, vindecă, ajută și nu cere mai nimic în schimb, se mulțumește cu astfel de omagii și, uneori, cu puțin alcool. Sau cu pelerinajul la sanctuarul din Mercedes, în Corrientes: pe o căldură de cincizeci de grade, credincioșii ajung acolo cum pot, pe jos, cu autobuzul ori călare, din toate părțile, chiar și din Patagonia. Lumânările din jur creau senzația că clipește. Am aprins una dintre lumânările care se stinseseră și apoi, de la flacăra ei, mi-am aprins o țigară.

Copilul jegos părea agitat.

— Mergem imediat la înghețată, i-am zis.

Dar nu asta îl preocupa pe el.

— Gauchito e bun, a zis. Dar celălalt nu.

A vorbit cu voce joasă, uitându-se la lumânări.

— Care celălalt? l-am întrebat.

— Scheletul, mi-a zis. Dincolo sunt schelete.

În cartier, „dincolo” înseamnă de cealaltă parte a gării, după ce treci de peroane și de terasament, acolo unde șinele se pierd spre sud. Acolo apar din când în când altare pentru sfinți mai puțin binevoitori decât Gauchito Gil. Știu că Lala își duce pe terasament – întotdeauna la lumina zilei, pentru că altfel poate fi periculos – ofranda ei pentru Pomba Gira, câteva farfurii colorate și pui cumpărați din supermarket pentru că n-are curaj să omoare o găină. De la ea știam că „dincolo” există nenumărați Sfinților ai Morții, sfințișorul schelet înconjurat de lumânări roșii și negre.

— Dar nu e un sfânt rău, i-am zis copilului jegos care s-a uitat la mine cu ochi mari, ca și cum i-aș fi spus o nebunie. E un sfânt care poate să facă rău dacă i se cere, însă cei mai mulți oameni nu cer lucruri rele: îi cer să-i apere. Mama ta te duce dincolo? l-am întrebat.

— Da, dar uneori mă duc și singur, mi-a răspuns. Apoi m-a tras de braț în direcția chioșcului de înghețată.

Era foarte cald. Trotuarul din jurul chioșcului era lipicios, de la atâtea înghețate topite, și m-am gândit iarăși la picioarele copilului călcând în murdăria asta proaspătă. A intrat în goană și a cerut, cu vocea lui de om bătrân, o înghețată mare de lapte cu ciocolată. Eu n-am luat nimic. Căldura îmi alunga foamea și nu știam ce-ar trebui să fac cu copilul dacă maică-sa nu avea să apară. Să-l duc la poliție? La un spital? Să-l primesc la mine până când maică-sa urma să se întoarcă? Oare exista în orașul ăsta ceva de genul unui birou de asistență socială? Bineînțeles că exista, da, un număr la care puteai suna pe timpul iernii pentru a anunța dacă cineva care trăia pe stradă risca să moară de frig. Dar cam atât, sau cel puțin eu nu știam altceva. Mi-am dat seama, în timp ce copilul jegos își lingea degetele, de cât de puțin îmi păsa de oameni, de cât de firești mi se păreau viețile lor nefericite.

După ce și-a terminat înghețata, copilul jegos s-a ridicat de pe banca pe care ne așezaserăm și a luat-o către colțul unde trăia împreună cu mama lui, fără să-mi dea prea multă atenție. L-am urmat. Strada era întunecată, se luase lumina; se întâmpla destul de des în nopțile toride. Dar chiar și așa îl vedeam destul de bine ajutată de farurile mașinilor; și mai era luminat, el și tălpile lui de-acum în întregime negre, de lumânările altarelor improvizate.

Am ajuns la colț fără să-mi mai fi dat mâna sau să-mi adreseze vreun

cuvânt.

Maică-sa era întinsă pe saltele. Ca toți drogații, nu avea noțiunea temperaturii de afară, așa că purta un hanorac cu gluga trasă pe cap, de parcă ar fi plouat. Burta, imensă, îi era dezgolită, tricoul era prea scurt ca s-o mai acopere. Copilul jegos a salutat-o și s-a așezat pe saltea. N-a mai zis nimic.

Ea era furioasă. S-a apropiat de mine răgând pur și simplu, nu pot spune altfel, făcându-mă să-mi amintesc de cățeaua mea când își rupsese un șold și înnebunise de durere, când nu se mai văicărea, ci doar urla.

— Unde l-ai dus, curva dracului? Ce vrei să-i faci? Ce? Să nu te prind că te-atingi de copilul meu!

Era atât de aproape încât îi vedeam fiecare dinte, gingiile însângerate, buzele arse de pipă și îi simțeam respirația duhnind a gudron.

— I-am cumpărat o înghețată, am strigat văzând că avea în mână o sticlă spartă cu care părea hotărâtă să mă atace.

— Tai-o sau te tai eu, curva dracului!

Copilul jegos se uita în pământ, ca și cum nu se întâmpla nimic, ca și cum nu ne-ar fi cunoscut pe niciuna, nici pe mine, nici pe maică-sa. M-am enervat pe el. Cât de nerecunoscător e împielițatul ăsta, m-am gândit și am luat-o la goană. Am intrat în casă cât de repede am putut, îmi tremurau mâinile și mi-a luat ceva până să găsesc cheia. Am aprins toate luminile – din fericire, pe partea mea de stradă curentul nu se luase; mă temeam ca nu cumva maică-sa să trimită pe cineva să mă caute, să mă bată, mă puteam aștepta la orice de la ea, habar n-aveam dacă avea sau nu prieteni în zonă, nu știam nimic despre ea. După un timp, am urcat la etaj și am spionat-o de la balcon. Stătea culcată cu fața în sus, fuma o țigară. Copilul jegos părea să fi adormit lângă ea. Am luat o carte și un pahar cu apă și m-am băgat în pat, dar n-am reușit să citesc și nici să mă uit la televizor; căldura părea și mai sufocantă cu ventilatorul pornit care nu făcea altceva decât să răscolească aerul fierbinte și să acopere zgomotele străzii.

Dimineața mi-am impus să nu plec la muncă înainte de a mânca micul dejun. Căldura era deja sufocantă, deși soarele abia răsărise. Când am încuiat ușa, primul lucru pe care l-am observat a fost absența saltelelor de la colț. Nu era nici urmă de copilul jegos și de mama lui, nu lăsaseră după ei nicio pungă, nicio pată, niciun muc de țigară. Nimic.

Ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

* * *

Cadavrul a apărut la o săptămână după ce copilul jegos și mama lui dispăruseră. Când m-am întors de la serviciu, cu picioarele umflate de căldură și visând la răcoarea casei mele cu tavan înalt și încăperi atât de largi încât nici cea mai infernală vară nu le-ar fi putut încinge, am găsit strada plină de zarvă, cu trei mașini de poliție, banda galbenă care separă zona unde s-a comis un delict și o mulțime de oameni îmbulzindu-se chiar la marginea perimetrului închis. Nu mi-a luat mult până să o recunosc pe Lala, cu pantofii ei cu toc alb și cu cocul său auriu; era atât de agitată, încât uitase să-și pună genele false la ochiul stâng, așa că fața ei părea asimetrică, de parcă ar fi suferit o semipareză.

— Ce s-a întâmplat?

— Au găsit un copil.

— Mort?

— Tu ce crezi?! Cu gâtul tăiat. Îți merge cablul, iubire?

Lalei îi tăiaseră cablul pentru că nu-l plătise luni în șir. Ne-am dus la mine acasă și ne-am întins pe pat ca să ne uităm la televizor, cu ventilatorul din tavan învârtindu-se ca nebunul și cu geamul de la balcon deschis, ca să putem auzi dacă s-ar fi întâmplat ceva interesant pe stradă. Am așezat pe pat o tavă cu o carafă plină cu suc rece de portocale, iar Lala a pus stăpânire pe telecomandă. Era ciudat să vedem pe ecran cartierul nostru, să auzim prin geamul deschis ziariștii care alergau înnebuniți, sau să vedem de la balcon mașinile diverselor televiziuni. Era ciudată decizia de a aștepta să auzim de la televizor detalii despre crimă, însă amândouă știam foarte bine cum stătea treaba în cartier: nimeni nu avea să vorbească, nu avea să spună adevărul, cel puțin nu în primele zile. Mai întâi, tăcere, în eventualitatea în care cei implicați în crimă meritau să aibă parte de loialitate. Chiar dacă era vorba despre uciderea unui copil. Mai întâi, gura cusută. Apoi, după câteva săptămâni, aveau să apară poveștile. Deocamdată, nu. Acum era momentul televizorului.

Devreme, în jur de ora opt seara, ne-am apucat de băut – aveam să petrecem o noapte care a început cu suc de portocale, a continuat cu pizza și s-a încheiat cu whisky –, am deschis o sticlă primită cadou de la taică-meu. Informațiile erau extrem de puține: în stația dezafectată de pe strada Solis apăruse un băiat mort. Decapitat. Îi găsiseră capul așezat lângă restul corpului.

La ora zece se știa că țeasta îi fusese rasă până la os și că nu fusese găsit niciun fir de păr. Se mai știa și că avea pleoapele cusute și limba mușcată, și nu se știa dacă și-o mușcase copilul înainte de a muri sau dacă – și aici Lala a țipat – i-a fost mușcată de altcineva.

Televiziunile au continuat să vină cu informații până aproape de miezul nopții, luând declarații de la ziariștii transmițând de la fața locului. Polițiștii, ca de obicei, nu spuneau nimic în fața camerelor, însă dădeau constant informații presei.

Până la miezul nopții, nimeni încă nu reclamase cadavrul. Deja se mai știa și că victima fusese torturată: bustul îi era plin de arsuri făcute cu țigara. Se bănuia că fusese vorba și de un abuz sexual, ceea ce s-a și confirmat pe la două noaptea, când a răsuflat primul raport al legiștilor.

Și nici la acea oră încă nu reclamase nimeni cadavrul. Nicio rudă. Nici mamă, tată, frați, unchi, veri, nici vecini, nici cunoscuți. Nimeni.

La televizor se spunea că băiețelul decapitat avea între cinci și șapte ani, era greu de evaluat vârsta reală pentru că fusese prost hrănit în timpul vieții.

— Aș vrea să-l văd, i-am zis Lalei.

— Ești nebună?! Doar nu crezi că o să arate un copil decapitat! De ce vrei să-l vezi? Ce ciudată ești. Mereu ai fost puțin dusă, contesa morbidă în palatul ei de pe strada Virreyes.

— Nu, Lala, cred că știu cine e.

— Cine? Copilul?

I-am zis că da și am început să plâng. Eram beată, dar mai eram și convinsă că băiețelul jegos era copilul decapitat. I-am povestit Lalei întâlnirea mea cu el, în noaptea aceea când sunase la ușa mea. De ce l-am lăsat în plata Domnului, de ce nu am făcut totul ca să-l iau de la maică-sa, de ce nu l-am lăsat măcar să facă o baie?! Dacă tot am o cadă veche, superbă, imensă, pe care abia o folosesc, pentru că de obicei fac un duș scurt, și doar arareori o umplu și îmi ofer plăcerea de a sta cufundată în apa caldă, de ce nu l-am lăsat să scape măcar de murdăria de pe trup? Și, nu știu, să-i fi cumpărat o rățușcă și o jucărie cu care să facă baloane de săpun. Aș fi putut foarte bine să-l îmbăiez și apoi să ne fi dus la înghețată. Da, e drept că era târziu, dar există supermarketuri non-stop care au încălțăminte de vânzare, i-aș fi putut cumpăra o pereche de încălțări, cum am putut să-l las să umble desculț, noaptea, pe străzile alea în beznă? Nu trebuia să-l las să rămână cu maică-sa. Când ea m-a amenințat cu sticla, ar

fi trebuit să chem poliția ca s-o bage la închisoare și așa aș fi rămas eu cu copilul sau l-aș fi ajutat să fie adoptat de o familie care să-l iubească. Dar eu nu și nu. M-am supărat pe el pentru că a fost nerecunoscător, pentru că nu m-a apărat în fața maică-sii! M-am supărat pe un copil îngrozit, fiul unei drogate, pe un copil de cinci ani care trăiește pe stradă!

Care *trăia* pe stradă, pentru că acum era mort, decapitat!

Lala m-a ajutat să vomit în budă, apoi s-a dus și mi-a cumpărat niște pastile pentru durere de cap. Vomitam din cauza beției și pentru că eram îngrozită și sigură că despre el era vorba, copilul jegos, violat și decapitat într-o stație, cine știe de ce.

De ce i-au făcut asta, Lala, am întrebat-o, ghemuită în brațele ei puternice, din nou în pat, amândouă fumând încet primele țigări din zori.

— Prințesă, habar n-am dacă băiețelul mort e cel despre care vorbești tu, dar, dacă vrei, vin cu tine la poliție, măcar să știi o treabă.

— Vii cu mine?

— Normal.

— De ce, Lala? Cum i-au putut face așa ceva? Lala a stins țigara pe o farfurie de lângă pat și și-a turnat încă un whisky. A adăugat Coca-Cola și a învârtit cu degetul gheața din pahar.

— Nu cred că-i vorba de el. De băiețelul pe care l-au omorât… Cred că au trimis un mesaj. Un mesaj pentru cineva.

— Crezi că e o răzbunare între traficanți?

— Numai traficanții babani omoară în halul ăsta.

Am rămas tăcute. Mi-a fost teamă. Deci existau astfel de traficanți în Constitución? Ca aceia din Mexic, care mă uimeau atunci când citeam despre ei, zece cadavre fără cap atârnând de un pod, șase capete aruncate dintr-o mașină pe treptele procuraturii, o groapă comună cu șaptezeci și trei de morți, unii decapitați, alții fără brațe? Lala a fumat în tăcere și a fixat deșteptătorul. M-am hotărât să lipsesc de la serviciu și să mă duc direct la poliție ca să le spun tot ce știam despre copilul jegos.

* * *

De dimineață, m-am trezit cu aceeași durere de cap și am făcut cafea pentru amândouă, pentru mine și pentru Lala. Ea m-a rugat să o las să facă o baie, am auzit dusul și mi-am dat seama că avea să stea acolo cel puțin o oră. Am deschis televizorul la știri. Ziarele nu spuneau nimic nou. Pe internet nu aveam nicio șansă să aflu ceva relevant, mai degrabă zvonuri și

prostii.

Dar pe canalul de știri se spunea că apăruse o femeie care reclamase copilul decapitat. O femeie pe nume Nora venise la morgă ținând în brațe un bebeluș nou-născut și însoțită de câteva rude. Când am auzit faza cu *bebeluș nou-născut,* am crezut că o să-mi sară inima din piept. Așadar, era într-adevăr copilul jegos. Maică-sa nu-l căutase mai repede pentru că – și asta era o cauzalitate cumplită – noaptea crimei fusese și noaptea în care născuse. Avea sens. Copilul murdar rămăsese singur în timp ce maică-sa năștea și atunci…

Atunci ce? Dacă era vorba de un mesaj, de o răzbunare, nu putea fi îndreptată împotriva acelei sărmane femei care dormise în fața casei mele atâtea nopți, acea fată dependentă care nu putea să aibă mult peste douăzeci de ani. Tatăl, poate: da, tatăl, asta da. Cine o fi tatăl copilului jegos?

În acel moment, cameramanii au luat-o razna cu toții, au început să alerge, ziariștii abia-și trăgeau sufletul, cu toții năpustindu-se asupra femeii care ieșea de la poliție și strigându-i: „Nora, Nora, cine crezi că i-a făcut asta lui Nachito?”

— Deci îl chema Nachito, am murmurat eu.

Brusc, Nora a apărut în prim-plan, un prim-plan cu plânsetul și țipetele ei. Și nu era mama copilului jegos. Era o cu totul altă femeie. O femeie de vreo treizeci de ani, deja căruntă, brunetă și foarte grasă, de la kilogramele pe care le pusese pe ea în timpul sarcinii, mi-am zis. Aproape invers decât în cazul mamei copilului jegos.

Nu se înțelegea ce striga. Picioarele nu o mai ajutau. Cineva o sprijinea din spate; sora ei, cu siguranță. Am schimbat canalul, dar peste tot apărea femeia aceea urlând până când un polițist s-a interpus între ea și microfoane, după care a apărut o mașină de poliție și a luat-o de acolo. Acum apăreau o grămadă de detalii. M-am așezat pe capacul de veceu și i le-am spus Lalei, în timp ce se rădea, se machia și-și prindea părul într-un coc complicat.

— Se numea Ignacio. Nachito. Familia anunțase duminică dispariția lui și au văzut la televizor ce s-a întâmplat, dar nu s-au gândit că ar putea fi copilul lor, pentru că Nachito dispăruse în Castelar. Sunt din Castelar.

— Dar asta e la mama naibii! Cum a ajuns aici? Ufff, prințesă, e groaznic de-a dreptul. M-am hotărât să contramandez toate programările. Cum să mai tai părul cuiva după toate astea?

— Avea și buricul cusut.

— Cine, băiețelul?

— Da. Și se pare că i-au smuls urechile.

— Fată, n-o să mai doarmă nimeni în cartierul ăsta. Ascultă ce-ți spun. Om fi noi delincvenți, dar asta e o treabă de-a dreptul satanică.

— Chiar asta au și zis. Că e satanism. De fapt nu satanism, ci un sacrificiu, o ofrandă pentru Sfinților Moarte.

— Apără-ne și păzește-ne, Pomba Gira și Maria Padilha!

— Ți-am zis azi-noapte că băiețelul jegos mi-a spus câte ceva despre Sfinților Moarte. Nu e el, dar el știe.

Lala a îngenuncheat în fața mea și m-a țintuit cu ochii ei mari și negri.

— Prințesă, să nu te prind că scoți o vorbă despre asta. Nimic. Nici poliției, nici nimănui. Trebuie să fi fost nebună azi-noapte când m-am gândit să te las să mergi la poliție. Nici vorbă, acum noi trebuie să fim mute ca mormântul, să-mi fie cu iertare.

Am ascultat-o. Avea dreptate. Nu aveam nimic de zis, nimic de povestit. Făcusem doar o plimbare cu un copil al străzii care apoi a dispărut, așa cum dispar copiii străzii. Părinții lor se mută din cartier și îi iau cu ei. Copiii se alătură vreunei bande de hoți sau de spălători de parbrize de pe bulevard sau încep să transporte droguri; când sunt folosiți pentru a vinde droguri, sunt mutați des dintr-un cartier într-altul. Își fac culcuș în stafiile de metrou. Copiii străzii nu rămân niciodată prea mult într-un loc; o vreme da, dar întotdeauna pleacă până la urmă. Fug și de părinții lor. Sau dispar pentru că apare un unchi căruia i se face milă și îi ia acasă, departe, în sud, o casă pe o stradă neasfaltată, unde împarte o cameră cu cinci frați, dar cel puțin are un acoperiș deasupra capului. Așa că nu era nimic neobișnuit că mama și copilul dispăruseră de pe o zi pe alta. Stația unde fusese găsit copilul decapitat nu făcea parte din traseul pe care l-am parcurs în noaptea aceea împreună cu copilul jegos. Dar faza cu Sfinților Moarte? Coincidență, o simplă coincidență. Lala spunea că în cartierul ăsta există o mulțime de oameni devotați Sfinților Moarte, toți emigranții veniți din Paraguay și cei din Corrientes îl adoră pe sfințișor, dar asta nu însemna că sunt niște asasini; până și Lala credea în Pomba Gira, care e înfățișată ca o femeie-demon, cu coarne și trident, dar asta nu o făcea să fie o ucigașă diabolică.

Firește că nu.

— Aș vrea să stai câteva zile cu mine, Lala.

— Cum să nu, prințesă, îmi aleg chiar acum o cameră.

Lalei îi plăcea la nebunie casa mea. Îi plăcea să dea muzica tare și să coboare lent scările, cu turbanul și cu o țigară, o femeie fatală, neagră, „Sunt Josephine Baker", zicea, după care se plângea că era singurul travestit din Constitución care avea idee de cine era Josephine Baker. „Habar n-ai cât de proaste-s fetele astea noi, stupide și cu capul gol ca o țeavă. Și cele care apar sunt și mai nașpa. Se duce dracului totul."

* * *

Îmi venea greu să umblu prin cartier cu siguranța de dinainte de crimă. Uciderea lui Nachito produsese un efect ca de narcotic în acea zonă din Constitución. Noaptea nu se mai auzeau strigăte de luptă, traficanții se mutaseră la câteva străzi mai încolo, către sud. Polițiștii supravegheau non-stop locul unde fusese găsit cadavrul. Dar, susțineau ziariștii și investigatorii, nu acela fusese locul crimei, de fapt. Cineva lăsase cadavrul acolo, în stația dezafectată.

La colțul de stradă unde fusese culcușul copilului jegos și al maică-sii, vecinii au înălțat un altar pentru cel pe care l-au numit Descăpățânatul. Au pus și o fotografie pe care scria: „Dreptate pentru Nachito". În ciuda aparentelor bune intenții afișate de cei din cartier, anchetatorii nu prea credeau că emoția lor era adevărată. Dimpotrivă, credeau că nu fac altceva decât să acopere pe cineva. De aceea, procurorul ceruse anchetarea mai multor vecini.

M-au chemat și pe mine să dau declarații. Nu am anunțat-o pe Lala ca să nu se panicheze. Pe ea nu o chemaseră. A fost o întrevedere scurtă și nu le-am spus nimic care i-ar fi putut ajuta, în noaptea aceea am dormit tun.

Nu, n-am auzit absolut nimic.

Sunt mai mulți copii ai străzii în cartier, da. Mi-au arătat o poză cu Nachito. Le-am zis că nu-l văzusem niciodată. Și nu mințeam. Era cu totul diferit de copiii din cartier: un grăsun cu gropițe în obrăjori și cu părul pieptănat și aranjat. Niciodată nu văzusem un asemenea copil (ba încă să mai și zâmbească!) prin Constitución.

Nu, n-am văzut niciodată altare dedicate magiei negre, nici pe stradă și nici în vreo casă. Numai pentru Gauchito Gil. Pe strada Ceballos.

Dacă știam că Gauchito Gil fusese decapitat? Da, toată țara știe legenda asta. Nu cred că are ceva de-a face cu Gauchito; dumneavoastră credeți?

Firește, nu sunteți obligați să-mi răspundeți. În fine, fie cum o fi, eu una nu cred, dar e drept că nici nu prea știu multe despre ritualuri.

Sunt grafician. Lucrez pentru un ziar. De fapt, pentru suplimentul *Moda & Mujer*. De ce locuiesc în Constitución? Pentru că e casa părintească și e o casă minunată, o puteți vedea când treceți prin cartier.

Sigur, dacă aud ceva, vă anunț. Bineînțeles. Da, adorm cu frica-n sân, la fel ca toți ceilalți. Ne e teamă.

Era evident că nu mă suspectau, dar trebuia să stea de vorbă cu vecinii. M-am întors acasă cu autobuzul, ca să nu fiu nevoită să străbat pe jos distanța mare dintre stația de metrou și casă. De când avusese loc crima, nu mai mergeam cu metroul pentru că nu voiam să mă întâlnesc cu copilul jegos. Și, în același timp, îmi doream obsesiv, aproape bolnăvicios, să-l revăd. În ciuda fotografiilor, în ciuda tuturor probelor – chiar și a fotografiilor cu cadavrul publicate de un ziar ca să stârnească un scandal fals și să îngrozească publicul, ziar care a vândut la greu ediția cu copilul decapitat pe copertă –, eu continuam să cred că mortul era copilul jegos.

Sau că el avea să fie următorul mort. Era o chestie irațională. I-am spus și Lalei, într-o seară, la coafor, când m-am hotărât să-mi vopsesc vârfurile roz, chiar dacă știam că un asemenea vopsit durează mult. Acum nimeni nu mai răsfoia reviste, nici nu-și mai făcea unghiile, nici nu scria mesaje pe telefon în timp ce aștepta să-i vină rândul. Acum se vorbea încontinuu despre Descăpățânat. Tăcerea impusă de prudență luase sfârșit, deși încă nu auzisem pe nimeni să numească vreun suspect, decât așa, în treacăt. Sarita zicea că în satul ei natal, în Chaco, avusese loc ceva asemănător, doar că victima era o fetiță.

— Au găsit-o tot așa, cu capul lângă ea și violată cu sălbăticie, sărmana copilă, vai și-amar de ea.

— Sarita, încetează, te rog, a zis Lala.

— Dar așa a fost, ce vrei să fac eu? Astea-s treburi necurate.

— Poliția crede că e mâna traficanților, am zis eu.

— E plin de traficanți vrăjitori, a zis Sarita. Dacă ați ști voi ce e prin Chaco! Fac ritualuri ca să-i apere. De asta i-au tăiat capul și l-au așezat în stânga trupului. Cred că dacă aduc astfel de ofrande, n-o să-i prindă poliția pentru că fiecare cap tăiat le dă putere. Și nu sunt niște simpli traficanți de droguri, fac trafic și cu femei.

— Și crezi că există și pe aici, prin Constitución?

— Sunt peste tot, a zis Sarita.

L-am visat pe copilul jegos. Ieșeam pe balcon și el era în mijlocul străzii. Îi făceam semne cu mâna ca să se dea la o parte pentru că un camion se apropia în mare viteză. Dar copilul jegos continua să se uite în sus, spre balcon, la mine, zâmbind, cu dinții lui murdari și mici. Camionul dădea peste el și nu puteam face altceva decât să văd cum una dintre roti îi trecea peste burtă și burta lui exploda ca o minge de fotbal și intestinele îi ajungeau până la colț târâte de camion. Capul copilului jegos rămânea în mijlocul străzii, încă zâmbind și cu ochii larg deschiși.

M-am trezit leoarcă și tremurând. Din stradă se auzea o *cumbia* care te îndemna la somn. Dar în curând cartierul avea să se umple de zgomote, bătăi între bețivi, muzică, motocicletele cu țeava de eșapament spartă anume ca să facă mai mult zgomot, o chestie după care adolescenții erau morți. Rezultatele provizorii ale anchetei aflate în plină desfășurare erau încă secrete, dar asta nu însemna decât că polițiștii erau total dezorientați. M-am dus de mai multe ori să o văd pe mama, iar când mi-a cerut să mă mut la ea, măcar pentru o vreme, am refuzat-o. Mi-a zis că-s nebună și am țipat una la cealaltă, cum nu mai făcuserăm niciodată până atunci.

* * *

În noaptea aceea m-am întors târziu; după ce-am plecat de la birou, am fost la ziua de naștere a unei colege de muncă. Era una dintre ultimele nopți de vară. Am venit spre casă cu autobuzul și am coborât ceva mai repede ca să mă plimb puțin prin cartier, singură. Știam cum s-ajung la mine fără probleme. Dacă știi să te orientezi cât de cât, cartierul nu mai pare atât de complicat. Mergeam și fumam. Atunci am văzut-o.

Mama copilului jegos era slabă, mereu fusese slabă, chiar și cât fusese gravidă. Din spate, nimeni nu i-ar fi ghicit burta umflată de sarcină. Avea aspectul tipic al unui dependent de droguri: șoldurile continuă să fie strâmte ca și cum s-ar opune dezvoltării fătului, trupul nu produce grăsimi, mușchii nu se măresc; în luna a noua, picioarele sunt niște bețe care susțin o minge de baschet, o femeie care a înghițit o minge de baschet. Acum, fără burta de gravidă, mama copilului jegos părea, mai mult ca oricând, o adolescentă, așa cum stătea sprijinită de un copac, sub un felinar stradal încercând să-și aprindă pipa cu cocaină fără să-i pese de poliție – care patrula prin cartier mult mai des acum, după uciderea Descăpățânatului –, nici de alți drogați, de nimic.

M-am apropiat încet de ea și când m-a văzut, m-a recunoscut imediat. Pe loc! A mijit ochii și s-a gândit să o șteargă, însă ceva a oprit-o. Un moment de amețeală, poate. Acele câteva secunde mi-au fost suficiente pentru a mă opri în dreptul ei, a-i bloca trecerea și a o obliga să stea de vorbă cu mine. Am lipit-o de copac și am ținut-o așa. Nu avea suficientă putere cât să se opună.

— Ce-ai făcut cu copilul?

— Care copil? Lasă-mă-n pace.

Amândouă vorbeam în șoaptă.

— Fiul tău. Știi bine despre ce vorbesc.

Mama copilului jegos și-a deschis gura și respirația ei m-a îngrețoșat, o respirație de om flămând, dulce și putredă ca un fruct uitat la soare, amestecată cu izul medicinal de droguri și de ars; dependenții miros a cauciuc ars, a deșeuri toxice, a apă contaminată, a moarte chimică.

— N-am niciun copil.

Am lipit-o mai tare de copac, am prins-o de gât. Nu știu dacă simțea durere, dar i-am înfipt unghiile în piele. Oricum nu conta, nu avea să-și mai amintească nimic peste câteva ore. Și nici mie nu-mi era frică de polițiști. Nu le-ar fi păsat de o bătaie între două femei.

— Vreau să-mi spui adevărul. Până nu demult erai gravidă.

Mama copilului jegos a dat să mă ardă cu bricheta, dar am înțeles la timp ce urmărea, am observat mâna sfrijită care îndrepta flacăra spre părul meu. Mi-ar fi dat foc nenorocita dracului. Am prins-o de încheietură și am strâns-o atât de tare încât a scăpat bricheta pe jos. N-a mai opus rezistență.

— EU N-AM COPII! a țipat și țipătul vocii ei prea groase, o voce de om bolnav, m-a adus cu picioarele pe pământ. Ce făceam? Sugrumam lângă casa mea o adolescentă mai mult moartă decât vie. Poate că mama avea dreptate. Poate că era mai bine să mă mut. Poate că, așa cum spunea ea, aveam o obsesie cu casa asta pentru că-mi permitea să trăiesc izolată – aici nu mă vizita nimeni, poate că eram deprimată și îmi inventam povești siropoase despre un cartier care, dacă e s-o spunem p-aia dreaptă, era o mizerie de cartier, o mizerie, o adevărată mizerie. Asta mi-a spus mama țipând la mine, iar eu îmi jurasem să nu mai vorbesc cu ea, dar acum, cu unghiile înfipte în gâtul acestei tinere drogate, mi-am zis că poate avea dreptate.

Nu eram prințesa din palat, ci nebuna din turn.

Fata drogată s-a smuls din strânsoarea mea și a luat-o la fugă, împleticindu-se: era pe jumătate sufocată. Însă, când a ajuns în mijlocul străzii, chiar în bătaia unui stâlp de iluminat, s-a oprit și s-a întors. Râdea și gingiile îi sângerau în lumină.

— Eu i-am dat pe mâna lui! mi-a strigat.

Strigătul mi-era adresat, se uita fix în ochii mei, și faptul că mă recunoștea mă făcea să mă simt oribil. Apoi și-a trecut palmele peste burta lipsită acum de sarcină și a zis, foarte clar și puternic:

— Și i l-am dat și p-ăsta. Așa i-am promis, pe amândoi.

Am fugit după ea, dar era mai rapidă decât mă așteptam. Sau devenise brusc rapidă, nu știu. A traversat Plaza Garay ca o pisică și am reușit să mă țin după ea, însă când am ajuns pe bulevard a reușit să se strecoare printre mașini, dar mie mi-a fost frică. Abia mai puteam respira. Îmi tremurau picioarele. Cineva s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă fata aia îmi furase ceva și am zis că da, în speranța că o va urmări. Dar nu, s-a mulțumit să mă întrebe dacă eram bine, dacă voiam un taxi și ce-mi furase.

Da, un taxi, am zis. A oprit o mașină și i-am zis taximetristului să mă ducă acasă, un traseu de numai cinci cvartale, dar șoferul nu a comentat. În cartier era ceva obișnuit să iei un taxi pentru distanțe atât de scurte. Sau poate că n-avea chef de ceartă. Era târziu. Probabil că mai făcea o ultimă cursă înainte de a se retrage.

Când am închis ușa în urma mea n-am simțit alinarea camerelor răcoroase, a scării cu trepte de lemn, a patio-ului, a mozaicului vechi, a tavanelor înalte. Am aprins lumina și becul a început să clipească: o să se ardă, mi-am zis, o să rămân pe întuneric, însă și-a revenit până la urmă. Dar părea să împrăștie o lumină gălbuie, învechită, de joasă tensiune. M-am așezat pe podea, cu spatele lipit de ușă. Așteptam să aud bătăile ușoare în ușă ale copilului jegos sau zgomotul capului său rostogolindu-se pe trepte. Așteptam ca băiețelul jegos să vină și să-mi ceară, din nou, să-l las să intre.

Hostería

Fumul de țigară o îngrețoșa, așa i se întâmpla mereu când maică-sa fuma în mașină. Dar nu îndrăznea să-i spună să stingă țigara pentru că maică-sa era supărată. Expira, și fumul îi ieșea pe nas și îi intra Florenciei în ochi. Pe bancheta din spate, sora ei, Lali, asculta muzică cu căștile înfundate în urechi. Nimeni nu vorbea. Florencia s-a uitat pe geam la vilele din Los Sauces, așteptând nerăbdătoare să ajungă la tunel, apoi la dig și în sfârșit la pădurile pline de culoare. Peisajul ăla nu o plictisea niciodată, chiar dacă îl vedea de câteva ori pe an, adică de fiecare dată când mergeau la casa lor din Sanagasta.

Dar călătoria asta era diferită. Nu era de plăcere. Tatăl lor aproape că le obligase să plece din Rioja. Noaptea trecută, Florencia auzise toată cearta, iar dimineața hotărârea era deja luată: până la alegeri, adică atât timp cât tatăl lor candida în campania electorală pentru un post de consilier municipal, ele trebuiau să plece la Sanagasta. Problema era Lali. Ieșea în fiecare weekend, se îmbăta și umbla cu prea mulți băieți. Lali avea cincisprezece ani și părul ei lins și negru îi ajungea până la talie. Era foarte frumoasă, deși ar fi trebuit să se machieze mai puțin, să renunțe la unghiile lungi și stridente și să învețe să meargă pe tocuri. Florencia se uita la ea cum umbla cu pantofii ei noi și o pufnea râsul când vedea cât de împiedicată și de înceată era, tocmai pentru că se străduia să meargă impecabil; fardul albastru de pleoape i se părea ridicol, iar cerceii cu perlă de-a dreptul hidoși. Dar își dădea seama că bărbații o plăceau așa și că tatăl ei nu voia s-o vadă prin La Rioja pe durata campaniei. Florencia se văzuse nevoită să-și apere sora în repetate rânduri, după ore, uneori chiar cu pumnii. Soră-ta, curva aia, mincinoasă, panaramă, muistă, i-au tras-o și-n cur, ce crezi. Pe Lali o insultau întotdeauna numai fetele. Într-o zi se întorsese acasă cu buza spartă după o bătaie pe stradă și, în timp ce se spăla la baie și încerca să găsească ce minciună să le spună părinților – că jucase volei și primise o minge direct în față –, se simțise brusc proasta proastelor. Soră-sa nu-i mulțumea niciodată pentru că-i lua apărarea. De fapt, nici măcar nu se obosea să-i vorbească vreodată. Nu-i păsa ce spuneau despre ea, nu-i păsa că Florencia se bătea pentru ea, nu-i păsa de Florencia, de fapt.

Stătea închisă în camera ei, probând haine și ascultând muzică tâmpită, șlagăre siropoase, *mă vei vedea, sosind, vei auzi melodia mea, vei intra fără să-mi ceri cheia, distanța și timpul nu știu câtă nevoie are inima mea de tine,* aceeași melodie încontinuu, îți venea s-o omori. Florencia nu se înțelegea cu sora ei, dar nici nu suporta ca lumea s-o considere curvă. De fapt, nu-i plăcea ca cineva să zică despre o fată că e o curvă: ar fi luat apărarea oricui.

Pe ea nimeni n-o lua vreodată de curvă, asta-i clar. A deschis geamul ca să vadă mai bine digul și Pollera de la Gitana, acea parte deluroasă care părea să fie urma unei cascade de sânge acum uscată. Aerul ușor umed i-a umplut gura. Pe ea o numeau poate lesbiană, linguristă, bolnavă la cap, mai știu eu cum.

Mamă, nu pui niște muzică? Mi s-au terminat bateriile, a zis Lali.

Lasă-mă-n pace, copilă, mă doare capul de-nnebunesc și trebuie să conduc.

Ce nașpa ești.

Lali, dacă nu taci, ți-o iei.

Asta-i situația, s-a gândit Florencia. Maică-sa nu suporta Sanagasta. La fel ca mulți locuitori din La Rioja, se refugia în sat vara, atunci când temperatura din oraș ajungea la cincizeci de grade, nu-ți mai puteai face nici măcar o siestă ca lumea și îți venea să mori pur și simplu. Mereu aducea vorba despre Uspallata sau despre mare, era sătulă de satul ăla fără restaurante, cu oameni ursuzi și antipatici și cu piața plină de aceleași produse meșteșugărești, cărora nici măcar nu le schimbau locul. Era sătulă de procesiunea din ziua închinată sfintei Virgen Niña, de grotele nenumărate și de faptul că satul avea trei biserici dar niciun bar unde să bei o cafea. Dacă cineva îi spunea că putea bea o cafea la Hostería, o lua cu capul. Era sătulă de Hostería. Sătulă de amabilitatea Elenei, patroana, care i se părea o femeie fățarnică și încrezută. Sătulă de faptul că singurele distracții erau să mănânci pui la cuptor la Hostería, să joci la ruletă și la păcănele în cazinoul de la Hostería, să intri în vorbă c-un turist european la Hostería. Obișnuia să repete că din fericire aveau piscină la ei acasă, că altfel, dacă ar fi trebuit să meargă la piscină la Hostería, ar fi înnebunit pe loc. În tot satul nu există nici măcar un loc în care să mănânci un grătar. Nici măcar un loc.

Au ajuns la Sanagasta odată cu primul autobuz de seară, pe la șase și

jumătate. Soarele, coborât mult, schimba culorile dealurilor, iar verdele copacilor din vale era catifelat ca al lichenilor. Lali plângea. Detesta Sanagasta, nu mai putea de nervi și era hotărâtă ca după liceu să fugă în Córdoba, acolo unde locuia unul dintre iubiții ei… Florencia aflase de planul ei de evadare când i-l spusese la telefon unei prietene.

În casă era destul de răcoare și maică-sa, friguroasă din fire, a făcut focul. Florencia a ieșit în grădină: casa lor de vacanță era destul de mică pentru că tatăl lor preferase să lase mai mult spațiu pentru piscină, copaci, mult spațiu pentru câini ca să aibă pe unde alerga, pentru un pavilion și pentru flori, da, îi plăceau florile, mult mai mult decât mamei lor, care prefera cactușii. Florencia s-a așezat în hamac și a început să identifice culorile: portocaliu și fucsia la flori, turcoaz la piscină, verde la nopal, roz la casă. I-a trimis un mesaj celei mai bune prietene a ei, Rocío, care locuia în Sanagasta: Am ajuns, hai pe la mine. Aveau multe de povestit: Rocío îi spusese într-un mail că și ea avea probleme în familie. Adică problema era tatăl ei; familia lui Rocío era practic inexistentă: maică-sa murise, iar frați nu avea. Rocío i-a răspuns să se întâlnească la chioșc, că era deschis deja, iar Florencia a plecat în fugă, fără să anunțe pe nimeni, cu bani de-o Cola în buzunar. Unul dintre lucrurile care-i plăceau foarte mult în Sanagasta era și că putea să plece fără să spună nimănui și fără ca părinții să se sperie sau să se supere.

Aerul mirosea a ars, probabil cineva dăduse foc unei grămezi de frunze uscate. Era cel mai plăcut moment al zilei. Stând pe unul dintre scaunele de plastic de la chioșc, acolo unde noaptea puteai găsi sandvișuri și șnițele, Rocío o aștepta în pantaloni scurți făcuți din blugi tăiați, un tricou alb, părul despletit și rucsacul sub masă. Florencia a pupat-o, s-a așezat lângă ea și nu s-a putut stăpâni să nu se uite la picioarele ei, la puful auriu care în lumina asfințitului era ca briantină. Au cerut o Cola la doi litri și Florencia i-a zis că vrea să audă totul.

Tatăl lui Rocío era angajat de ani buni la Hostería pe post de ghid turistic: ducea turiștii la parcul arheologic, pe dig, la grota din Salamanca. Era angajatul favorit: când i se avaria camioneta, folosea mașina 4 x4 a patroanei, mânca gratis la restaurant oricând avea chef, juca biliard și fotbal de masă fără să plătească și în sat se zvonea că era amantul Elenei. Rocío nu credea, nu se uita tatăl ei la patroana de la Hostería, îngâmfata aia, zicea. Florencia făcuse toate circuitele turistice cu Rocío și cu tatăl ei. Era un ghid

extraordinar, atent și simpatic: era atât de amuzant, încât nu te săturai chiar dacă mergeai pe creste sub un soare nemilos.

Nu-mi vine să cred că Elena l-a dat afară pe taică-tu. Ce s-a întâmplat?

Rocío și-a șters urma de Cola rămasă pe buză, o mustață maronie.

Lucrurile stăteau destul de rău, i-a zis, pentru că Elena avea probleme cu banii și era isterică, dar totul s-a dus naibii când taică-su le-a spus unor turiști din Buenos Aires că acum vreo treizeci de ani, Hostería, înainte de a fi hotel, fusese o școală de poliție.

Dar taică-tu le spune asta tuturor, de fiecare dată când povestește istoria satului, a zis Florencia.

Da, numai că Elena nu știa asta. Turiștii ăia au fost interesați de povestea hotelului, au vrut să afle mai multe și au întrebat-o direct pe Elena. Așa a aflat ea că tata spunea faza cu școala de poliție, s-au certat și l-a dat afară.

De ce s-a supărat așa rău?

Nu vrea ca turiștii să afle toate astea, zice tata, pentru că a fost școală de poliție pe vremea dictaturii, nu-ți amintești ce-am învățat la școală despre dictatură?

Ce, au omorât oameni acolo?

Tata zice că nu, că Elena își face griji degeaba, că acolo a fost o simplă școală de poliție.

Rocío a zis că faza cu școala de poliție era un pretext pentru Elena, doar cumpărase Hostería cu zece ani în urmă. Că se săturase de taică-su și voia să scape de el și a profitat de asta. Stătea rău cu banii, trebuia să dea oameni afară. Elena îi luase lui taică-su cheile de la Hostería, îi ceruse bani ca să repare nu știu ce la camioneta pe care nu el o stricase, ci se stricase pentru că lucrurile se strică atunci când le folosești, chiar așa, și i-a zis să nu se gândească să facă pe ghidul independent că-l dă în judecată. În plus, nici nu i-a plătit ultima lună de muncă.

Dar el își poate vedea de traseele lui, de ce nu?

Nu se mai bagă ghid, nu vrea să aibă probleme, în plus, zice că e sătul de oamenii din satul ăsta, vrea să plece de-aici.

Rocío și-a golit paharul de Cola, a chemat câinele care-și făcea veacul pe lângă chioșc, și câinele a venit imediat și a părut dezamăgit când a primit mângâieri în loc de mâncare.

Eu nu vreau să plec, îmi place aici, vreau să fac liceul în La Rioja, cu

tine și cu fetele.

Florencia s-a aplecat să mângâie urechile câinelui, care se apropiase de ea ca să-și încerce norocul, dar ea îl mângâia pentru a-și ascunde fața. Nu voia ca Rocío să observe că era gata să plângă; dacă pleca din Sanagasta, ar fi fugit cu ea, fără să-i pese de nimic. Și atunci a urmat cea mai bună veste posibilă, cea mai bună veste pe care-a auzit-o în viața ei.

I-am zis, l-am rugat să rămânem, iar tata a zis că plecăm din Sanagasta, dar numai pentru a ne muta în La Rioja, a vorbit acolo ca să se angajeze la biroul de turism, nu-i super?

Florencia și-a strâns buzele, apoi a zis că-i genial. A băut paharul de Cola ca să-și alunge emoția. Hai să mergem în piața trandafirilor, a zis Rocío, au înflorit bobocii, să vezi ce frumoși sunt.

Au pornit, cu câinele după ele și cu un rest de Cola în sticlă. Aproape se înnoptase. Toate străzile din centrul satului era luminate și asfaltate. Prin ferestrele unor case se puteau vedea oamenii adunați în jurul mesei, multe femei cu rozariul în mână. Pe Florencia o speriau puțin reuniunile alea, mai ales când erau și lumânări aprinse, iar flacăra lor tremurătoare le lumina obrajii și ochii închiși. Ziceai că-i un priveghi. În familia ei nimeni nu se ruga. Așa că păreau niște ciudați.

Rocío s-a așezat pe o bancă și a zis dintr-odată: Flor, acum pot să-ți spun, n-am vrut să-ți zic la chioșc că poate ne auzea cineva. Vreau să m-ajuți cu ceva.

Cu ce?

Mai întâi spune-mi că vrei, promite-mi.

Îți promit.

Bun, acum pot să-ți arăt.

Rocío a deschis rucsacul pe care-l cărase tot drumul până în piață și i-a arătat ce era înăuntru, iar Florencia a înghețat de spaimă pentru că în lumina felinarului i s-a părut că acea halcă de carne din rucsac era un animal mort, sau o bucată dintr-un om, ceva sinistru. Dar nu: erau cârnați. Pentru a-și mai veni în fire, dar și pentru ca Rocío să nu râdă de spaima ei, a zis ce vrei, să te ajut să faci un grătar?

Nu, ești proastă? Vreau să-i fac una Elenei de să mă țină minte.

Rocío i-a spus ce plan avea și se vedea în ochii ei că o ura pe Elena. Știa, era evident, că fusese amanta tatălui ei. Știa că se certaseră pe faza cu școala de poliție, dar adevărata problemă era alta. Dar nu recunoștea. Însă

răzbătea clar din felul cum vorbea despre ea, din vocea tremurându-i de bucurie numai la gândul că o va umili. Era evident că voia s-o pedepsească pe Elena și să-și apere mama. Florencia s-a concentrat, căci auzise că dacă îți dorești ceva cu adevărat, atunci poți face ca lucrul ăla să se întâmple, iar acum voia ca Rocío să aibă încredere în ea, să-i spună totul. Dacă avea să-i spună, atunci vor fi cu adevărat de nedespărțit. Dar Rocío nu i-a spus și Florenciei nu i-a rămas altceva de făcut decât să accepte să se întâlnească după cină, în spate la Hostería, la lumina unei lanterne.

* * *

Zona cu piscina era întotdeauna deschisă, așa că pe acolo se putea intra. Oricum, în Sanagasta nimeni nu încuia ușile. Sezonul turistic încă nu începuse, iar partea de hotel care înconjura ca o potcoavă grădina cu piscină era cufundată în cea mai adâncă liniște. Era deschisă numai partea din față a clădirii, cea dinspre stradă; cele două părți erau separate de cazinou, plasat la mijloc, închis și el în acea perioadă a anului, cu excepția zilelor când cineva îl închiria pentru vreun eveniment. Forma hotelului era ciudată, și de fapt chiar semăna foarte mult cu o garnizoană.

Florencia și Rocío au intrat desculțe ca să nu facă zgomot. Aveau chei pentru că tatăl lui Rocío păstrase un set de la ușa din spate și o copie după cheia universală de la camere. Sigur avusese de gând să le predea, dar, luat cu cearta, uitase, credea Rocío. Imediat ce-a văzut cheile, i-a și venit ideea; avea să intre în hotel noaptea, atunci când administratorul dormea într-o cameră din partea din față a edificiului, adică suficient de departe. Planul era să ia la rând câteva camere, să spargă saltelele de spumă, așa că pentru a le sfâșia n-avea nevoie nici măcar de-un cuțit ca lumea, să bage câte un cârnat în fiecare, apoi să pună așternutul la loc ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După două luni, mirosul de carne stricată avea să fie insuportabil și, cu puțin noroc, Elenei îi va lua ceva până să-și dea seama din ce cauză duhnește în asemenea hal. Florencia a fost uimită de cruzimea planului, însă Rocío i-a zis că se inspirase dintr-un film.

Nici n-au deschis bine ușa că a și apărut Negro, cel mai feroce dintre câinii de pază ai hotelului. Dar Negro o știa pe Rocío și i-a lins mâna. Pentru a-l liniști și mai mult, i-a dat un cârnat, iar Negro s-a dus să-l mănânce lângă un cactus. Au intrat fără probleme. Pe coridor era beznă, iar când Florencia a aprins lanterna, a simțit o spaimă cumplită: era sigură că în raza de lumină va apărea un chip alb care va veni în viteză spre ele sau că

vor vedea picioarele unui bărbat dispărând după un colț. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Erau doar ușile camerelor, niște scaune, plăcuța care indica toaletele, sălița pentru internet cu computerul oprit și câteva fotografii înrămate de la sărbătoarea Chaya din anii trecuți – Hostería se umplea de fiecare dată în timpul sărbătorilor Chaya, iar în grădină se organizau festivaluri folclorice.

Rocío i-a făcut semn să se grăbească. E atât de frumoasă în semiîntunericul ăsta, s-a gândit Florencia, cu părul prins în coadă de cal și un hanorac pe ea, pentru că nopțile sunt reci în Sanagasta. În liniștea clădirii își puteau auzi respirația agitată. Sunt super agitată, i-a șoptit Rocío la ureche și a apucat mâna Florenciei, cea în care nu ținea lanterna, și i-a dus-o la piept. Uite cum îmi bate inima. Florencia a lăsat-o pe Rocío să-i apese palma pe moliciunea aceea și a cuprins-o o senzație neobișnuită, i-a venit să facă pipi, a simțit furnicături mai jos de buric. Rocío i-a dat drumul la mână și au intrat într-una dintre camere, dar senzația încă persista și Florencia a trebuit să țină lanterna cu ambele mâini pentru ca raza de lumină să nu mai tremure.

Exact așa cum bănuise Rocío, le-a fost ușor să despice salteaua cu cuțitul de bucătărie pe care-l aveau la ele. La fel de ușor a fost și să bage bucata de cârnat în saltea. Dintr-o parte, tăietura s-ar fi văzut, totuși, dar după ce au pus așternutul la loc, patul era ca nou. Nimeni nu și-ar fi dat seama că în saltea zăcea o bucată de carne, cel puțin nu și-ar fi dat seama din prima. Au făcut la fel în alte două camere și Florencia, pe care o cuprindea teama tot mai mult, a zis: hai să mergem, ajunge. Nu, mai am încă șase bucăți, a zis Rocío și Florencia n-a avut de ales, a trebuit s-o urmeze.

Au intrat într-o încăpere ale cărei ferestre dădeau spre stradă, trebuiau să aibă multă grijă să nu se vadă de afară lumina lanternei, pentru că obloanele nu se închideau bine, intra puțină lumină chiar și de la stâlpii de iluminat. La acea oră nimeni nu umbla prin Sanagasta, dar nu se știe niciodată. Dacă îi trecea cuiva prin cap că intraseră hoții în Hostería și se apuca să tragă? Se putea întâmpla orice. Au despicat salteaua, au băgat o bucată de cârnat și au pus așternutul la loc fără nicio problemă.

Am obosit, a zis Rocío, hai să ne-ntindem puțin.

Ești nebună.

N-are nimic, întinde-te, hai să stăm puțin.

Dar când voiau să se întindă pe patul matrimonial pe care tocmai îl aranjaseră, un zgomot venit de-afară le-a făcut să se ghemuiască, moarte de spaimă. A fost neașteptat și incredibil: zgomotul de motor al unei mașini sau camionete, însă atât de puternic încât nu putea fi real, trebuia să fie vorba de o înregistrare. Apoi un alt motor, după care cineva a început să dea cu o bucată de fier în obloane, făcându-le pe cele două fete să se strângă în brațe, pe întuneric, și să țipe pentru că, pe lângă zgomotul de motor și loviturile în ferestre, s-a mai auzit și zgomot de pași alergând în jurul hotelului și strigăte de bărbați; iar bărbații ăia care alergau loveau acum în toate ferestrele și în toate obloanele și puneau farurile camionului sau camionetei ori mașinii direct pe camera în care se aflau ele, și ele puteau vedea farurile printre lamelele obloanelor, mașina era în grădină și pașii continuau să se audă alergând și mâinile lovind și încă ceva, ceva metalic și strigăte de bărbați, mulți bărbați strigând; cineva zicea „haideți, haideți”, apoi s-au auzit zgomote de sticlă spartă și alte strigăte. Florencia simțea că face pipi pe ea, nu reușea să se țină, nu reușea și nu putea nici să mai strige pentru că glasul îi pierise.

Farurile mașinii s-au stins și ușa camerei s-a deschis larg.

Fetele au încercat să se ridice în picioare, dar tremurau prea tare. Florencia a crezut că avea să leșine. Și-a înfundat fața în umărul lui Rocío și a strâns-o atât de tare în brațe încât a durut-o. Intraseră două persoane. Una a aprins lumina și fetele au recunoscut-o cu greu pe Elena, patroana de la Hostería, însoțită de fata care avea grijă de hotel peste noapte. Ce faceți aici, a zis Elena după ce le-a recunoscut, iar angajata ei a lăsat în jos pistolul pe care-l ținea în mână. Înfuriată, le-a apucat de umeri și le-a ridicat, dar și-a dat seama că fetele erau moarte de spaimă: le auzise țipând ca din gură de șarpe. Fuseseră trădate de propriile țipete. Fetele nu se temeau de ea, era altceva, se mai întâmplase ceva, dar Elena nu știa ce și, când a încercat să scoată ceva de la ele, fetele au început să plângă și au ținut-o una și bună întrebând-o dacă aia fusese alarma hotelului, ce fusese cu tot zgomotul ăla și cu indivizii care băteau în ferestre. Ce alarmă, a zis Elena de mai multe ori, despre ce indivizi vorbiți, însă fetele nu păreau s-o asculte. Una dintre ele, fata avocatului care candida pentru un post de consilier în La Rioja, făcuse pipi pe ea. Fiica lui Mario avea un rucsac cu cârnați în el. Ce însemnau toate astea, Dumnezeule. De ce țipaseră în halul ăsta și atâta timp. Telma, angajata, zicea că le auzise strigând și plângând vreo cinci

minute bune.

Până la urmă, fata lui Mario a reușit să lege câteva vorbe: a spus că auziseră mașini, că văzuseră faruri, a pomenit din nou despre oameni alergând și lovind în ferestre. Elena s-a înfuriat rău. Curvișstina asta mică o mințea în față, inventa povestea asta cu fantome ca să-i ruineze ei afacerea, așa cum încercase și Mario să facă; o trăda așa cum o trădase și taică-său, și sigur el o trimisese aici. Nu mai voia să audă nimic. A sunat la soția avocatului și la Mario, le-a spus că le-a găsit pe fete în hotel și i-a chemat să vină după ele. De data asta n-o să sun unde-ar trebui să sun, a zis, dar, dacă se mai întâmplă, o să le dau pe mâna poliției.

Când au venit după ele, abia au putut-o extrage pe una din brațele celeilalte. Vorbim mâine, și-au zis, așa a fost, au pornit alarma, nu, nu era nicio alarmă, își șopteau la ureche fără să țină cont de părinții care le certau, care cereau explicații, explicații pe care nu aveau să le primească în acea noapte. Mama Florenciei i-a schimbat pantalonii fiicei sale în tăcere, îngrijorată. Mâine vreau să-mi spui tot, și se vedea că-i venea greu să mai facă pe supărata, părea mai degrabă ușor speriată. Și să nu te mai prind cu fata asta, ai înțeles? Până ne spune taică-tu să ne întoarcem în La Rioja, nu mai ieși din casă. Ești pedepsită și să nu te prind că comentezi. Proastele dracului, cu ce-oi fi greșit de-am parte de-o asemenea nenorocire.

Florencia și-a tras pătura până la bărbie și s-a hotărât să nu mai stingă niciodată veioza. Nu-i păsa de interdicția de-a o vedea pe Rocío; avea suficient credit pe telefon și, la o adică, poate că maică-sa o să revină asupra deciziei. Tot ce voia acum era să doarmă. Îi era teamă de bărbații alergând, de mașină, de faruri. Cine fuseseră, unde dispăruseră? Și dacă o s-o caute din nou? Într-o altă zi? Și dacă aveau s-o urmărească până în La Rioja? Ușa de la camera ei era întredeschisă și a început să transpire când a văzut o umbră mișcându-se pe hol, dar era soră-sa.

Ce-ai pățit?

Nimic. Lasă-mă.

Te-ai pișat pe tine. Ceva s-a întâmplat.

Lasă-mă.

Lali și-a strâns buzele, apoi a zâmbit.

O să-mi spui tu, n-ai de ales, te-așteaptă o săptămână închisă aici cu mine, în casa asta de căcat. Poți să uiți de prietena ta.

Dispari.

Dispari tu. Sau îmi spui sau…

Sau ce.

Sau îi spun mamei că ești o curvă de lesbiancă. Toată lumea și-a dat seama, numai ea nu. Te-au prins când i-o lingeai prietenei tale, nu?

Lali a început să râdă, a amenințat-o cu degetul pe Florencia și a închis ușa.

Anii toxici

1989

În vara aia, curentul electric se lua din șase în șase ore, ca urmare a unui ordin dat de guvern pentru că țara noastră nu mai avea energie, așa mi s-a zis, deși noi nu prea înțelegeam ce însemna asta. Părinții noștri ziceau că Ministerul Lucrărilor Publice trebuise să ia o asemenea măsură dacă nu voiam s-avem parte de-o stingere generală și să stăm la lumina lămpilor cu petrol: exact ca-ntr-o mahala, repetau ei. Cum adică o stingere generală? Voiau să spună că aveam să stăm în beznă pentru totdeauna? Posibilitatea era incredibilă, stupidă, ridicolă. Inutili adulții ăștia, ne gândeam, inutili. Mamele noastre plângeau în bucătărie pentru că n-aveau bani sau n-aveau lumină sau nu mai reușeau să plătească chiria, ori inflația le mâncase din salariu până când nu mai puteau cumpăra decât niște pâine și carne ieftină, însă nouă nu ne păsa, ni se păreau niște chestii la fel de tâmpite și ridicole ca și tăierea curentului electric.

Noi aveam o dubită. Era a iubitului Andreei, cea mai frumoasă dintre noi, cea care din două mișcări își tăia blugii și-și făcea cei mai bestiali pantaloni scurți și purta desuuri cumpărate cu bani furați de la maică-sa. Nu contează cum îl chema pe gagică-su, important e că avea o dubiță cu care transporta mărfuri, iar în weekend era a noastră. Fumam niște iarbă naspa adusă din Paraguay, care atunci când era prea uscată mirosea a urină și a erbicid, dar era ieftină și avea efect maxim. Poșteam toate trei un joint și apoi, când eram deja luate, ne urcam în partea din spate a dubiței, care nu avea nici geamuri și nicio șansă de lumină pentru că nu fusese gândită pentru transportul persoanelor, dar era perfectă pentru conserve de năut și mazăre. Îi ceream să bage viteză, să frâneze brusc, să dea ture în sensul giratoriu de la ieșirea din oraș, îl puneam să ia curbele brusc și să treacă peste limitatoarele de viteză din beton fără să frâneze; și el făcea tot ce-i ceream pentru că o iubea pe Andrea și visa ca și ea să-l iubească într-o bună zi.

Noi țipam ca nebunele și cădeam una peste alta; era mai tare decât orice

carusel, mai tare decât alcoolul. Răscrăcărate în beznă, simțeam că oricând am fi putut da cu capul de ceva și rămâne late pe veci. Uneori, când iubitul Andreei trebuia să oprească la semafor, ne căutam prin întuneric ca să vedem dacă mai eram în viață. Și râdeam ca descreieratele, lac de transpirație, uneori pline de sânge, și interiorul camionetei mirosea a stomacuri golite și a ceapă, uneori și a șampon de mere, cu care ne spălam toate. Împărțeam multe lucruri: hainele, uscătorul de păr, ceara de epilat; lumea zicea că semănăm, că ne asemănăm fizic, dar de fapt era vorba despre un soi de iluzie optică pentru că ne copiam gesturile și felul de a vorbi. Andrea era frumoasă, înaltă, avea picioarele subțiri și incredibil de drepte; Paula era mult prea blondă, și dacă stătea mai mult timp la soare se înroșea ca naiba, iar eu nu reușeam nicicum să am abdomenul plat și nici să nu-mi frec coapsele – și să mă irit – în mers.

Prietenul Andreei ne obliga să coborâm după o oră, pentru că se plictisea sau pentru că se temea să nu-l oprească poliția și să creadă că transporta fete sechestrate. Uneori ne lăsa în fața casei uneia dintre noi, alteori ne lăsa în Plaza Italia, de unde cumpăram de la hipioții veniți la piața meșteșugarilor iarba aia criminală numită Punto Rojo. Uneori cumpăram vin *clericó,* făcut de-un hipiot într-o cutie de suc de roșii de cinci litri, cu bucăți uriașe de fructe, tăiate așa o dată din lene, apoi pentru că întotdeauna era prea beat ca să taie ca lumea bananele, portocalele și merele. Odată am găsit înăuntru un pomelo întreg și una dintre noi l-a prins între dinți, arătând ca un purcel umplut de Crăciun și a alergat așa printre chioșcuri; era noapte și toată piața era luminată de la un singur generator de curent.

Ne întorceam acasă foarte târziu, la ore bune după ce piața se închisese. Nimeni nu ne băga în seamă în vara aia. Perioadele fără curent nu se respectau, așa că ne petreceam în patio cele mai lungi nopți din viața noastră, leșinate de căldură, sau prin parcuri, ascultând radioul la aparate cu baterii care părea să se consume tot mai repede pe măsură ce treceau zilele.

1990

Președintele a trebuit să cedeze puterea înainte de a-și încheia mandatul și nimeni nu era prea mulțumit de noul președinte, chiar dacă la alegeri câștigase cu o majoritate covârșitoare. Resemnarea otrăvea aerul, se citea

pe buzele strânse ale oamenilor supărați și ale părinților noștri nemulțumiți, pe care noi îi disprețuiam mai mult ca oricând. Dar noul președinte promisese că instalarea unui telefon n-avea să mai dureze ani întregi după depunerea cererii: firma de telefonie era atât de ineficientă, încât unii dintre vecinii noștri așteptau de zece ani instalarea telefonului, și atunci când în sfârșit era instalat se dădeau petreceri spontane. Nu anunțau niciodată când urmau să vină. Noi aveam telefon, toate, dintr-un noroc chior, și vorbeam ore în șir până când părinții noștri strigau la noi să mai închidem telefonul ăla. În timpul uneia dintre acele conversații, într-o duminică seara, Paula a hotărât că venise vremea să începem să mergem la Buenos Aires, pur și simplu să mințim că ieșim în oraș, dar de fapt să luăm un microbuz care pleca sâmbăta seara și să stăm toată noaptea în capitală, iar dimineața devreme să ne întoarcem acasă; părinții noștri nici măcar nu și-ar fi dat seama.

Într-adevăr, n-au aflat niciodată.

M-am îndrăgostit de chelnerul dintr-un bar care se numea Bolivia; m-a respins, sunt un nașpet, un curvar nașpet, mi-a zis, și ce-mi pasă mie, i-am strigat și am băut aproape un litru de gin, iar dacă m-oi fi și culcat cu cineva în noaptea aia, nu-mi mai amintesc. M-am trezit în microbuz, la întoarcere, mahmură și cu urme de vomă. A trebuit să trec pe la Andrea ca să mă spăl înainte de-a mă duce acasă. Acasă la Andrea nimeni nu te întreba nimic: taică-su era mereu beat criță, iar ea își încuia camera cu cheia ca să nu intre noaptea peste ea. De fiecare dată când ne duceam la ea stăteam în bucătărie, unde taică-su intra doar ca să-și mai ia gheață pentru vin.

Acolo, în bucătăria aia, am jurat să nu ne măritǎm niciodată. Am pecetluit jurământul cu sânge, zgâriindu-ne puțin pielea și sărutându-ne pe întuneric, pentru că iar nu era curent. Am jurat gândindu-ne la tatăl ei beat, la ce am fi putut face dacă ar fi intrat și ne-ar fi găsit îmbrățișate și însângerate; era înalt și viguros, dar se clătina mereu, așa că nu ne-ar fi fost greu să-i dăm un brânci. Andrea nici nu se gândea să-l lovească, bărbații erau slăbiciunea ei; eu jurasem să nu mă mai îndrăgostesc niciodată, iar Paula a zis că niciun bărbat n-o s-o atingă vreodată.

Într-o noapte, când ne întorceam mai devreme decât de obicei de la Buenos Aires, o fată s-a ridicat de pe unul dintre scaunele din fața noastră și i-a zis șoferului să o lase să coboare. Șoferul a oprit mirat, zicând că acolo nu era stație. Treceam prin Parque Pereyra. La jumătatea drumului

dintre Buenos Aires și orașul nostru se află parcul ăsta imens, întins pe o suprafață de mai bine de zece mii de hectare, pe care Péron le expropriase de la proprietarii lor milionari. Acum e o rezervație naturală, o pădure destul de sinistră, umedă, în care soarele pătrunde cu greu. Șoseaua o împarte în două. Fata a insistat. Mai mulți pasageri s-au trezit, unul dintre ei a zis: „Dar unde vrei să mergi la ora asta, fată dragă?" Fata, care era de vârsta noastră și avea părul prins în coadă de cal, s-a uitat la el cu o ură atât de fățișă încât omul a amuțit pe loc. L-a privit ca o vrăjitoare, ca o ucigașă, ca și cum i-ar fi făcut farmece. Șoferul a lăsat-o să coboare și fata a luat-o la fugă printre copaci; a dispărut într-un nor de praf atunci când microbuzul a pornit din nou. O doamnă a comentat cu voce tare: „De ce o lasă să umble singură la ora asta? I se poate întâmpla orice." apoi doamna și șoferul s-au tot certat până am ajuns la destinație.

N-am putut-o uita pe fata aia și privirea ei. Nimeni n-avea să-i facă vreun rău, de asta eram convinse; mai degrabă ea era cea care putea face rău. N-avea poșetă, nici rucsac. Era îmbrăcată în haine mult prea subțiri pentru răcoarea nopților de toamnă. Odată ne-am dus în căutarea ei: prietenul Andreei, cel cu dubița, dispăruse din viața noastră, dar apăruse un alt băiat, fratele Paulei, care avea deja acces la mașina tatălui lor. Nu mai știam exact unde coborâse fata, dar trebuia să fi fost undeva pe lângă moară – parcul are o moară în stil olandez, nu mai funcționează, e transformată într-un magazin de ciocolată pentru turiști. Rătăcind printre copaci am dat peste poteci și peste o casă care făcuse parte din fermă. Acum e renovată, a ajuns muzeu și chiar sală pentru nunți exclusiviste, însă pe-atunci se afla în grija paznicului parcului și părea să zacă acolo, printre pini, uitată, stranie și pustie.

Poate că e fata paznicului, ne-a zis fratele Paulei, în timp ce ne ducea înapoi acasă și râdea de noi, fete stupide care au crezut că s-au întâlnit c-o fantomă. Dar eu știu că fata aia era a nimănui.

1991

Liceul nu se mai termina și începuserăm să mergem la școală cu sticluțe de whisky ascunse în rucsac. Beam în buda școlii, amestecam cu pastile de Emotival furate de la mama. Mama lua Emotival pentru că era deprimată

blablabla. Nu ne dădea nu știu ce stări, ne făcea să ne simțim moarte de somn și-atât, cădeam într-un soi de oboseală care ne făcea să adormim cu gurile căscate și să sforăim în timpul orelor. I-au anunțat pe părinții noștri, dar ei au crezut că scurtele noastre episoade de comă matinală se datorau faptului că nu dormeam suficient noaptea. Continuau să fie la fel de tâmpiți ca întotdeauna, chiar dacă acum erau mai puțin agitați din cauza inflației și a lipsei banilor: noua lege monetară stabilise că un peso valora un dolar, și chiar dacă nimănui nu-i venea să creadă cu adevărat, simplul fapt că auzeau dolar, dolar, dolar îi umplea de bucurie pe toți adulții, nu doar pe părinții noștri.

Continuam să fim destul de săraci. Familia mea locuia în chirie. Cea a Paulei avea o casă terminată doar pe jumătate, tip vagon, o mizerie; frații ei erau deja mari și, ca să meargă la baie, trebuia să treacă prin camerele lor, iar uneori îi surprindea masturbându-se. Părinții Andreei erau proprietarii unui apartament cumpărat în rate, dar nu reușeau niciodată să le achite la timp, așa că atunci când nu le tăiau lumina, le tăiau telefonul; mama ei nu găsea altceva de lucru decât să îngrijească bolnavi, iar tatăl bețiv continua să dea banii pe vin și țigări.

Noi eram convinse că puteam fi bogate. Că aveam să fim bogate cândva. Până când am cunoscut-o pe Ximena. Era o colegă nouă, venită din Patagonia, părinții ei aveau afaceri cu petrol. Când ne-a invitat la ea acasă, am rămas mască, nu ne mai săturam să căscăm gura la tot, ne izbeam unele de altele prin colțuri, voiam să facem poze. În interiorul casei aveau un pod mic, plasat chiar în salon, trecând peste un iaz de interior cu plante plutitoare, nuferi, alge. Niciuna dintre încăperi nu avea gresie pe jos, ci parchet, iar pe pereții albi erau agățate tablouri; în spatele casei se aflau piscina și o grădină cu tufe de trandafiri și alei cu pietriș alb. Văzută din exterior, casa nu părea cine știe ce, dar interiorul ei era o adevărată nebunie, toate detaliile, mirosul de parfum din încăperi, fotoliile îmbrăcate în catifea colorată și covoarele care nu erau nici deșirate, nici uzate. Am detestat-o instant pe Ximena. Era urâtă, avea o cicatrice verticală pe bărbie, din pricina căreia la scoală i se zicea Față de Cur. Am convins-o să fure bani de la maică-sa (era atât de simplu pentru ea!) și să cumpere droguri. Sau pastile de la farmacie: acum nu se mai poate, dar pe-atunci, dacă îi spuneai farmacistei că aveai un frate autist sau un tată nevrotic, îți vindea medicamente fără rețetă. Știam câteva medicamente care se administrau

nebunilor, pentru că le notam imediat ce auzeam cum se numesc. Când am luat niște pastile albastre, de care apoi nu ne-am mai atins niciodată, săraca Ximena a luat-o razna atât de tare încât a vrut să dea foc parchetului din camera ei și vedea ochi plutind peste tot prin casă. Pe noi nu ne-a impresionat prea tare, pentru că unul dintre hipioții din piață fusese internat anul trecut după ce mâncase prea multe ciuperci halucinogene: zicea că niște omuleți de câțiva centimetri tot trăgeau cu niște săgetuțe în gâtul lui. A încercat cu atâta disperare să-și smulgă săgețile din gât, încât aproape că și-a deschis cu unghiile jugulara. L-au mutat la institutul de psihiatrie din Romero și de atunci n-am mai auzit de el. Visa să fie iubitul Paulei, îi zicea iubita lui spirituală. Paula fura de la el pastile pentru petrecerile de la zilele de naștere. Mai avea numai câțiva dinți în gură și prietenii îi ziceau Ieremia.

Ximenei a trebuit să i se facă spălături stomacale și toată vina a căzut pe noi. Nu ne-a păsat, ne-a părut rău că nu mai puteam s-o tapăm de bani. De atunci am început să-i urâm pe bogătași.

1992

Din fericire, a apărut Roxana, noua noastră vecină. Avea optsprezece ani și locuia singură. Apartamentul ei se afla la capătul unui coridor, iar noi eram atât de zvelte încât ne puteam strecura printre gratii dacă-i dădea cuiva prin cap să încuie poarta de acces. Roxana n-avea niciodată mâncare, în dulapurile de bucătărie goale își făceau veacul gândaci morți de foame în căutare de resturi inexistente, frigiderul răcea cel mult o doză de Coca-Cola și câteva ouă. Lipsa mâncării era bună: ne promiseserăm să mâncăm cât mai puțin posibil. Voiam să fim străvezii și palide ca niște fete moarte. Să nu ni se vadă urma nici pe zăpadă, ziceam, chiar dacă în orașul nostru nu ningea niciodată.

Într-o bună zi am intrat în locuința Roxanei și-am văzut pe masa din bucătărie, lângă ibric – asta da, ceaiul nu-i lipsea niciodată din casă – ceva ce ni s-a părut a fi o imensă veioză albă, în genul celor folosite de ghicitoare, un glob magic, o oglindă de citit viitorul. Dar nu: era cocaină, de la unul dintre prietenii ei. Se gândea ca înainte de a o vinde să păstreze și pentru ea puțin, sperând că viitorii clienți n-or să-și dea seama.

Ne-a lăsat să răzuim globul magic cu un aparat de ras și ne-a învățat să

prizăm pe măsură ce o încălzeam cu bricheta într-un vas de ceramică, așa nu se umezea, ne-a explicat, nu se lipea de pereții vasului și avea efect extraordinar. Era chiar extraordinar și noi eram la fel de extraordinare cu o lumină albă explodându-ne în cap și cu limba împleticindu-ni-se. Am prizat de pe masă și de pe oglinda din dormitorul Roxanei: o așeza între noi, ca și cum oglinda ar fi fost un lac în care ne scufundam fața ca să bem, iar pereții cu vopseaua scorojită erau o adevărată pădure. Luam niște cocaină când plecam de la ea și o țineam învelită în folia de aluminiu de la pachetele de țigări, iar alteori în punguțe de plastic. Eu foloseam tubul unui pix, Paula avea tubul ei de metal, Andrea prefera să fumeze iarbă pentru că avea probleme cu tahicardia, iar Roxana folosea tuburi făcute din hârtie și mințea de-nghețau apele. Spunea că vărul ei dispăruse pe când explora liniile Nazca din Mexic. Niciuna dintre noi nu îndrăznea să-i spună că liniile erau în Perú. Spunea că fusese într-un parc de distracții unde fiecare ușă dădea într-o altă încăpere și tot așa, și puteai deschide sute de uși până ajungeai în încăperea corectă, pentru că parcul se întindea pe sute de hectare. Nu-i spuneam că citisem ceva asemănător într-o carte pentru copii care se intitula *Muzeul viselor*. Zicea că în Parque Pereyra își dădeau întâlnire vrăjitoarele, făceau ritualuri și divinizau un bărbat de paie și, chiar dacă ne stătea inima în loc auzind de ritualuri în parc, nu-i ziceam că spusele ei semănau mult cu un film pe care-l văzusem la televizor într-o sâmbătă noapte, un film de groază super tare unde niște fete erau omorâte pentru ca fertilitatea să crească pe o insulă englezească.

Uneori nu luam cocaină, aveam chef de pastile cu alcool. Stingeam lumina și ne jucam pe întuneric cu bețișoare parfumate aprinse; păreau licurici și mie îmi dădeau lacrimile, mă făceau să-mi amintesc de o casă cu olane și grădină, departe de oraș, o casă cu eleșteu în care săltau broaștele și licuricii zburau printre copaci.

Într-o seară, când ne jucam cu bețișoarele parfumate, am pus un disc cu Pink Floyd, *Ummagumma,* și a fost ca și cum ceva ar fi început să ne urmărească prin casă, un taur, poate, sau un mistreț, cu colți-coarne, și-am început să fugim dintr-o parte într-alta, să ne izbim unele de celelalte, să ne lovim. A fost ca și cum ne-am fi aflat din nou în camionetă, dar în interiorul unui coșmar.

1993

În ultimul nostru an de liceu, Andrea și-a găsit un iubit, un tip care cânta într-o trupă punk. S-a schimbat total. Și-a pus o zgardă la gât, și-a tatuat stele și cranii pe brațe și nu-și mai petrecea împreună cu noi nopțile de vineri.

Mi-am dat seama că se culcase cu el. Andrea mirosea diferit și uneori se uita la noi cu dispreț și râmjea. I-am spus că era o trădătoare. I-am amintit de Celina, o colegă de școală – ceva mai mare decât noi – care murise după cel de-al patrulea avort, pur și simplu căzuse pe stradă, încercând să ajungă la spital, și se scursese sângele din ea. Avortul era ilegal și femeile care le făceau le obligau pe fete să plece imediat după ce le scăpau de sarcină. Se pare că în astfel de cabinete medicale erau câini dresați să mănânce fetușii, ca să nu mai rămână nicio urmă. Andrea s-a uitat la noi supărată foc și a zis că nu-i păsa dacă murea. Am lăsat-o plângând în piață.

Paula și cu mine eram furioase și ne-am hotărât să luăm autobuzul până la Parque Pereyra. Aveam de gând să o căutăm iarăși pe fata din pădure. Oare ar fi putut-o înlocui pe Andrea dacă ea avea să ne părăsească definitiv? Între timp se construise autostrada, așa că pe șoseaua din parc circulau cele mai proaste autobuze, cu scaunele pline de jeg, mirosind a motorină și a transpirație, cu podeaua lipicioasă de la sucuri vărsate pe jos și poate și de la urină. Am coborât în parc pe înserat. La ora aia încă mai erau familii prin parc, copiii alergau prin iarbă, unii jucau fotbal. Ce prostie, a zis Paula și ne-am așezat sub un pin așteptând să se facă noapte. A trecut un angajat și ne-a întrebat dacă plecam.

Da, i-am zis.

Următorul autobuz vine peste o jumătate de oră, n-ar fi rău să mergeți deja spre stație.

Mergem imediat, am zis amândouă și eu i-am și zâmbit. Paula nu zâmbea pentru că era atât de slabă, încât atunci când își arăta dinții părea că zâmbește un craniu.

Aveți mare grijă la scorpioni. Dacă simțiți o înțepătură, nu trebuie decât să strigați că v-aud.

I-am zâmbit din nou.

În acel septembrie, incredibil de călduros, fusese invazie de scorpioni. M-am gândit că n-ar fi rău dacă m-ar musca unul și-aș muri. Așa măcar și-ar fi amintit de noi. Ca de Celina, moartă pe stradă, cu fetusul sângerând între picioare. M-am întins în iarbă și mi-am imaginat veninul. Paula umbla

printre copaci și întreba în șoaptă: „Unde ești?” A venit după mine când a auzit un foșnet printre copaci și a văzut o umbră albă. Umbrele nu sunt albe, i-am zis. Asta a fost albă, a susținut ea. Am mers până n-am mai putut. Lipsa de energie era cel mai grav efect al înfometării voluntare. Merita osteneala, mai puțin în cazul ăsta, când voiam s-o găsim pe prietena noastră, fata cu privirea plină de ură.

N-am găsit-o. Nici nu ne-am rătăcit: lumina lunii era suficientă pentru a vedea cărarea care ducea la șosea. Paula a găsit o panglică albă care, credea ea, ar fi putut și a prietenei noastre din Parque Pereyra. Poate că ne-a lăsat un semn, a zis. Nu cred, m-am gândit eu, precis a pierdut-o careva dintre cei veniți la iarbă verde, dar ei nu i-am zis nimic pentru c-am văzut că era convinsă și mulțumită de amuleta ei, absolut sigură că era un mesaj. Am simțit o înțepătură în picior, dar nu era acul și nici moartea, doar o urzică amărâtă care m-a pișcat și mi-a umplut pielea de pete roșii.

1994

Paula și-a sărbătorit ziua de naștere în casa Roxanei. Pentru petrecere am făcut rost de niște pastile care, cel puțin așa ni s-a spus, fuseseră aduse recent din Olanda. Li se spunea Dragonașul. Să fi fost mai puternice pastilele de import? Pentru că nu știam, am avut grijă să luăm mai puțin decât de obicei, abia un sfert dintr-una. Am pus un disc cu Led Zeppelin. Știam că iubitul Andreei avea să se supere și tocmai asta urmăream, să-l enervăm. A ajuns când discul era pe sfârșite. Pe atunci încă mai ascultam viniluri, deși apăruseră deja cd-urile. Toate electronicele, televizoarele, sistemele de amplificare, aparatele video și camerele video erau foarte ieftine. Așa ceva n-are cum să dureze, ziceau părinții noștri, nu se poate ca un peso argentinian să aibă valoarea unui dolar, dar eram sătule de tot ce spuneau ei, părinții noștri, toți părinții, prezicând mereu sfârșitul, catastrofa, întoarcerea la lumina tăiată, la toate relele care de care mai patetice. Acum nu se mai plângeau de inflație: se plângeau că nu existau locuri de muncă. Se plângeau de parcă ei ar fi fost total nevinovați. Îi uram pe toți nevinovații.

Când Andrea și iubitul ei punkist au ajuns la petrecere, tocmai se auzea cea mai hippie piesă de pe album, cea cu plecatul în California cu flori în

păr, iar iubitul Andreei s-a încruntat și a zis ce piesă de căcat, ce-i mizeria asta. Fratele Paulei, împăciuitor ca întotdeauna, i-a dat niște LSD, o fărâmă, nu mai mult, pentru că nu voia să strice bunătate de marfă pe un punkist. Și LSD-ul e hippie, i-a zis fratele Paulei și punkistul a zis că da, dar, cum era o chestie chimică și artificială, îi plăcea. Îi plăcea tot ce era chimic, a zis, sucurile sub formă de praf, pastilele, nailonul.

Eram în dormitorul Roxanei. Oglinda atârna pe perete: casa se umpluse de oameni, mulți necunoscuți, cum se întâmplă de obicei în casele drogaților, chipurile acelea întrezărite în vis luând bere din frigider și vomitând în baie, cei care uneori pleacă cu cheile casei sau au un acces de generozitate și mai cumpără niște băutură când petrecerea e pe sfârșite. LSD-ul era ca o ușoară descărcare electrică. Ne tremurau mâinile, ni le puneam în fața ochilor și unghiile păreau albăstrii. Andrea părea să fie iarăși una de-a noastră, când am pus *Led Zeppelin II* i-a venit cheful să danseze, striga ceva despre tărâmuri înghețate, nămeți și despre ciocanul zeilor, iar la „Since I've Been Loving You", poate pentru că era un cântec de dragoste, s-a întors și s-a uitat la iubitul ei punkist. El stătea așezat într-un colț și părea mort de spaimă. Arăta ceva cu degetul și bolborosea, nu știu ce, pentru că muzica îi acoperea vorbele. Mă amuza să-l văd așa, nu mai rămăsese nimic din buzele lui strânse cu aroganță; își dăduse jos ochelarii, iar pupilele îi erau atât de dilatate încât ochii lui păreau aproape negri.

M-am apropiat de el cât de încet am putut și-am încercat să imit privirea plină de ură a fetei din Parque Pereyra. Electricitatea mi-a ridicat părul, îl simțeam cum se transformă în cabluri, niște cabluri luminoase, pline de energie, ca un fir de păr lipit de ecranul unui televizor recent închis.

Ți-e frică? l-am întrebat și, drept răspuns, s-a uitat la mine confuz. Era frumos, de-asta renunțase Andrea la noi. Era frumos și nevinovat. L-am apucat de bărbie și i-am tras un pumn în cap, lângă tâmplă. Părul, aranjat și dat cu gel, i s-a adunat grămăjoară pe frunte. Din spate, Paula a aruncat spre el foarfeca pe care o folosisem ca să tăiem LSD-ul. Abia atunci mi-am dat seama că Paula își legase părul cu panglica albă a fetei din pădure. Ghinion curat, foarfecă s-a izbit de arcada lui, acea parte a feței care sângerează mult, știam prea bine pentru că ni se întâmplase să ne lovim acolo, după câte o frână bruscă, pe când umblam cu camioneta. Punkistul s-a speriat, s-a speriat ca naiba când sângele a început să-i picure pe tricoul alb și cu

siguranță a văzut și el ce vedeam noi, sau ceva asemănător, distorsionat de LSD: mâinile sale pline de sânge, pereții mânjiți, noi agitând cuțite în jurul lui. A vrut să iasă în fugă din casă, dar nu găsea ușa. Andrea alerga după el, încerca să-i vorbească, dar el nu înțelegea nimic. Când a ajuns în patio, a răsturnat un ghiveci și a căzut pe jos, tremura ca varga, poate de spaimă, sau poate că era cuprins de convulsii. Discul se terminase, dar n-a fost nicio clipă de liniște: răsunau țipete și râsete, cineva avea halucinații cu scorpioni sau poate că scorpionii chiar invadaseră casa.

L-am înconjurat pe iubitul punkist. Lungit pe jos, cu ochii semiînchiși și cu sângele pătându-i pieptul, părea total insignifiant. Nu se mișca. Paula și-a pus în buzunarul blugilor un cuțit ca de jucărie, un cuțitaș pentru uns dulceață pe pâine. Nu mai avem nevoie de el, a zis.

E mort? a întrebat Andrea și ochii i-au scăpărat.

Cineva a pus din nou muzică, undeva, în interiorul casei care părea foarte departe. Paula și-a desfăcut panglica din păr și și-a legat-o la încheietură. Eu și Paula ne-am întors în casă să dansăm. O așteptam pe Andrea să-și lase iubitul acolo, pe jos, și să vină cu noi, să fim din nou toate trei, noi, cu unghiile noastre albastre, intoxicate, dansând în fața unei oglinzi care nu mai reflecta pe nimeni altcineva.

Casa Adelei

Mă gândesc la Adela în fiecare zi. Și dacă amintirea ei nu-mi apare în timpul zilei – pistruii, dinții îngălbeniți, părul blond prea subțire, ciotul de la umăr, ghetele de piele întoarsă –, îmi apărea noaptea, în vis. De fiecare dată o visez altfel, însă mereu apare ploaia, impermeabilele galbene, noi – fratele meu și cu mine, stând în fața unei case părăsite, uitându-ne la polițiștii din grădină care discută în șoaptă cu părinții noștri.

Ne-am împrietenit cu ea pentru că era prințesa suburbiei, huzurind în imensa ei vilă englezească inserată în cartierul nostru cenușiu din Lanus, atât de diferită, încât părea un castel, și locuitorii ei stăpânii ținutului, iar noi eram slujitorii din casele noastre de ciment pătrate, cu grădini minuscule. Ne-am împrietenit pentru că avea cele mai frumoase jucării, i le aducea taică-su din Statele Unite. Și pentru că organiza cele mai tari petreceri aniversare, în fiecare 3 ianuarie, puțin înainte de Sărbătoarea Magilor și puțin după Anul Nou, pe marginea piscinei în care apa, sub soarele amiezii, părea argintie și lucioasă, ca făcută din hârtie de împachetat cadouri. Și pentru că avea proiector și făcea ecran din pereții albi ai salonului și ne uitam la filme, în timp ce restul lumii din cartier încă avea televizoare alb-negru.

Dar, mai ales, ne-am împrietenit cu Adela pentru că avea doar un braț. Sau poate că ar fi mai corect să spun că-i lipsea un braț. Stângul. Noroc că nu era stângace. Îi lipsea din umăr; avea acolo o umflătură de carne care se mișca purtată de un rest de mușchi, însă nu-i folosea la nimic. Părinții Adelei ziceau că așa se născuse, că era un defect din naștere. Mulți copii se temeau de ea sau le era scârbă. Râdeau de ea, îi ziceau monstruleț, pocitanie, gânganie; ziceau că locul ei era la circ și că poza ei cu siguranță se afla în cărțile de medicină.

Dar ei nu-i păsa. Nici măcar nu voia să folosească o proteză. Îi plăcea ca lumea să se zgâiască la ea și niciodată nu-și ascundea ciotul. Dacă observa că cineva se uita la ea cu repulsie era în stare să-și frece ciotul de fața lui, sau să se așeze lângă el și să-și frece ciotul de brațul lui, umilindu-l, făcându-l aproape să plângă.

Mama spunea că Adela avea un caracter extraordinar, era curajoasă și puternică, un exemplu, o bomboană de fată, atât de bine-crescută, ce părinți minunați, îi dădea ea înainte. Dar Adela zicea că părinții ei mint. În privința brațului. Zicea că nu se născuse așa. Dar ce s-a întâmplat, o întrebam noi. Și Adela ne spunea versiunea ei. Versiunile ei, mai bine zis. Uneori spunea că fusese atacată de un câine, un doberman negru numit Infierno. Câinele turbase, asta li se întâmplă multor dobermani, câini care, zicea Adela, aveau un craniu prea mic pentru cât de mare le era creierul; de aceea aveau mereu dureri de cap și înnebuneau de durere sau pur și simplu turbau, creierul lor, strâns între oase, o lua razna. Zicea că o atacase când avea doi ani. Își amintea totul: durerea, mârâielile, zgomotul fălcilor mestecând, sângele mânjind iarba, amestecat cu apa din piscină. Tatăl ei îl omorâse dintr-o singură împușcătură: foarte bun țintaș, pentru că dobermanul, când a fost atins de glonț, încă o purta în colți pe Adela.

Fratele meu nu credea versiunea asta.

— Bine, dar unde e cicatricea?

Ea se enerva.

— S-a vindecat super bine. Nu se mai vede.

— Imposibil. Ceva tot ar trebui să se mai vadă.

— N-a rămas urma dinților, mi-au tăiat brațul mai sus de mușcătură.

— Evident. Dar tot ar trebui să ai o cicatrice. Nu dispare așa, pur și simplu.

Și, drept dovadă, îi arăta cicatricea lui rămasă de la operația de apendicită.

— Ți-a rămas pentru că te-a operat un măcelar. Eu am fost operată la cel mai tare spital din capitală.

— Lasă, lasă, îi zicea fratele meu și ea începea să plângă. Era singurul care reușea să o înfurie de-a binelea. Și totuși, niciodată nu se certau definitiv. Lui îi plăceau minciunile ei. Ei îi plăcea că el o sfida. Iar eu ascultam pur și simplu, și așa ne treceau după-amiezile, până când fratele meu și Adela au descoperit filmele de groază și totul s-a schimbat pentru totdeauna.

* * *

Nu mai știu care a fost primul film. Nu mă lăsau să mă uit. Mama zicea că eram prea mică. Dar Adela are exact atâția ani câți am și eu, insistam eu. E treaba părinților ei dacă o lasă să se uite; am zis că nu și gata, zicea mama

și nu era chip să mai discuți cu ea.

— Dar pe Pablo de ce-l lași?

— Pentru că e mai mare decât tine.

— Pentru că e băiat! striga tata, mândru, băgându-se și el ca musca-n lapte.

— Vă urăsc! țipam eu, mă trânteam pe pat și plângeam până adormeam.

Noroc că Pablo și Adela îmi povesteau filmele, și părinții mei chiar n-au avut cum să interzică asta. Și după ce terminau de povestit filmele, continuau să-mi spună povești. N-am să uit niciodată serile alea: Adela povestind, concentrată, cu ochii ei sclipind întunecați, și grădina casei se umplea de umbre care alergau peste tot, ne făceau cu mâna batjocoritor. Le vedeam de fiecare dată când Adela se așeza cu spatele la fereastră, în salon. Nu-i spuneam. Dar Adela știa. Poate și fratele meu, nu știu. El putea să țină un secret mai bine decât noi.

El a știut până la sfârșit cum să ascundă lucruri, până la actul lui final, până când nu a mai rămas din el decât coșul pieptului, țeasta sfărâmată și, mai ales, brațul stâng în mijlocul căii ferate, atât de departe de trup și de tren încât nu părea să aibă nimic de-a face cu accidentul – cu sinuciderea, continui să numesc accident sinuciderea lui; era ca și cum cineva ar fi așezat brațul voit între linii, pentru a transmite un semn, un mesaj.

* * *

Adevărul e că nici nu mai știu care dintre povești erau din filme și care erau inventate de Adela sau Pablo. De când am intrat în casa aia, n-am mai fost în stare să văd un film de groază: au trecut douăzeci de ani de atunci și am aceeași fobie, iar dacă din întâmplare văd la televizor o scenă, trebuie să iau pastile ca să adorm și apoi mă simt rău zile în șir, mi-o amintesc pe Adela așezată în fotoliu, cu ochii nemișcați și fără o mână, în timp ce fratele meu se uită la ea cuprins de adorație. Și e adevărat că nu-mi mai amintesc multe dintre poveștile alea: doar câteva, una despre un câine posedat de diavol – Adela avea o slăbiciune pentru poveștile cu animale; alta despre un bărbat care-și tranșase soția și ascunsese membrele în congelator, și membrele alea ieșiseră noaptea și începuseră să-l urmărească, picioare și mâini și trunchi și capul rostogolindu-se și mergând de-a dura prin casă, până când brațul mort, dar dornic de răzbunare, l-a ucis pe asasin strângându-l de gât – Adela avea o slăbiciune și pentru poveștile cu mutilări și amputări; alta despre fantoma unui copil

care apărea în toate fotografiile făcute la zile de naștere, invitatul înspăimântător pe care nimeni nu-l recunoștea, cu pielea cenușie și zâmbet larg.

Cel mai mult îmi plăceau poveștile despre casa părăsită. Îmi amintesc chiar și momentul în care m-a cuprins obsesia asta. A fost din vina mamei. Într-o după-amiază, după școală, fratele meu și cu mine am însoțit-o până la supermarket. Ea a grăbit pasul când am trecut prin fața casei părăsite, aflate la mică distanță de magazin. Ne-am dat seama și am întrebat-o de ce alerga așa. Ea a râs. Îmi amintesc de râsul mamei mele, de cât de tânără era în acea zi de vară, de mirosul de șampon de lămâie al părului ei și de râsul mirosind a gumă de mestecat mentolată.

— Sunt o proastă. Pur și simplu casa asta îmi dă fiori, nu mă luați în seamă.

Încerca să ne liniștească. Să se comporte ca un adult, ca o mamă.

— De ce? a întrebat Pablo.

— Nu știu, pentru că e părăsită.

— Și?

— Nu contează, copile.

— Hai, zi.

— Mi-e teamă că se ascunde cineva acolo, un hoț, nu știu, ceva.

Fratele meu a vrut să afle mai multe, dar mama n-a mai zis nimic. Casa era părăsită încă dinainte ca părinții mei să se mute în cartier. Mama știa că stăpânii casei, o pereche în vârstă, muriseră cu câteva luni înainte ca Pablo să se nască. Au murit împreună? a vrut Pablo să știe. Ce curios ești, copile, n-am să te mai las să te uiți la filme. Nu, a murit unul, apoi a murit celălalt. De obicei așa se-ntâmplă cu cuplurile de bătrâni, când moare unul, se stinge și celălalt la puțin timp. Și, de atunci, urmașii se ceartă pe succesiune. Ce înseamnă succesiune? am vrut eu să aflu. Moștenire, a zis mama. Se ceartă pentru că nu s-au înțeles cui să-i rămână casa. Dar e o casă cam nașpa, a zis Pablo și mama l-a certat că vorbește urât.

— Dar ce-am zis?

— Știi foarte bine ce-ai zis, nu trebuie să-ți repet eu.

— Nașpa nu e un cuvânt urât.

— Pablo, te rog.

— Bine. Casa asta stă să cadă, mamă.

— Habar n-am, copile, s-or fi certând pe teren. E o problemă de familie.

— Eu cred că e bântuită.

— Eu cred că nu-ți fac bine filmele alea!

Credeam că nu o să-l mai lase să se uite la filme, dar mama n-a mai pomenit nimic de asta. A doua zi, fratele meu i-a povestit Adelei despre casă. Ea s-a entuziasmat: o casă bântuită, atât de aproape, chiar aici, în cartier, la două străzi, era o adevărată mană cerească. Hai s-o vedem, a zis ea. Am ieșit toți trei în goană. Am coborât urlând ca descreierații scara de lemn a vilei, atât de frumoasă (erau acoperite cu mochetă și mărginite pe o latură de vitralii colorate în verde, galben și roșu). Adela alerga mai încet decât noi și ușor înclinată într-o parte, din cauza brațului lipsă, dar reușea să se țină după noi. În seara aia purta o rochie albă, cu bretele; îmi amintesc că, în fugă, breteaua de pe umărul stâng îi tot cădea, iar ea și-o așeza la loc cu un gest mecanic, ca și cum și-ar fi îndepărtat o șuviță de păr de pe față.

La prima vedere, casa nu avea nimic special, însă dacă te uitai mai atent apăreau tot soiul de detalii destul de înfricoșătoare. Toate ferestrele erau acoperite, zidite în întregime cu cărămidă. Ca nu cumva să intre cineva, sau ca să nu iasă? Ușa de la intrare era vopsită maro închis, iar Adela a zis că pare sânge uscat.

Nu mai exagera, am îndrăznit să-i zic. Ea s-a mulțumit să zâmbească. Avea dinții îngălbeniți. Asta chiar că-mi făcea greață, nu brațul ei, sau absența brațului ei. Cred că nu și-i spăla niciodată; mai mult, era foarte palidă, iar pielea străvezie îi scotea în evidență paloarea, ca la gheișe. A intrat în micuța grădină a casei. S-a oprit pe aleea care ducea la ușă, s-a întors și a zis:

— Ați observat?

Nu a așteptat să-i răspundem.

— Ce ciudat, de ce-i iarba atât de mică?

Frate-meu a urmat-o, a intrat în grădină și s-a oprit acolo, ca și cum i-ar fi fost frică, în mijlocul aleii pietruite care ducea de la gard la ușa de la intrare.

— Așa e. Ar trebui să fie o iarbă cât casa. Hai să vezi, Clara.

Am intrat. M-am simțit groaznic când am sărit poarta ruginită. Și nu-mi amintesc asta prin prisma a ceea ce a urmat: sunt sigură că așa m-am simțit atunci, exact în acel moment. În grădină era răcoare. Iar iarba părea arsă. Rasă. Era îngălbenită și foarte mică: niciun fir verde. Nicio buruiană. Grădina aia părea atinsă de o secetă cumplită, deși era iarnă. Și casa

zumzăia, scotea un zumzet răguşit, ca de ţânţar obez. Şi vibra. N-am luat-o la fugă numai pentru că nu voiam ca Adela şi frate-meu să râdă de mine, dar tare aveam chef s-o şterg de-acolo şi să nu mă mai opresc până acasă, până în braţele mamei şi să-i spun da, ai dreptate, casa aia e blestemată şi în ea nu stau hoţi, ci se ascunde o bestie care tremură, se ascunde ceva ce nu trebuie să scape de-acolo.

* * *

Adela şi Pablo nu mai vorbeau despre altceva. Totul se învârtea în jurul casei. Întrebau prin cartier despre casă. L-au întrebat pe vânzătorul de la chioşc şi au întrebat şi la club; l-au întrebat pe Don Justo care aştepta asfinţitul aşezat pe banca din faţa casei lui, i-au întrebat pe galiţienii de la bazar şi pe precupeaţa care vindea verdeţuri. Nimeni nu le-a spus nimic important. Însă cei mai mulţi ziceau că ferestrele alea zidite şi grădina uscată le dădeau fiori, îi apuca tristeţea când se gândeau, chiar şi frica, mai ales noaptea. Şi-şi aminteau de cei doi bătrâni: ruşi, sau lituanieni, politicoşi, tăcuţi. Dar copiii lor? Unii ziceau că se certau pe moştenire. Alţii ziceau că nu trecuseră să-şi vadă părinţii nici măcar atunci când se îmbolnăviseră. De fapt, nimeni nu-i văzuse. Niciodată. Copiii ăia, dacă existau, erau un mister.

— Dar cineva a trebuit să zidească ferestrele, i-a zis frate-meu lui Don Justo.

— Asta-i clar. Le-au zidit nişte zidari, nu copiii.

— Poate că zidarii erau copiii.

— Cu siguranţă nu. Prea erau bruneţi, pe când bătrâneii erau blonzi, albi. Ca tine, ca Adelita, ca maică-ta. Cred că erau polonezi, sau aşa ceva.

Ideea de a pătrunde în casă i-a venit fratelui meu. Mai întâi mi-a zis mie. I-am spus că e nebun. Era obsedat. Voia neapărat să ştie ce se petrecuse în casa aia, ce era în ea. Îşi dorea cu o înflăcărare neobişnuită pentru un copil de unsprezece ani. Nu-mi dau seama, niciodată n-am reuşit să-mi dau seama ce i-a făcut casa aia, cum l-a atras atât de tare. Pentru că mai întâi l-a atras pe el. Iar el a atras-o pe Adela.

Se aşezau pe aleea cu dale galbene şi roz care împărţea în două grădina uscată. Poarta de fier ruginită era mereu deschisă, îi îndemna să intre. Mă duceam cu ei, dar rămâneam afară, pe trotuar. Ei se uitau ţintă la uşă, ca şi cum ar fi crezut că ar putea-o deschide prin forţa minţii. Stăteau acolo, fără să scoată o vorbă, ore în şir. Cei care treceau pe trotuar sau vecinii nu-i

băgau în seamă. Nu li se părea ciudat, poate că nici nu-i observau. Nu îndrăzneam să-i spun nimic mamei.

Sau, mai degrabă, casa nu mă lăsa să spun nimic. Casa nu voia să-i salvez.

Continuam să ne adunăm în salonul Adelei, dar nu mai vorbeam despre filme. Acum, Pablo și Adela – dar mai ales Adela – spuneau povești despre casă. De unde le scoateți, i-am întrebat într-o seară. Au părut surprinși, s-au uitat unul la celălalt.

— Ni le spune casa. Tu nu le auzi?

— Biata de ea, a zis Pablo. Nu aude vocea casei.

— Nu contează, a zis Adela. Îți spunem noi.

Și îmi spuneau.

Despre bătrâna cu ochi fără pupile, dar care totuși nu era oarbă.

Despre bătrân, cel care dădea foc cărților de medicină lângă cotețul găinilor, acolo în fundul grădinii.

Despre fundul grădinii, la fel de uscat și de lipsit de viață ca întreaga grădină, plin de găuri ca niște cuiburi de șobolan.

Despre un robinet care picura încontinuu pentru că chestia care trăia înăuntrul casei avea nevoie de apă.

* * *

Lui Pablo i-a luat ceva s-o convingă pe Adela să intre. A fost ciudat. Acum ei părea să-i fie frică: făceau cu schimbul. În momentul când a luat decizia, ea a părut să fie mai cu capul pe umeri. Frate-meu a insistat. A prins-o de singurul ei braț, a și scuturat-o. La școală se zicea că Pablo și Adela erau prieteni și băieții își băgau degetele pe gât, făcându-se că vomită. Frate-tu umblă cu pocitania, ziceau. Pe Pablo și Adela nu părea să-i deranjeze. Pe mine nici atât. Mie nu-mi păsa de nimic altceva decât de casă.

În ultima zi de vară s-au hotărât să intre. Chiar astea au fost cuvintele Adelei, le-a rostit într-o după-amiază plină de discuții, în salonul casei ei.

— În ultima zi de vară, Pablo, a zis. Peste o săptămână.

Au vrut să merg și eu cu ei și m-am dus, pentru că nu voiam să-i las singuri. Nu puteau intra singuri în bezna aia.

Am hotărât să intrăm noaptea, după cină. Trebuia să ieșim cumva din casă noaptea, dar în timpul verii nu era atât de greu. Copiii se jucau afară până târziu. Acum nu mai e așa. Acum cartierul ăsta e sărac și periculos, nimeni nu mai iese, se tem să nu fie jefuiți, se tem de adolescenții care beau

vin pe la colțuri și uneori trag focuri de armă. Vila Adelei a fost vândută și împărțită în mai multe apartamente. În grădina vilei s-a construit o hală industrială. Cred că e mai bine așa. Hala ascunde umbrele.

Câteva fete se jucau elastic în mijlocul străzii; când trecea vreo mașină – arareori vedeai câte una –, se opreau din joc până trecea. Mai departe, câțiva băieți băteau mingea, iar acolo unde asfaltul era mai nou, mai drept, niște adolescente se dădeau pe patine cu rotile. Am trecut printre ei nebăgați în seamă. Adela ne aștepta în grădina moartă. Chipul ei era cuprins de o mare liniște, era zen. Era conectată, mă gândesc acum.

Ne-a arătat ușa și eu am gemut de frică. Era întredeschisă, o tăietură de lumină, nu mai mult.

— Ce-i asta? a întrebat Pablo.

— Așa am găsit-o.

Fratele meu și-a dat jos rucsacul și a deschis ușa. Adusese chei, șurubelnițe, pârghii; toate ale tatei, găsite într-o cutie, în debara. Dar se părea că n-avea să mai fie nevoie de ele. A căutat lanterna.

— Nu e nevoie, a zis Adela.

Ne-am uitat la ea mirați. Atunci a deschis larg ușa și am văzut că în casă era lumină.

j îmi amintesc că am umblat ținându-ne de mână prin acea luminozitate care părea electrică, deși pe tavan, acolo unde ar fi trebuit să se afle becuri, erau doar niște cabluri vechi, atârnând din găuri ca niște crengi uscate. Nu era lumina soarelui. Afară se lăsase noaptea și se apropia furtuna, o ploaie torențială de vară. Înăuntru era frig, mirosea a dezinfectant și lumina era ca de spital.

Casa nu părea ciudată în interior. În holul mic de la intrare se afla o măsuță cu un telefon, un telefon negru, ca al bunicilor noștri.

Doamne, dă să nu sune, să nu sune, îmi amintesc că m-am rugat, am repetat rugămintea cu voce joasă, cu ochii închiși. Și n-a sunat.

Unul după altul, am intrat în camera următoare. Casa dădea impresia că era mai mare decât părea văzută de-afară. Și zumzăia, ca și cum colonii întregi de insecte ar fi trăit în pereți.

Adela, plină de entuziasm, o lua mereu înainte, fără urmă de teamă. Tot la câțiva pași, Pablo îi zicea „așteaptă, așteaptă”. Ea se oprea, deși nu știu dacă chiar auzea ce i se cerea. Când se întorcea să se uite la noi, părea pierdută. Nimic din privirea ei nu lăsa să se înțeleagă că ne-ar fi recunoscut.

Zicea „da, da”, dar eu simțeam că de fapt nu ni se mai adresa nouă. Pablo a simțit la fel. Mi-a spus mai târziu.

Încăperea următoare, salonul, avea fotolii murdare, cândva de culoarea mușt arului, dar acum erau cenușii de la atâta praf. Niște vitrine de sticlă se înălțau de-a lungul pereților. Erau foarte curate și pline de mici bibelouri, atât de mici încât a trebuit să ne apropiem ca să ne putem da seama ce sunt.

Îmi amintesc că am aburit cu respirația noastră rafturile de jos, cele până la care am reușit să ajungem, pentru că se înălțau până la tavan.

La început nu mi-am dat seama ce vedeam. Erau niște obiecte foarte mici, de un alb gălbui, în formă de semicerc. Unele erau mai rotunjite, altele mai ascuțite. N-am îndrăznit să le ating.

— Sunt unghii, a zis Pablo.

Am simțit că zumzetul mă asurzea și am început să plâng. L-am îmbrățișat pe Pablo, dar am continuat să mă uit. Pe raftul de deasupra erau dinți. Măsele plombate, ca ale tatii; canini, ca aceia care mă deranjau când am început să port aparatul dentar; incisivi că ai Roxanei, fata care stătea în fața mea la școală. Când mi-am ridicat privirea ca să mă uit pe raftul următor, s-a luat lumina.

Adela a țipat în întuneric. Îmi auzeam numai inima: bătea atât de tare, încât mă asurzea. Dar am simțit cum frate-meu mă strângea de umeri, nu mă lăsa. Brusc, am văzut un cerculeț de lumină pe perete: lanterna. Am zis: „Hai să ieșim, să ieșim”. Dar Pablo a înaintat în direcția opusă ieșirii. L-am urmat. Voiam să plec, dar nu singură.

Raza lanternei lumina lucruri fără sens. O carte de medicină, pe jos, deschisă, cu pagini strălucitoare. O oglindă atârnând aproape de tavan; cui i-ar fi putut folosi? O grămăjoară de haine albe. Pablo s-a oprit: mișca lanterna și lumina ei pur și simplu nu se mai lovea de niciun perete. Camera aia ori era nesfârșită, ori atât de mare încât lumina lanternei nu bătea până la capătul ei.

— Hai să plecăm, hai să plecăm, le-am zis din nou și-mi amintesc că mi-a trecut prin cap să plec singură, să-i las acolo, să fug.

— Adela! a strigat Pablo.

Niciun răspuns n-a venit din beznă. Ar fi putut fi oriunde în încăperea aia nesfârșită.

— Sunt aici.

Era vocea ei, șoptită, în apropiere. Ne-am întors. Pablo a luminat zona

din care venise vocea și atunci am văzut-o.

Adela era tot în încăperea cu vitrine. Oprită în dreptul unei uși, ne-a făcut un semn cu mâna dreaptă. Apoi s-a întors, a deschis ușa și a închis-o în urma ei. Frate-meu a luat-o la fugă, dar când a ajuns la ușă n-a reușit s-o deschidă. Era încuiată.

Știu la ce s-a gândit Pablo: să se ducă după sculele lăsate afară, în rucsac, și să deschidă ușa care-o înghițise pe Adela. Eu nu voiam s-o scoatem de acolo: tot ce voiam era să ies din casă, așa că l-am urmat, în cea mai mare viteză. Afară ploua și sculele erau împrăștiate prin iarba uscată din grădină; ude, luceau în întuneric. Cineva le scosese din rucsac. Am rămas țepeni de uimire, speriați, surprinși, și în timpul ăsta cineva a închis ușa pe dinăuntru.

Casa a încetat să mai zumzăie.

Nu mai știu cât timp s-a chinuit Pablo să deschidă ușa de la intrare. Până la urmă m-a auzit cum țipam. Și m-a ascultat.

Părinții mei au sunat la poliție.

* * *

În fiecare zi și aproape-n fiecare noapte îmi amintesc de noaptea aia ploioasă. Părinții mei, părinții Adelei, poliția în grădină. Noi, uzi leoarcă, în ciuda impermeabilelor galbene. Polițiștii ieșind din casă și dând din cap că nu. Mama Adelei leșinând în ploaie.

N-au mai găsit-o niciodată. Nici vie, nici moartă. Ne-au cerut să le descriem interiorul casei. Le-am spus. Am repetat. Mama mi-a tras una când am pomenit de vitrine și de lumină. „Înăuntru e plin de moloz, mincinoaso!” a țipat la mine. Mama Adelei plângea și se ruga de noi să-i spunem unde e Adela, unde e Adela.

În casă, i-am zis. A deschis o ușă, a intrat într-o cameră și probabil că e tot acolo.

Polițiștii ziceau că nu exista nicio ușă în casă. Nici ceva ce-ar putea fi numit o cameră. Casa-i doar o scoarță, ziceau. Toți pereții interiori au fost demolați.

Îmi amintesc c-am auzit „mască”, nu „scoarță”. Casa e o mască, așa am auzit.

Erau convinși că mințeam. Sau văzuserăm ceva atât de cumplit încât eram șocați. Nici măcar nu ne credeau că fuseserăm în casă. Mama nu ne-a crezut niciodată. Nici măcar atunci când poliția a cercetat tot cartierul,

scormonind casă de casă. Cazul a ajuns și la televizor: ne-au lăsat să ne uităm la știri. Ne-au lăsat să citim ziarele în care se scria despre dispariție. Mama Adelei a venit la noi acasă de mai multe ori și de fiecare dată zicea: „De ce nu spuneți adevărul, măi, copii, haide, amintiți-vă…”

Și noi povesteam iarăși totul. Ea pleca plângând. Plângea și fratele meu. Eu am convins-o, din cauza mea a intrat.

Într-o noapte, tata s-a trezit și a auzit cum cineva încerca să deschidă ușa. S-a ridicat din pat și s-a furișat până la ușă, convins că era vorba de-un hoț. L-a găsit pe Pablo, care se chinuia să descuie ușa – broasca ușii făcea mereu scheme. În rucsac avea scule și o lanternă. I-am auzit țipând ore întregi unul la celălalt, Pablo se ruga de el, voia să ne mutăm, dacă nu ne mutam avea să înnebunească.

Ne-am mutat. Dar degeaba, pentru că frate-meu tot a înnebunit. S-a sinucis la douăzeci și doi de ani. A trebuit să identific corpul făcut praf. N-am avut de ales: părinții se aflau în concediu, la mare, când s-a aruncat sub tren, destul de departe de casa noastră, în apropiere de gara din Beccar. N-a lăsat niciun bilet. O visa mereu pe Adela: în visele lui, prietena noastră nu avea nici unghii, nici dinți, gura îi sângera, mâinile îi sângerau.

După ce s-a sinucis Pablo, am început să merg iar să văd casa. Intru în grădina care continuă să aibă iarba arsă, îngălbenită. Mă uit prin ferestrele deschise ca niște ochi întunecați; în urmă cu cincisprezece ani, polițiștii au dat jos cărămizile care le astupau și de atunci au rămas așa, deschise. Înăuntru, atunci când bate soarele, se văd grinzi, acoperișul spart, gunoaie. Copiii din cartier știu ce s-a întâmplat acolo. Au scris pe jos numele Adela. Și pe pereții exteriori. Unde e Adela? întreabă un grafitti. Altul, ceva mai mic, repetă modelul unei legende urbane: dacă spui Adela de trei ori la miezul nopții, în fața oglinzii, cu o lumânare în mână, vei vedea în oglindă ce-a văzut ea, cine a răpit-o.

Frate-meu, care trecea adesea pe lângă casă, a văzut grafittiul și, într-o noapte, a executat pas cu pas acel vechi ritual. N-a văzut nimic. A spart oglinda din baie cu pumnul și a trebuit să-l ducem la spital ca să-l coasă.

N-am curaj să intru. Pe ușă stă scris: *Aici locuiește Adela. Atenție!* Sunt sigură că vreun copil din cartier a scris mesajul la mișto. Dar eu știu că are dreptate. Că e casa ei. Și încă nu-s pregătită să-i fac o vizită.

Piticul Clăpăug

Prima dată l-a văzut când făcea circuitul de la nouă și jumătate seara cu autocarul. S-a întâmplat în timp ce străbăteau bucata de drum dintre restaurantul care-i aparținuse Emiliei Basil, cea care-și tranșa victimele, și clădirea unde locuise Yiya Murano, cea care-și otrăvea victimele. Dintre toate tururile ghidate prin Buenos Aires pe care firma le oferea, cel dedicat crimelor și criminalilor era cel mai de succes. Erau patru pe săptămână: două cu autocarul și două pe jos, două în engleză și două în spaniolă. Pablo a înțeles că numirea lui ca ghid pentru turul dedicat crimelor a fost de fapt o avansare, chiar dacă salariul era același (știa că, mai devreme sau mai târziu, dacă firma avea să fie mulțumită de el, atunci o să-i crească și salariul). Schimbarea l-a bucurat foarte mult: înainte făcea turul „Arhitectura Art Noveau pe Avenida de Mayo", care era interesant, numai că de la un anumit punct încolo devenea plictisitor.

Studiase până la ultimul detaliu toate cele zece crime pe care le prezenta în tur, ca să le poată povesti cât mai atractiv, cu haz și suspans, și niciodată nu i s-a făcut frică și nici n-a fost impresionat. De aceea, când l-a văzut n-a simțit atât spaimă, cât uimire. Era el, fără îndoială, absolut inconfundabil. Ochii mari și umezi, părând plini de tandrețe, dar fiind de fapt o văgăună întunecată plină de idioțenie. Puloverul jerpelit și statura lui pitică, umerii sfrijiți și ținând în mâini bucata aia de sfoară fină pe care o arătase polițiștilor atunci când le explicase, fără nicio emoție, cum își legase și își strangulase victimele. Și urechile alea enorme ale lui, ascuțite și simpatice. Numele lui era Cayetano Santos Godino, dar toți îl știu după poreclă: El Petiso Orejudo, Piticul Clăpăug. Era criminalul cel mai faimos din tot turul și poate cel mai celebru din istoria poliției argentiniene. Un ucigaș de copii și de animale. Un ucigaș care nu știa nici să citească, nici să calculeze, încurca zilele săptămânii și ținea sub pat o cutie plină cu păsări moarte.

Doar că era imposibil să fie acolo unde îl vedea Pablo. Piticul Clăpăug murise în 1944, în fosta închisoare Ushuaia, din Țara de Foc, la capătul Pământului. Ce să fi căutat el acum, în primăvara anului 2014, ca pasager fantomă într-un autocar care făcea un tur al crimelor sale? Pentru că nu încăpea nicio îndoială că el era, imposibil de confundat – aceeași înfățișare

ca în numeroasele fotografii păstrate din epocă. Mai mult, era destulă lumină cât să poată fi văzut bine: autocarul avea luminile aprinse. Stătea spre capătul culoarului, făcea o demonstrație cu sfoara în timp ce se uita la el, la ghid, la Pablo, cu destulă indiferență, însă fix în ochi.

Nu cu mult timp în urmă, Pablo spusese povestea lui. O spunea deja de două săptămâni și îi plăcea mult. Piticul Clăpăug trăise într-un Buenos Aires atât de îndepărtat și de diferit încât ți-era greu să ți-l imaginezi acum. Și totuși, ceva trebuie să-l fi impresionat foarte tare din moment ce Piticul i se arătase lui, nimeni altcineva nu-l mai vedea – pasagerii continuau să discute aprins și se uitau prin el, fără să-l vadă. Pablo și-a scuturat capul, a închis ochii strâns, iar când i-a redeschis figura criminalului dispăruse cu sfoara lui cu tot. Oare îmi pierd mințile? s-a gândit și a recurs la interpretarea psihologică cea mai la îndemână pentru a trage concluzia că Piticul i se arăta din cauză că el urma să aibă un copil, iar toate victimele lui Godino fuseseră copii. Copii mici. Pablo explica în timpul turului de unde i se trăsese ucigașului această obsesie, conform unei ipoteze lansate de criminaliștii epocii: primul copil al familiei Godino, fratele mai mare al Piticului, murise la vârsta de zece luni, în Calabria, Italia, înainte ca familia să emigreze în Argentina. Amintirea acelui bebeluș mort îl obseda: în cele mai multe dintre crime – și în tentativele de omor, mult mai numeroase – nu făcea altceva decât să repete ceremonialul înmormântării. Polițiștilor care l-au interogat după ce l-au capturat le-a zis: „Nimeni nu se întoarce din moarte. Frățiorul meu n-a mai venit. Putrezește în pământ”.

Pablo spunea povestea primei dăți când ucigașul simulase înmormântarea, de fiecare dată când autocarul ajungea la intersecția străzilor Loria cu San Carlos, acolo unde Piticul o atacase pe Ana Neri, în vârstă de un an și șase luni, care locuia în aceeași casă cu familia lui, pe strada Liniers. Casa nu mai exista acum, dar în timpul turului se făcea o oprire și la locul unde fusese casa, iar Pablo contextualiza puțin situația, vorbindu-le turiștilor despre condițiile de viață ale emigranților care ajungeau acolo fugind de viața mizerabilă din Europa; locuiau cu chirie în niște magherniță mucegăite, murdare, zgomotoase, pline de promiscuitate, fără aer. Un mediu ideal pentru crimele Piticului, pentru că lipsa de confort și dezordinea îi făceau pe copii să-și petreacă cea mai mare parte a timpului pe stradă; să locuiești în camerele alea era atât de insuportabil încât oamenii preferau să stea mai mult pe trotuar, mai ales copiii, care bântuiau

nesupravegheați pe te miri unde.

Ana Neri. Piticul a dus-o pe un teren viran, i-a tras una c-o piatră și, odată ce fetița a rămas inconștientă, a încercat s-o îngroape. Un polițist l-a prins asupra faptului, dar el și-a găsit imediat o scuză: a zis că încerca s-o ajute pe fetiță care fusese atacată de altcineva. Polițistul l-a crezut, poate și pentru că Piticul Clăpăug era pe-atunci el însuși un copil: avea nouă ani.

Ana și-a revenit abia după șase luni.

N-a fost singurul atac urmat de încercarea de a-și îngropa victima: în septembrie 1908, la puțin timp după ce abandonase școala – și după primele atacuri de epilepsie, sau cel puțin așa se crede, pentru că nu s-a dovedit niciodată cauza convulsiilor de care era cuprins uneori Piticul –, a dus alt copil, pe Severino González, într-un loc pustiu de lângă colegiul Sagrado Corazón. Acolo era o mică adăpătoare pentru cai. Piticul l-a băgat pe copil în adăpătoarea din care beau caii și a încercat să-l acopere cu un capac de lemn. Un simulacru de înmormântare ceva mai sofisticat: un fel de coșciug. Din nou un polițist a împiedicat crima și din nou Piticul a mințit susținând că-l ajuta pe copil. Dar în luna aia, Piticul scăpase complet de sub control. În 15 septembrie, l-a atacat pe Julio Botte, un copil de un an și opt luni. L-a văzut în fața casei sale, de pe strada Colombres, numărul 632. I-a ars cu țigara una dintre pleoape. Două luni mai târziu, părinții Piticului, sătui până peste cap de el și de ororile pe care le făcea, l-au dat ei înșiși pe mâna poliției. În decembrie a fost închis la casa de corecție din Marcos Paz. Acolo a învățat să scrie cât de cât, dar s-a evidențiat mai ales prin faptul că obișnuia să arunce pisici și bocanci în oalele cu mâncare de pe foc, atunci când bucătarii nu erau pe față. Piticul a stat trei ani la casa de corecție din Marcos Paz. A ieșit de acolo cu o poftă de a ucide mai mare ca niciodată și în curând avea să ducă la bun sfârșit prima și mult râvnita crimă.

Pablo încheia întotdeauna prezentarea Piticului cu întrebările pe care i le-au pus polițiștii după ce l-au reținut. Turiștii păreau foarte impresionați. Citea o parte din interogatoriu, pentru ca impactul să fie și mai puternic și totul să pară cât mai realist. În seara în care Piticul i s-a arătat în autocar, Pablo n-a mai fost chiar în apele lui când a trebuit să-i repete cuvintele, dar până la urmă a făcut-o, totuși. Piticul se uita doar la el și se juca cu sfoara: nu-l amenința direct.

— Nu aveți mustrări de conștiință pentru faptele comise?

— Nu înțeleg întrebarea.
— Nu știți ce înseamnă mustrări de conștiință?
— Nu, domnule.
— Vă pare rău că i-ați ucis pe copiii Giordano, Laurora și Vainikoff?
— Nu, domnule.
— Credeți că aveți dreptul să omorâți copii?
— Nu-s singurul, o mai fac și alții.
— De ce ați ucis copii?
— Pentru că-mi place.

Ultimul răspuns provoca un disconfort general printre turiști, care păreau mulțumiți când se trecea la un alt criminal, la cineva mai ușor de acceptat, cum era Yiya Murano care și-a otrăvit cele mai bune prietene pentru că le datora bani. O asasină din ambiție. Ușor de înțeles. Piticul, în schimb, era insuportabil.

În acea noapte, când a ajuns acasă, Pablo nu i-a spus soției că i se arătase fantoma Piticului. Nu le-a spus nici colegilor, dar asta era firesc: nu voia să aibă probleme la serviciu. În schimb, îl deranja faptul că nu putea să-i spună soției. Cu doi ani în urmă, i-ar fi spus. Acum doi ani încă își puteau spune totul, fără teamă, fără ranchiună. Era unul dintre multele lucruri care se schimbaseră de când se născuse bebelușul.

Numele lui era Joaquín, avea șase luni, dar Pablo continua să-i zică bebeluș. Îl iubea, cel puțin așa credea, dar bebelușul nu-i dădea prea multă atenție, încă era dependent de maică-sa, iar ea nu-l ajuta, nu-l ajuta deloc. Se transformase într-o altă persoană. Anxioasă, suspicioasă, obsedată. Uneori, Pablo se întreba dacă nu cumva suferea de depresie post-natală. Alteori, se supăra pur și simplu și-și amintea cu nostalgie și cu destul de multă frustrare de anii dinainte de apariția bebelușului.

Acum totul era altfel. De exemplu, ea nici nu-l mai asculta. Se prefăcea că-l ascultă, zâmbea și dădea din cap că da, însă gândurile ei erau la cumpărăturile pentru copil, la dovlecei și morcovi, sau se întreba în gând dacă bebelușul avea pielea iritată de la scutece sau dacă era vreo erupție. Nu asculta ce spunea și nici nu mai voia să facă sex pentru că încă o durea operația de episiotomie, nu se mai cicatriza odată. Mai mult, bebelușul dormea cu ei în pat, deși avea o cameră a lui, dar ea n-avea curajul să-l lase să doarmă singur, se temea de „sindromul morții subite”. Pablo fusese

nevoit să o asculte ore în șir vorbind despre moartea aceea inexplicabilă, în timp ce încerca în van să o liniștească, pe ea, cea căreia niciodată nu-i fusese teamă, care escaladase odată munții alături de el și dormise în refugii pe când afară ningea, ea, care mâncase ciuperci împreună cu el și avuseseră halucinații un weekend întreg, aceeași femeie care acum plângea din cauza unei morți care nu se întâmplase și probabil că n-avea să se întâmple niciodată.

Pablo nu-și mai amintea de ce ideea de a avea un copil i se păruse bună. Ea nu mai vorbea despre altceva. Gata cu discuțiile despre vecini, filme, certuri în familie, serviciu, politică, mâncare, călătorii. Acum totul era legat de copil și când i se vorbea despre altceva se prefăcea c-ascultă. Singurul lucru care-i atrăgea atenția, ca și cum și-ar fi revenit brusc din letargie, era numele Piticului Clăpăug. Ca și cum mintea ei ar fi fost luminată instantaneu de ochii idiotului criminal; ca și cum ar fi simțit degetele alea subțiri care țineau sfoara. Spunea că Pablo era obsedat de Pitic. El nu credea asta. Doar că ceilalți ucigași incluși în turul macabru din Buenos Aires erau mai puțin interesanți. Orașul nu avea asasini cu adevărat mari, în afară de dictatori, dar ei nu erau incluși în tur din motive de corectitudine politică. Unii dintre ucigașii despre care vorbea comiseseră crime atroce, dar destul de obișnuite, dacă iei în calcul orice catalog de violență patologică. Piticul era altfel. Era ciudat. N-avea alt motiv decât dorința lui de a ucide, părea un soi de metaforă, partea întunecată a Argentinei orgolioase de la început de secol, o presimțire a unui rău viitor, o dovadă că țara n-avea numai palate și ferme de vaci; el era un pumn încasat în plin de elitele argentiniene atât de provinciale încât credeau că dinspre fastuoasa și râvnita Europă nu puteau veni decât lucruri bune. Și cel mai minunat era că Piticul habar n-avea de toate astea: lui doar *îi plăcea* să atace copii și să dea foc, pentru că mai era și piroman; îi plăcea să vadă flăcările și să-i urmărească pe pompieri la lucru, „mai ales atunci când cădeau în foc”, cum a declarat într-unul dintre interogatorii.

Povestea care o făcuse pe nevastă-sa să-și iasă din minți avea legătură cu focul; la final, ea s-a ridicat de la masă, strigându-i să nu-i mai pomenească niciodată de Pitic, în vecii vecilor, sub nicio formă, îi urlase toate astea în timp ce și-a luat bebelușul în brațe și-l strângea de parcă urma ca Piticul să se materializeze brusc și să-l atace. Apoi s-a închis în dormitor și l-a lăsat să mănânce singur. El i-a zis în gând să se ducă dracului. Povestea era

impresionantă, într-adevăr, nu cât să faci un asemenea scandal, dar destul de violentă. Se petrecuse în 7 martie 1912. O fetiță de cinci ani, Reina Bonita Vainikoff, fiica unor emigranți evrei din Letonia, se uita în vitrina unui magazin de pantofi din apropierea casei unde locuia, pe strada Entre Ríos. Copila era îmbrăcată în alb. Piticul s-a apropiat fără ca fata să bage de seamă, absorbită de vederea pantofilor. Piticul avea în mână un chibrit aprins. A ținut flacăra pe rochia fetei care s-a aprins pe loc. De la fereastra casei lor, bunicul fetei a văzut-o cuprinsă de flăcări. Disperat, a vrut să treacă strada. Dar n-a reușit nici măcar să se apropie de fetiță: tulburat peste măsură, nu s-a uitat cum traversează. L-a lovit o mașină și a murit. Un fapt cât se poate de neobișnuit dată fiind viteza redusă cu care circulau mașinile în anii ăia.

Reina Bonita a murit și ea, dar după șaisprezece zile de chinuri și agonie.

Însă nu uciderea bietei Reina Bonita era crima preferată a lui Pablo. Lui îi plăcea – asta e, ce să-i faci – cea a lui Jesualdo Giordano, în vârstă de trei ani. Fără îndoială, era crima care îi îngrozea cel mai tare pe turiști, și poate că tocmai de-asta îi plăcea: pentru că i se părea interesant să povestească despre ea și apoi să aștepte reacția, plină de groază, a celor care-l ascultau. Mai mult, a fost crima care a dus la capturarea Piticului, pentru că a comis o greșeală fatală.

Piticul Clăpăug, după cum îi era obiceiul, și-a dus victima, pe Jesualdo, pe un teren viran. L-a sufocat trecându-i sfoara în jurul gâtului de treisprezece ori. Dar băiatul a reușit să reziste, plângea și țipa. Piticul avea să declare la poliție că încercase să-l facă să tacă pentru că nu mai voia să fie întrerupt, așa cum se mai întâmplase. „Pe băiatul ăla l-am mușcat de obraz și l-am scuturat, așa cum fac câinii cu pisicile”. Imaginea aia îi făcea pe turiști să se foiască pe locurile lor și să șoptească „Doamne, Dumnezeule”. Însă nu i-au cerut niciodată să se oprească din povestit. După ce a reușit să-l stranguleze pe Jesualdo, Piticul l-a acoperit cu o bucată de tablă și a plecat de-acolo. Dar ceva nu-i dădea pace, o idee îi bântuia mintea. A revenit la locul crimei. Avea un cui în mână. L-a bătut în capul copilului, care era deja mort.

În ziua următoare, a comis greșeala fatală. Nu se știe de ce, dar s-a dus la priveghiul copilului pe care-l ucisese. Mai târziu a declarat că voise să vadă dacă mai avea cuiul în cap. Mărturisise toate astea când l-au dus să

asiste la autopsie, după ce tatăl copilului îl denunțase. Când Piticul a văzut cadavrul, a făcut ceva ciudat: s-a ținut de nas și a scuipat, ca și cum i-ar fi fost greață, deși cadavrul încă nu începuse să se descompună. Legiștii, dintr-un motiv rămas neexplicat în raportul poliției, l-au pus să se dezbrace. Piticania avea o erecție de optsprezece centimetri. Împlinise șaisprezece ani.

Povestea asta nu putea să i-o spună neveste-sii. Încercase odată să-i descrie reacțiile turiștilor la ultima crimă a Piticului, dar, încă înainte de a începe să povestească, Pablo și-a dat seama că nu-l mai asculta. I-a zis că trebuiau să se mute într-o casă mai mare, atunci când copilul va mai crește puțin. Nu voia să-l crească într-un apartament. Își dorea patio, piscină, salon și un cartier liniștit unde copilul să se poată juca pe stradă. Ea știa foarte bine că faza cu jucatul pe stradă era aproape imposibilă într-un oraș de dimensiunea și agitația Buenos Aires-ului, iar mutarea într-un cartier de bogătași, liniștit, era mult peste posibilitățile lor. După ce-a terminat de înșirat ce-și dorea pe viitor, nevastă-sa i-a cerut să-și schimbe slujba. Nici vorbă, a zis el. Sunt licențiat în turism, îmi merge bine, nu văd de ce-aș renunța la serviciul ăsta; e destul de distractiv, ore puține și învăț lucruri noi. Salariul e de mizerie. Nu, nu de mizerie, a sărit Pablo. Mereu crezuse că avea un salariu bun, suficient pentru a-și întreține familia ca să trăiască în condiții decente. Cine era femeia asta necunoscută? Cândva îi jurase că alături de el ar fi în stare să trăiască oriunde, într-un hotel, pe stradă, sub un pod. De vină era bebelușul ăla. O schimbase complet. Și pentru ce? Era un copil mofluz, plictisit, somnoros, care, atunci când nu dormea, plângea aproape încontinuu. Lucrează și tu, dacă vrei mai mulți bani, i-a zis Pablo neveste-sii. A fost ca și cum ar fi curentat-o, a început să țipe ca o nebună. A strigat că ea trebuia să aibă grijă de copil, ce-ar fi vrut, să-l lase pe mâna unei bone sau cu nebuna de maică-sa? Mama nu e nebună, și-a zis Pablo în sinea lui și, pentru a nu continua cearta, a ieșit pe trotuar în fața casei ca să fumeze; și mai era și asta cu fumatul: de când se născuse copilul, ea nu-l mai lăsa să fumeze în propria casă.

În ziua următoare certei lor, Piticul a apărut din nou în autocar. De data aceasta era mult mai aproape de el, lângă șofer, care era evident că nu-l vedea. Pablo n-a simțit nimic deosebit, poate doar o ușoară neliniște; se temea ca nu cumva vreun turist să observe și el spectrul Piticului și să provoace panică în autocar.

A apărut, cu sfoara în mâini, în timpul ultimei opriri din circuit, care se făcea la casa din strada Pavón. Acolo fusese găsită una dintre cele mai în vârstă victime ale Piticului, după un atac extrem de ciudat. Arturo Laurora, de treisprezece ani, strangulat cu propria-i cămașă. Cadavrul a fost găsit într-o casă abandonată. Fără pantaloni și cu răni pe fese, dar nu fusese violat. În timp ce Pablo povestea cazul, spectrul Piticului, așezat lângă el, apărea și dispărea, tremura, se evapora treptat, ca și cum ar fi fost făcut din fum sau din ceață.

Pentru prima dată după mult timp, cineva a vrut să pună o întrebare. Pablo i-a zâmbit omului curios cu toată prefăcătoria de care era capabil. Turistul, care după accent părea să fie din Caraibe, a vrut să știe dacă Piticul mai bătuse cuie în capul altor victime, cu alte ocazii. Nu, i-a răspuns Pablo. Din câte se știe, doar atunci. Foarte ciudat, a zis turistul. Și a presupus că dacă Piticul ar fi avut o carieră criminală mai lungă, probabil că atunci cuiul s-ar fi transformat în marca lui, în semnul său distinctiv. Tot ce se poate, a răspuns Pablo politicos, în timp ce vedea cum spectrul Piticului se evapora cu totul. Dar nu vom ști niciodată, nu-i așa? Bărbatul din Caraibe și-a scărpinat bărbia.

Pablo s-a întors acasă gândindu-se la cui și la un exercițiu de dicție pe care-l învățase de la maică-sa când era mic: „Pablo bătu un cuiuț micuț/ Ce cuiuț bătu Pablo cel micuț? / Un cuiuț micuț micuț”. A deschis ușa apartamentului și a dat peste scena obișnuită din ultimele luni: televizorul pornit, o farfurie cu desene din Ben 10 și resturi de piure, un biberon pe jumătate gol și lumina aprinsă. S-a apropiat de ușa dormitorului. Nevasta și copilul dormeau unul lângă celălalt, în pat. I s-au părut niște străini.

S-a sprijinit de peretele gol, acolo unde cu multe luni în urmă, cu siguranță înainte de nașterea bebelușului, înainte ca nevastă-sa să se transforme într-o altă persoană, se gândise să atârne un carusel, o reprezentare a Universului care să se rotească deasupra pătuțului copilului și să-l amuze peste noapte. Luna, Soarele, Jupiter, Marte și Saturn, planetele și sateliții și stelele lucind în întuneric. Dar nu-l mai atârnase pentru că nevastă-sa nu voia ca bebelușul să doarmă în altă cameră și nu era chip s-o convingă. A atins peretele și a dat peste cuiul care încă aștepta. L-a scos cu o smucitură și l-a băgat în buzunar. Și-a zis că va fi de mare efect pentru turul ghidat. Avea să-l scoată din buzunar în momentul când va descrie uciderea copilului Jesualdo Giordano, exact atunci când va povesti

cum Piticul s-a întors și i-a bătut un cui în cap copilului deja mort. Și poate că vreun turist mai naiv avea să creadă că e vorba de același cui, în stare perfectă la o sută de ani de la crimă. A zâmbit la gândul micului său succes și s-a hotărât să doarmă pe canapea, departe de nevastă și copil, cu cuiul strâns în pumn.

Pânza de păianjen

Respiri mai greu în nordul umed, acolo, atât de aproape de Brazilia și Paraguay, lângă râul năvalnic împânzit de țânțari și sub cerul care în numai câteva minute trece de la un senin perfect la un întuneric amenințător. Greutatea se simte imediat, când încă nici n-ai ajuns bine, ca și cum o îmbrățișare brutală ți-ar strivi pieptul. Și totul e mai lent: la ora siestei, rareori vezi trecând câte un biciclist, chioșcurile cu înghețată par părăsite în ciuda ventilatoarelor din tavan care bat aerul pentru nimeni, lăcustele țipă isteric în ascunzișurile lor. Nu am văzut niciodată o lăcustă. Mătușa mea zice că sunt niște gândaci oribili, niște muște nemaipomenite, cu aripi verzi care vibrează și cu ochi negri, lucioși, care te urmăresc. Nu-mi place că li se spune lăcuste; ce bine ar fi dacă li s-ar spune mereu așa cum li se spune cât sunt nimfe: cicade. Dacă li s-ar spune cicade, zgomotul lor estival mi-ar aminti de florile violete ale copacilor jacaranda de pe coasta din Paraná, sau de vilele din piatră albă, cu scările lor largi și impunătoare și sălciile lor. Dar așa, pentru că li se spune lăcuste, îmi amintesc de căldură, de carne stricată, de penele de curent, de bețivii stând pe băncile din piațete și privindu-te cu ochii lor injectați.

În acel februarie am fost în vizită la unchii mei din Corrientes, sătulă de reproșurile lor: te-ai măritat și noi încă nu l-am văzut la față pe soțul tău, nu se poate așa ceva, nu-l mai ține ascuns. Nu, ziceam eu râzând la telefon, nu-l ascund deloc, abia aștept să-l cunoașteți.

Dar aveau dreptate: îl țineam ascuns.

Unchii mei erau singurii păstrători ai memoriei mamei mele, sora lor preferată, moartă într-un accident stupid când eu aveam șaptesprezece ani. În primele luni de doliu mi-au zis să mă mut cu ei în nord, dar i-am refuzat. Veneau des în vizită la mine. Îmi dădeau bani, mă sunau zilnic. Verișoarele mele rămâneau cu mine la sfârșit de săptămână. Cu toate astea, continuam să mă simt abandonată și, din cauza singurătății, m-am îndrăgostit mult prea repede, m-am măritat din disperare, iar acum trăiam cu Juan Martín, un bărbat care mă enerva și mă plictisea.

M-am hotărât să-l duc la unchii mei gândindu-mă că poate prezența altor

oameni îl va schimba. Dar am fost decepționată încă de la prima cină luată în marele patio al casei: Juan Martín a țipat când un păianjen i s-a urcat pe picior („dacă nu are o cruce colorată, nu-ți face griji”, i-a zis unchiul Carlos, cu țigara între buze, „sunt singurii veninoși”), a băut prea multă bere, s-a făcut fără nicio urmă de pudoare, cu afacerile lui și a zis de mai multe ori că observa „cât de înapoiați erau cei din provincie”.

După cină a rămas să mai bea un whisky cu unchiul Carlos, iar eu m-am dus în bucătărie s-o ajut pe mătușă-mea.

— Lasă, fetițo, că putea fi și mai rău, mi-a zis când eu am început să plâng. Putea fi ca Walter care mă pocnea.

Am dat din cap că da. Juan Martín nu era violent, nu era nici măcar gelos. Dar nu-l suportam. Câți ani aveam să mai trăiesc așa, ascultându-l în silă, suferind când făceam dragoste, tăcând cu îndărătnicie când îmi vorbea despre planurile lui de a avea un copil și de a reamenaja casa? Mi-am șters lacrimile cu palmele pline de detergent, m-au usturat ochii și am plâns și mai tare. Mătușa m-a pus să stau aplecată sub robinet și să las să-mi curgă apă pe față timp de zece minute. Așa ne-a găsit Natalia, fiica ei cea mare, verișoara mea preferată; Natalia cea mereu bronzată, cu părul ei lung și negru, nepieptănat, și cu o rochie ușoară, albă. Am întrezărit-o prin pâcla ochilor iritați din care clipeam încontinuu: ducea un ghiveci și fuma. În Corrientes, toată lumea fuma, dacă cineva le spunea că nu era sănătos se uitau la el de parcă nu le-ar fi venit să creadă, după care râdeau nițel.

Natalia a lăsat ghiveciul pe masă, i-a zis mătușii mele, mamei ei, că plantase azaleea și m-a salutat sărutându-mă pe creștet. Soțului meu nu-i plăcea de Natalia. Nu i se părea atractivă, ceea ce pentru mine era o dovadă de nebunie din partea lui: în viața mea nu văzusem o femeie mai frumoasă ca ea. Mai mult, o și disprețuia pentru că Nataliei îi plăcea să facă pasiențe, știa tot soiul de leacuri băbești și vorbea cu spiritele. Verișoara ta e o ignorantă, mi-a zis Juan Martín și l-am urât pentru asta, m-am gândit să o sun pe Natalia și să-i cer rețeta vreunei poțiuni, și chiar mi-a trecut prin cap să-i cer niște otravă. Dar am lăsat de la mine, am lăsat să treacă, așa cum am lăsat să treacă o mulțime de alte chestii mărunte, în timp ce în stomacul meu o piatră albă se făcea tot mai mare, lăsând tot mai puțin spațiu aerului, mâncării.

— Mâine mă duc la Asunción, a zis Natalia. Vreau să cumpăr niște *ñanduti*[1].

Natalia trăia de pe urma unui mic magazin cu obiecte artizanale situat în centrul orașului și era celebră pentru gustul său extraordinar când venea vorba de a alege cele mai fine fețe de masă, acele țesături tradiționale din Paraguay, lucrate de femei la războiul de țesut, delicate și colorate pânze de păianjen. În partea din spate a magazinului avea o măsuță unde ghicea în cărți, folosind un set spaniolesc sau pe cele de Tarot, în funcție de preferințele clientului. Se spunea că e foarte bună. Nu știam dacă era așa sau nu pentru că n-am vrut niciodată să-mi ghicească în cărți.

— De ce nu vii cu mine? Îl luăm și pe soțul tău. A mai fost în Asunción?

— Da' de unde.

Natalia și-a târât șlapii până în patio și i-a pupat pe unchiul și pe Juan Martín. Și-a pus un whisky cu multă gheață și și-a întins picioarele cât era de lungă. M-am întors de la bucătărie cu ochii umflați și Juan Martín mi-a zis cum pot să fiu atât de proastă, că dacă-mi răneam corneea ar fi trebuit să ne întoarcem urgent cu avionul la Buenos Aires.

— De ce? l-a întrebat Natalia mișcând cubulețele de gheață din pahar care sunau ca niște clopoței în căldura după-amiezii. Spitalul de aici e foarte bun.

— Nu se compară.

— Ești un *porteño*[{2}] dat dracului, i-a zis, după care l-a invitat la Asunción. Conduc eu, a spus. Dac-ai bani poți să-ți cumperi o grămadă de chestii, totul e super ieftin. E la trei sute de kilometri, ne putem întoarce în aceeași zi dacă plecăm devreme.

A acceptat. Apoi s-a dus să-și facă siesta, fără ca măcar să mă întrebe dacă nu vreau să-l însoțesc. I-am mulțumit în gând. Am rămas cu verișoara mea în arșița din patio, ea cu whisky, eu cu bere rece, n-aș fi putut să beau tărie. Mi-a povestit despre noul ei iubit, fiul patronului celui mai mare lanț de supermarketuri din zonă. Întotdeauna avusese iubiți bogați. Nici de băiatul ăsta nu-i păsa mai mult, sentimental vorbind, decât îi păsase de ceilalți, dar totuși, ăsta avea un avion mic. Săptămâna trecută zburaseră împreună: e minunat, mi-a zis, păcat numai că te cam zgâlțâie, cu cât avionul e mai mic, cu atât te zgâlțâie mai tare. N-am știut asta, i-am zis. Nici eu; e la mintea cocoșului, verișoaro, e logic.

— Când ne aflam sus de tot, mi s-a întâmplat ceva cumplit, a continuat ea. Ne aflam deasupra câmpiilor, în nord, și dintr-odată am văzut un incendiu uriaș, ardea o casă, niște flăcări portocalii, o fumăraie neagră și

casa părea că se prăbușise pe dinăuntru. M-am tot uitat la incendiu până când el a virat și nu l-am mai văzut. Însă după zece minute, când am trecut iar pe acolo, n-am mai văzut niciun foc.

— Poate ai încurcat locurile, că n-ai umblat tu cu avioanele atât încât să recunoști locurile văzute de sus.

— Nu înțelegi, am văzut locul ars și ce mai rămăsese din casă.

— Înseamnă că s-a stins și gata.

— Cum? Au ajuns pompierii în cinci minute? Fată, ține cont că eram în mijlocul câmpului, iar când le-am văzut, flăcările erau imense și nici nu ploua. Imposibil să se fi stins în zece minute.

— I-ai povestit prietenului tău?

— I-am zis, dar degeaba, zice că sunt dusă, că el n-a văzut niciun incendiu.

Ne-am uitat una la cealaltă. Mai mereu o credeam. Odată îmi spusese să nu intru în camera bunicii pentru că ea, bunica, era acolo, stătea și fuma. Și bunica noastră era moartă de vreo zece ani. Dar am ascultat-o și n-am intrat, ba chiar am simțit în aer mirosul înțepător al țigaretelor de foi pe care le fuma bunica, dar fum n-am văzut.

— Păi, trebuie să afli ce s-a petrecut.

— Parcă mi-e frică.

— De ce?

— Pentru că nu știu dacă incendiul a fost sau o să fie.

* * *

Am plecat devreme, pe la cinci dimineața. Juan Martín a fost cât pe ce să ne lase să mergem singure pentru că, spunea el, abia dacă-nchisese un ochi toată noaptea, din cauza căldurii și a penei de curent, care-l lăsase fără ventilator. Dar eu, trează, în beznă, îl auzisem sforăind și vorbind în somn. Mințea și se plângea de orice, așa cum făcea în fiecare zi. Verișoara mea avea un Renault 12, o mașină comună în anii ’80 și, când a ieșit soarele, am văzut că ștergătoarele mașinii erau pline de zigoptere moarte. Mulți oameni le confundă cu libelulele, dar zigopterele, deși fac parte din aceeași familie, sunt diferite. Sunt mai puțin grațioase, ochii ăia îngrozitori le sunt mai depărtați unul de celălalt iar corpul, corpul lor drept și ușor falic, e mai lung. Și zboară mai încet. Nu mi-au plăcut niciodată și, ani mai târziu, n-am putut înțelege cum de-au ajuns să fie la modă printre adolescente, care își făceau tatuaje drăguțe, cum ar fi delfini sau fluturi, dar și oribilele libelule

cu ochii lor orbi. Li se mai spune *aguaciles* – de la *agua,* apă – pentru că obișnuiesc să apară în roiuri înainte de ploaie, când e zăpușeală; porecla asta mă făcea să mă gândesc la *alguacil,* ofițer de poliție și cred că multă lume îi spune așa insectei pentru că e ca un fel de polițist al aerului.

Drumul până la Asunción e monoton și plictisitor: din când în când câte o mlaștină cu palmieri, din când în când o pădure ecuatorială și mult mai rar câte un orășel sau un sat. Juan Martín dormea pe bancheta din spate și uneori mă uitam la el în oglinda retrovizoare: în felul lui, era un bărbat atrăgător, cu tunsoarea aia elegantă și tricoul cu crocodilul Lacoste. Natalia fuma țigări lungi Benson & Hedges, iar de vorbit nu prea vorbeam pentru că mergea tare și zgomotul ne-ar fi obligat să strigăm. Aveam chef să-i spun mai multe despre relația mea cu Juan Martín. Mă critica încontinuu: dacă întârziam cu servirea mesei, eram inutilă, una care „stă degeaba, ca de obicei". Dacă îmi lua mult să aleg ceva, îl făceam să piardă timpul, pe el, care mereu era hotărât și cu capul pe umeri; dacă mă gândeam zece minute la ce restaurant să mergem, urma o noapte întreagă de reproșuri și de răspunsuri în doi peri. Întotdeauna îmi ceream scuze, ca să nu ne certăm, ca să nu fie și mai rău. Niciodată nu-i spuneam tot ceea ce nu-mi plăcea la el: că râgâia după ce mânca, că nu făcea niciodată curat în baie, chiar dacă îl rugam, că mereu se plângea de calitatea lucrurilor, că atunci când îi ceream să ia și el lucrurile mai puțin în serios, să aibă un pic de umor, îmi răspundea că e cam târziu pentru asta, că-și pierduse răbdarea. Dar nu ziceam niciodată nimic. Când ne-am oprit să mâncăm de prânz, am împărțit o mămăligă cu vară-mea, în timp ce Juan și-a mâncat eterna friptură cu salată, nu mânca niciodată altceva, poate din an în paște câte un șnițel cu piure. Și pizza, dar numai la sfârșit de săptămână.

El era plictisitor, iar eu eram o proastă. Îmi venea să-i cer unui camionagiu să dea peste mine, să mă lase lată pe șosea, sfârtecată ca o cățea dintre multele pe care le vedeam moarte de-a lungul șoselei, unele dintre ele gravide, cu puii agonizând lângă, cu burta prea mare pentru a putea alerga mai repede și a scăpa de roțile ucigașe.

În mai puțin de o oră urma să intrăm în Paraguay, așa că ne-am pregătit pașapoartele. Vameșii erau înalți și bruneți. Unul dintre ei era beat. Ne-au lăsat să trecem fără să ne bage prea mult în seamă, chiar dacă s-au uitat la fundurile noastre și au comentat în șoaptă, printre hăhăieli. Atitudinea lor era previzibilă și relativ respectuoasă: se aflau acolo pentru a băga spaima

în oameni, pentru a curma orice tentativă de sfidare. Când ne aflam destul de departe de postul de control, Juan Martín a zis că ar trebui să-i denunțăm.

— Și unde o să-i denunți dacă ei sunt autoritatea, frate? l-a întrebat Natalia, iar eu, care o cunoșteam bine, am simțit în vocea ei ceva mai mult decât insultă: dispreț. Apoi s-a uitat la mine nevenindu-i să creadă. Dar niciunul dintre noi trei nu a comentat. Natalia, care știa bine Asunción, a ajuns repede la Mercado 4 și a lăsat mașina închisă la vreo două cvartale pe care le-am străbătut pe jos, asaltați de vânzători de ceasuri și de fețe de masă, de copii cerșetori, de o mamă cu fiica ei în scaun cu rotile, totul sub privirea soldaților în uniformele lor kaki, cu armele uriașe care păreau foarte vechi și puțin folosite.

Căldura și mirosul te izbeau imediat ce intrai în piață. M-am oprit lângă un chioșc cu suc de portocale. Acolo li se spune *toronjas.,* au un soi de buric diform și au un gust cam searbăd. Chioșcul din apropierea intrării era înconjurat de un roi de musculițe pe care nu le sufeream, nu pentru că mi-ar fi fost silă de ele, ci pentru că pur și simplu nu știam cum să le omor, erau niște musculițe atrase de mirosul portocalelor, păreau niște particule întunecate zburătoare, căci trebuia să le vezi de foarte de aproape ca să le poți observa aripile, ori piciorușele, ori orice altă parte a corpului. N-am cumpărat nimic, chiar dacă vânzătoarea tot lăsa din preț: trei guarani, doi guarani, un guarani. Bărbații cu cărucioare treceau în viteză pe culoare, transportând cutii, unele cu fructe, altele cu televizoare și casetofoane duble, altele cu haine. Juan Martín nu scotea un cuvânt, iar Natalia înainta hotărâtă prin mulțime, cu rochia ei albă și sandalele de piele, fără toc; căldura o făcuse să-și prindă părul și coada i se mișca dintr-o parte într-alta ca și cum ar fi fost purtată de o briză proprie.

— Aici e numai marfă de contrabandă, a zis dintr-odată Juan Martín, suficient de tare cât o mână de vânzători să se uite la el. M-am oprit brusc și l-am apucat de braț.

— Nu mai vorbi așa, i-am zis la ureche.

— E plin de șmecheri, unde m-ai adus, ce familie mai ai și tu.

Sila mi s-a amestecat cu lacrimile și i-am spus că o să vorbim după, că acum ar fi cazul să tacă din gură, că da, cu siguranță erau și niște delincvenți pe acolo și că ne vor face felul dacă el va continua să-i provoace. M-am uitat la el de jos în sus, mocasini, pete de transpirație la

subsuoară, ochelarii negri pe frunte. Nu-l mai iubeam, nici nu mă mai atrăgea și l-aș fi dat pe mâna soldaților lui Stroessner ca să facă cu el ce-or vrea.

M-am grăbit să o ajung pe Natalia care se afla deja la un chioșc unde se vindeau *ñandutí.* O femeie mai tânără țesea la război cu urzeală viu colorată. Era singurul loc ceva mai liniștit din acea piață nesfârșită și zgomotoasă. Oamenii se opreau și întrebau de preț, iar femeia le răspundea cu voce joasă dar care se făcea auzită, în ciuda radiourilor, a bandoneoanelor, ba chiar și a unui bărbat care cânta la harpă pentru puținii turiști care, în acea dimineață toridă, se aventuraseră să cumpere lucruri ieftine din Asunción. Natalia nu s-a grăbit deloc: s-a hotărât greu, dar până la urmă a ales cinci seturi, dintre care preferatele mele erau unul alb cu motive pe margini și multicolor la mijloc – violet, albastru, turcoaz, verde, roșu, portocaliu, galben – și altul mult mai sobru care era lucrat numai cu nuanțe de maro, de la bej până la mahon. A cumpărat toate cele cinci seturi, cu șervetele aferente, vreo treizeci de elemente decorative de așezat în mijlocul mesei și multe mărunțișuri de cusut pe rochii și cămăși, mai ales pe cămăși model *guayabera,* care erau de cumpărat la un alt stand, aflat ceva mai departe; ca să dai de el trebuia să pătrunzi mult în interiorul pieței. Am urmat-o fără să bag de seamă dacă Juan Martín venea sau nu în urma mea. Mă întrebam de ce *ñandutí* s-o fi numind pânză de păianjen; poate datorită războiului de țesut, pentru că altfel se asemăna mai degrabă cu coada unui păun, cu ochii din penaj, minunați și neliniștitori, totodată, nenumărații ochi împrăștiați de-a lungul păunului, un animal cu un mers greoi, extrem de frumos, dar care mereu părea obosit.

— Nu vrei o *guayabera,* Martín? Natalia nu-i zicea numele întreg, îi spunea doar Martín.

Juan Martín nu era în apele lui, dar se forța să zâmbească; îi cunoșteam prea bine expresia aia, ajunsese la stadiul de erou, de „eu am făcut tot ce-am putut", pentru ca mai apoi, la întoarcere, când toate se vor fi dus de râpă, să-mi scoată ochii, să-mi repete că el a știut, a știut prea bine, dar că eu nu știu pe ce lume trăiesc. Și-a cumpărat *guayabera,* chiar dacă a refuzat să o probeze, mai întâi trebuie spălată, mi-a zis cu reproș în glas, de parcă nenorocita aia de cămașă ar fi putut fi otrăvită. A luat una dintre pungile Nataliei – care oricum nu cântărea mai nimic, era plină cu țesături – și a zis: vă rog, haideți să plecăm din infernul ăsta. Cum nu era niciun indicator

pentru ieșire, n-a avut de ales și a trebuit să ne urmeze, să o urmeze de fapt pe Natalia, și asta l-a făcut să i se umple privirea de dezgust și ranchiună.

Vară-mea m-a luat de braț și s-a prefăcut că-mi admiră o brățară de argint cu lapislazuli pe care Juan Martín mi-o făcuse cadou în luna de miere petrecută în Valparaíso.

— Cu toții mai facem greșeli, mi-a zis ea. Important este să le reparăm.

— Și cum repari așa ceva?

— Dragă, totul are rezolvare, numai moartea nu.

* * *

Juan Martín a bombănit tot timpul drumului dintre piață și chei, găsea că orașul era mizerabil, infect. Nu i-a plăcut Palatul López, iar mai apoi, pe malul râului, aproape că a țipat la noi, cum puteam fi atât de oarbe, nu vedeam copiii rahitici mâncând în plin soare pepene roșu, la câțiva metri de clădirea guvernului, la naiba, ce țară de mizerie. Nu aveam chef să ne luăm în gură cu el. Orașul era sărac și mirosea a gunoi încins de căldură. Dar el nu era supărat atât pe oraș, cât pe noi. Dar eu mă săturasem să tot plâng. Pentru a nu-l înfuria, am căutat un restaurant în zona ministerelor, a școlilor particulare, a ambasadelor, a hotelurilor, zona bogătașilor din Paraguay. Am ajuns destul de repede la restaurantul München, după ce-am străbătut strada Presidente Franco. După Franco, dictatorul? a întrebat Juan Martín, dar era o întrebare retorică. Restaurantul avea în patio o statuie imensă reprezentând-o pe Santa Rita și mesele erau libere, mai puțin cea din mijloc, la care se aflau trei soldați. Ne-am așezat cât mai departe de ei ca nu cumva să audă ce spunea Juan Martín, asta o dată, iar apoi pentru că întotdeauna e preferabil să te așezi cât mai departe de soldații din Asunción. Pereții erau în stil colonial, cerul decupat de patio era perfect senin, iar acolo, în ciuda arșiței, era răcoare și umbră. Am comandat supă tradițională, iar Juan Martín și-a luat un sandviș. Soldații, cam beți – pe masă și pe sub scaunele lor era plin de sticle de bere goale –, i-au zis chelneriței că e frumoasă și unul dintre ei a atins-o pe fund, ca într-un film prost, ca într-o glumă proastă, asta a făcut bărbatul acela cu vestonul descheiat și cu burta dându-i pe dinafară, cu o scobitoare între dinți, apoi au urmat rânjetele și fata încercând să nu-i bage în seamă, zicând „mai doriți ceva?”, dar fără să îndrăznească să-i insulte pentru că purtau pistoale la brâu și mai aveau și puști rezemate de imensele ghivece cu flori din spatele lor.

Juan Martín s-a ridicat și am început să-mi imaginez ce urma să se

întâmple. Avea să strige la ei să o lase în pace, va face pe eroul și o să ne aresteze pe toți trei. Pe noi două ne vor viola în beciurile dictaturii, zi și noapte, mie o să-mi smulgă părul de pe pubis care era la fel de blond ca și cel de pe cap și mă vor scuipa zicându-mi *gringuita*[{3}] dracului, argentinianca dracului, iar pe Natalia probabil că o vor ucide repede, pentru că era de-a lor, brunetă, ghicitoare, sfidătoare. Și toate astea numai pentru că el simțea nevoia să facă pe eroul ca să demonstreze cine știe ce. Mai mult, el avea să scape ușor, pentru că pe bărbați îi împușcau în ceafa și gata, soldații paraguayeni nu erau poponari, asta-i clar.

Natalia l-a oprit. Dar nu-ți dai seama ce fac cu ea, o vor viola. Îmi dau foarte bine seama, a zis Natalia, dar nu putem face nimic. Haideți să ne cărăm de-aici. Natalia a lăsat banii pe masă și l-a tras după ea pe Juan Martín până la mașină. Soldații nici nu ne-au observat, ocupați cum erau cu chelnerița. În mașină, Juan Martín și-a vărsat toată frustrarea, ne-a spus cât de lașe eram, că-i era rușine cu noi și că-l dezgustam. Era șase seara. Răbdasem multe ore în piață, apoi plimbându-ne pe chei și prin centru, suportând comentariile soțului meu. Natalia își dorea să ajungă cât mai repede ca să putem lua cina în Corrientes, așa că a pornit imediat și, când soarele se făcea deja roșu, iar vânzătorii de fructe se așezau la umbră ca să bea ceva rece, noi ieșeam din Asunción.

* * *

Mașina s-a oprit în mijlocul drumului, undeva în Formosa. Mai întâi a trepidat ca un cal nărăvaș, după care s-a oprit brusc. Când Natalia a încercat s-o pornească din nou, am recunoscut sunetul de motor înfundat. Dacă avea să mai pornească, asta nu urma să se întâmple prea curând. În zona în care ne aflam, șoseaua nu era luminată, așa că întunericul era dens. Dar și mai rău, era liniște, întreruptă din când în când de câte o pasăre de noapte, de mișcări nevăzute prin tufișuri – unde ne aflam era aproape selvă, desiș – sau de câte un camion care trecea la mare depărtare și nu avea să ne salveze.

— De ce nu te uiți puțin la motor, i-am zis soțului meu. Deja mă enervase că nu se oferise să conducă el la întoarcere, nici măcar nu o întrebase pe vară-mea dacă e obosită sau nu. Eu nu știam să conduc. De ce eram atât de nepricepută? Mama mă ținuse în puf, nimănui nu i-a dat prin minte că va veni vremea când voi fi nevoită să mă descurc singură? Oare m-am măritat cu tâmpitul ăsta numai pentru că nu eram în stare de nimic? În

întuneric, dintre tufișurile care mai degrabă se ghiceau decât se vedeau, luceau licuricii. Îi urăsc pe cei care spun că sunt niște viermi, viermi luminoși. Licurici e un cuvânt atât de frumos. Odată am prins câțiva într-un recipient și mi-am dat seama cât de urâți sunt, păreau gândaci cu aripi. Totuși, aveau parte de cea mai binecuvântată dreptate: când stăteau locului și nu zburau, păreau niște gândaci ordinari, dar când licăreau în zbor, deveneau niște ființe magice, o dovadă că frumusețea și bunătatea încă există.

Juan Martín a cerut o lanternă și a ieșit fără să comenteze. Uitându-mă la fața lui luminată slab de luminile din interiorul mașinii, mi-am dat seama că era speriat. A ridicat capota și noi am stins farurile ca să nu consumăm bateria. Nu vedeam ce făcea, dar l-am auzit închizând brusc capota, apoi a intrat valvârtej în mașină, cu gâtul lucindu-i de transpirație.

— Mi-a trecut o viperă pe la picioare! a țipat și vocea i s-a curmat dintr-odată, ca și cum ar fi avut gâtlejul plin de flegmă. Natalia nu s-a mai putut preface și a izbucnit în râs, lovind cu palmele în volan.

— Da' fricos mai ești, a zis ștergându-și lacrimile de râs.

— Fricos?! a strigat Juan Martín. Și dacă mă mușcă și e veninoasă, ce facem, ia zi! Aici, în mijlocul pustiului!

— N-o să te muște nimic, stai liniștit.

— Ce știi tu?

— Mai multe decât tine, oricum.

Am tăcut toți trei. Auzeam respirația lui Juan Martín și mi-am jurat în gând să nu mai fac sex cu el nici dacă m-ar amenința cu pistolul. Natalia a ieșit din mașină și ne-a zis să ținem geamurile închise dacă nu voiam să intre gângănii în mașină. O să muriți de cald, dar asta e, ori una, ori alta. Juan Martín și-a lăsat capul în palme și mi-a zis că niciodată, dar chiar niciodată nu o să mai venim aici, înțelegi? Natalia mergea de-a lungul șoselei pustii și eu îi luminam drumul din mașină cu lanterna. Fuma și se gândea, o mai văzusem făcând asta. Juan Martín a încercat să pornească motorul, dar a sunat și mai înecat decât data trecută. Sunt sigur că vară-ta a uitat să pună apă la radiator, mi-a zis. Nu, i-am răspuns, motorul nu s-a supra-încălzit, nu ți-ai dat seama când te-ai uitat sub capotă? La ce te-ai uitat? Nu știi nimic, Juan Martín, i-am zis și m-am întins pe bancheta din spate, mi-am scos tricoul și am rămas numai cu bustiera pe mine.

Odată făcuserăm același drum, eu, mama și unchiul Carlos. Nu mai știu de ce trebuia să mergem la Asunción. În schimb, îmi amintesc că au cântat tot drumul cântece despre podul Pexoa, despre pasărea tanager și despre plugar. La un moment dat, am avut nevoie la veceu, dar n-am avut curaj să mă duc la marginea drumului și să-mi dau jos chiloții acolo, în tufișuri, așa că m-am ținut până la o benzinărie, unde unchiul i-a cerut cheia unui angajat și am intrat în baia pe care-o foloseau camionagiii. Încă mai am coșmaruri cu closetul ăla. Putea de-ți muta nasul: pe gresia albastră erau urme de degete pline de rahat. Cum nu era hârtie igienică, probabil că unii se șterseseră la fund cu degetele. Cum poți face așa ceva? Capacul veceului era plin de gângănii. Cosași, mai ales, și greieri. Făceau zgomot, un țârâit asemănător sunetului scos de frigider. Am ieșit de acolo în fugă, mi-am dat jos chiloții și am făcut pipi într-o parte a benzinăriei. Nu le-am zis nimic niciodată mamei și unchiului, nu le-am spus despre rahatul uscat din closet, nici despre amprentele maro de pe butonul de tras apa, nici despre cosașii verzi care acopereau aproape în totalitate becul care atârna din tavan fără niciun fel de abajur. După faza cu baia, nu mai știu nimic din acea călătorie. Mama zicea că ne cazaserăm la un frumos hotel colonial, dar că noaptea au văzut alergând prin patio o mulțime de șobolani. Nu-mi amintesc nimic din locul ăla, nici de ploaia cu grindină care s-a dezlănțuit și ne-a făcut să ne amânăm plecarea. Pentru mine, călătoria luase sfârșit în buda cu cosași.

Juan Martín a zis că ar trebui să mergem pe jos până nu știu unde, un loc în care el văzuse niște lumini. Nu i-am răspuns nimic. Dacă se temea de vipere, cum se gândea el să ajungă acolo? Dacă îi trecea vreuna prin față? Natalia terminase țigara, sau cel puțin nu se mai vedea jarul sclipind în întuneric ca un licurici, dar se părea că n-avea chef să intre în mașină. Aștepta să treacă cineva, firește. Cineva care s-o ducă până la un telefon de la care să sune la Automóvil Club, de pildă. Și probabil nici n-avea chef să stea cu noi doi în mașină și o înțelegeam perfect, după ce toată ziua suportase mutrele lui Juan Martín și pasivitatea mea.

Farurile camionului au luminat asfaltul și rotile au ridicat praf în aer, iar asta mi s-a părut ciudat, pentru că acolo, în nord, în ciuda căldurii, rareori era praf, pentru că plouă des, aproape în fiecare zi. Mereu e umezeală, nu apucă să se facă praf. Însă camionul ăla așa a venit: ca și cum ar fi fost adus de o furtună de nisip. Natalia pusese triunghiul reflectorizant care strălucea fosforescent în noapte, dar se pare că nu se baza pe el, pentru că a

deschis repede portiera, a luat lanterna de pe scaunul șoferului și a început să facă semne cu brațele și să strige hei, ajutor, ajutor, hei. Nu l-am văzut la față pe camionagiu; știu doar că era un camion cu remorcă și că Natalia a trebuit să urce pe scară ca să vorbească cu șoferul, care nici măcar nu s-a sinchisit să oprească motorul. După două minute, Natalia și-a luat portofelul și țigările și a zis că șoferul o va duce până la benzinărie unde va putea suna la Automóvil Club. Camionagiul îi spusese că erau aproape de Clorinda și că nu putea să ne ia pe toți trei că n-avea loc. Camionul a dispărut în noapte la fel de repede cum apăruse și abia atunci mi-am dat seama că nu o întrebasem pe Natalia o mulțime de lucruri: când avea să se întoarcă, dacă benzinăria era aproape, de ce nu mergeau la Clorinda dacă tot era aproape, dacă șoferul părea de încredere, și dacă avea să mai treacă vreo mașină, să o oprim sau nu?

— Am uitat să-i cerem niște apă, a zis Juan Martín și ăsta a fost primul lucru înțelept pe care i-a spus toată ziua.

Inima a început să-mi bată cu putere: dacă aveam să murim de sete? Am coborât geamul, fără să mă gândesc la gângănii, care puteau fi fluturi de noapte, scarabei, greieri și cam atât, poate și vreun liliac. Vară-ta e iresponsabilă, a zis Juan Martín, ne-a adus până aici, unde nu trece nicio mașină, fără să se întrebe dacă hârbul ăsta rezistă sau nu. De unde știi că nu a verificat-o? i-am zis furioasă și m-am gândit că ar fi fost simplu să-l omor acolo, să iau o șurubelniță din trusă și să i-o înfig în gât; el nu se gândea să mă omoare, se mulțumea să se poarte urât cu mine și să mă facă bună de nimic, să nu mai suport să trăiesc o asemenea viață și să nu mai am nici măcar puterea de-a începe una nouă. A pornit radioul și am vrut să-i spun să-l oprească, să nu consume bateria, dar l-am lăsat în pace, bucurându-mă de prostia lui, gândindu-mă cum o să mă mai distrez pe seama lui când vor veni cei de la tractări și vor afla că el consumase bateria căutând la radio naiba știe ce. Ce putea fi la radio în acea zonă, la acea oră, muzică și iar muzică populară și poate vreun om singur care suna și-și amintea plângând de fiii morți în războiul din Malvine.

Mecanicii au ajuns după o oră. Așa cum îmi închipuisem, l-au mustrat pe Juan Martín pentru că lăsase radioul deschis. El a îngăimat niște scuze. Mecanicii s-au apucat de treabă și Juan Martín se învârtea pe lângă ei ca și cum le-ar fi supervizat munca. Am ieșit și am luat-o de mână pe Natalia.

— Habar n-ai cât de mișto era camionagiul ăla. Un suedez din ăia din

Oberá. Mureai! O să-și petreacă noaptea în Clorinda și mă gândesc să rămân cu el. Dacă pornește mașina, n-ai decât să ajungi la Corrientes cu tâmpitul ăsta de bărbată-tu, mi-a zis în șoaptă.

Dar mașina n-a pornit și a trebuit să fie tractată, cu noi trei în ea, până la Clorinda, în Formosa. Mașina a rămas la cei de la Automóvil Club, care totuși au fost atât de amabili încât să ne ducă până la hotelul indicat de Natalia, numit pompos Ambasador. Era alb și avea arcade coloniale, dar mi-a fost suficient să-l văd pe dinafară ca să-mi dau seama că va mirosi a mucegai și că poate n-o s-avem nici măcar apă caldă. Însă avea un restaurant, deși era mai degrabă o terasă cu un grătar, cu multe mese de plastic alb, unde deocamdată nu se aflau decât niște bărbați singuri și o familie. Hai să facem o baie și apoi coborâm să mâncăm, i-am zis lui Juan Martín.

În timp ce luam cheile de la recepție, în hotel a intrat cel care era, fără îndoială, camionagiul. Natalia s-a dus direct la el, fâțâindu-se ca o adolescentă. Era cu două capete mai înalt decât ea, avea mâini lungi și părul blond tuns foarte scurt. Ne-a zis bună seara și a zâmbit. Părea de-a dreptul încântător, dar putea fi orice, un degenerat, un bătăuș, un violator; pentru că era extrem de frumos, preferai să crezi că era prințul șoselelor. L-am salutat, Juan Martín a luat cheile și mi-a zis din priviri să mergem. L-am urmat. Natalia mi-a strigat că ne vedem peste o oră să mâncăm și eu m-am gândit ce nașpa, ea o oră cu vikingul ăla cu zâmbet dulce și eu o oră de chin cu soțul meu.

Juan Martín a țipat la mine, mi-a zis că nici măcar o dată, nici măcar o singură dată nu i-am ținut partea. La nimic. Toată ziua. A țipat că Natalia era o curvă, că și-o punea cu primul care-i ieșea în față. A strigat că și eu eram o curvă pentru că îi făcusem ochi dulci bestiei ăleia blonde. I-am amintit că bestia aia blondă ne salvase și că ar fi putut măcar să-i mulțumească. Ești un prost-crescut, i-am strigat. Un necioplit. Un necioplit, eu?! Mizerabila naibii, mi-a zis și a intrat în baie trântind ușa după el. Acolo a continuat să strige și să înjure că nu era apă caldă și că prosoapele aveau miros de mucegai, după care a ieșit și s-a trântit pe pat. Nu zici nimic. Ce vrei să zic? l-am întrebat. Ai de gând să mă părăsești, dar să știi că atunci când ne vom întoarce la Buenos Aires, lucrurile or să meargă bine. Și dacă nu or să meargă mai bine? i-am zis. Nu mă părăsești tu pe mine așa ușor, a zis el, aprinzându-și o țigară. Am făcut un duș cu apă rece

gândindu-mă că până voi ieși din baie, el avea să adoarmă cu țigara aprinsă și cearșafurile vor lua foc și el va muri în flăcări, în hotelul ăsta din Clorinda. Dar când am ieșit, înghețată și udă, cu părul picurând, patetic, el mă aștepta îmbrăcat și parfumat, gata de cină.

— Iartă-mă, mi-a zis, uneori sunt insuportabil.

— Hai să mâncăm, i-am zis. Mi-am pus o rochie subțire și abia mi-am atins părul cu pieptenele. Îmi doream să fiu văzută de camionagiul blond așa, cu părul proaspăt spălat și în dezordine. Când Juan Martín a dat să mă sărute, i-am întins obrazul. N-a comentat.

În restaurant mai erau doar doi bărbați, camionagiul și vară-mea. O fată cu părul brunet ne-a întrebat ce-am vrea să mâncăm, după care ne-a zis că mai aveau doar costiță de vită la grătar, cârnați (dacă doream, ne puteau face un sandviș cu cârnați) și salată mixtă. Am cerut de toate, plus o apă minerală foarte rece. Îmi era mai mult sete decât foame, chiar dacă la intrare în Clorinda îmi cumpărasem o Fanta de pomelo extrem de rece, băutura mea răcoritoare preferată, care, din cine știe ce motive, nu se mai găsea în Buenos Aires, dar încă o mai puteai cumpăra în provincie, probabil sticle rămase în stoc, sau poate că încă se mai producea, cine știe. Lucrurile dispăreau mai greu acolo, pe litoral.

Bărbații vorbeau despre povești cu fantome. Natalia stătea foarte aproape de camionagiu și împărțeau o țigară. Își deschisese puțin cămașa albă, era bronzat, era minunat.

— Recent mi s-a întâmplat ceva ciudat, a zis blondul cel splendid.

— Spune, frate, te ascultăm, suntem ochi și urechi, a strigat un alt camionagiu care bea bere. Oare avea să urce la volan așa, pe jumătate beat? Pe șoseaua aia mereu se întâmplau accidente, iar asta putea fi o explicație. Unchiul meu, Carlos, de exemplu, niciodată nu se urca beat la volan, dar el era o excepție printre prietenii lui, și chiar și în familia mea.

— Să zic? a întrebat-o blondul pe vară-mea. Natalia i-a zâmbit și a dat din cap că da.

Și blondul, așezându-se mai comod pe scaun, a zis că el e din Oberá, că locuia în Oberá, în Misiones, și că la vreo douăzeci de kilometri de el e un sat numit Campo Viera. Prin sat trece un râu, Yazá. Într-o după-amiază, deci în plină zi, atenție, să nu credeți că mi s-a părut, și nu eram nici beat, nici fumat, nimic. În fine, într-o după-amiază, am ieșit cu camionul fără remorcă, aveam de dus ceva, nu mare lucru, și o femeie a traversat podul în

fugă. N-am apucat s-o evit, și dacă aș fi evitat-o brusc, ar fi fost sinucidere curată și am simțit că am lovit-o, frate. Am coborât imediat, cu sudoarea rece șiroindu-mi pe spate, dar n-am găsit pe nimeni. Și nu se vedea nici sânge, nici vreo urmă pe bara din față, nimic. Totuși, m-am dus la poliție și am dat o declarație, dar ei numai de-asta n-aveau chef. A trebuit să las transportul pe o altă zi și acolo, în Campo Viera, le-am spus polițiștilor ce s-a întâmplat, așa cum vă spun vouă acum. Ei mi-au zis că podul fusese construit de milițiile dictatorului și că amestecaseră cimentul cu trupurile morților, oameni pe care ei, milițienii, îi omorâseră, mi-au zis că au ascuns cadavrele acolo.

L-am auzit pe Juan Martín oftând din greu. Nu-i plăceau poveștile de genul ăsta.

— Nu-i de glumit cu lucruri d-astea, i-a zis blondului.

— Iertare, șefule, dar nu glumesc deloc. Miliția e în stare să scape așa de morți.

A venit mâncarea și Juan Martín a început să mănânce. Ni s-a adus în farfurii de lemn; mereu mi s-au părut mai potrivite pentru a mânca friptură decât cele de ceramică, gustul e mai pronunțat, iar uleiul de la salată e absorbit mai repede și nu intră în carne. Costița era foarte bună.

Blondul a zis că în Campo Viera i s-au povestit tot soiul de lucruri despre podul ăla și despre râu.

— Toată zona aia e ciudată rău, a zis, se văd faruri de mașini, numai că mașinile nu mai ajung niciodată, de parcă ar fi înghițite de un alt drum, deși nu există drumuri lăturalnice, totul e numai selvă.

— Vorbind de mașini, să vă spun una de să mori de râs, nu alta, a zis unul dintre camionagii zâmbind, poate pentru a mai destinde atmosfera și a scăpa de antipatia soțului meu. Iar mi-era rușine cu el și i-am zâmbit camionagiului blond, care avea o gropiță delicioasă în bărbie, și el mi-a zâmbit la rândul lui. Ce bine ar fi, mi-am zis, dacă ar ajunge să fie iubitul Nataliei, și ce bine ar fi dacă Natalia s-ar plictisi de el, așa cum se plictisea de toți, și atunci el și-ar da seama de faptul că eu dintotdeauna, din prima clipă, de când ne-am privit în ochi pentru prima dată, la recepția hotelului, l-am iubit.

— Bun. Toată faza s-a întâmplat aici. Nu aici, aici, ci în parcarea de pe șosea. A venit unul cu o mașină-rulotă, o adevărată casă super fainâ. Era cu familia, doi copii, din câte am înțeles, nevasta și soacra. S-au dus să

mănânce un grătar și au lăsat-o pe soacră în rulotă, poate că nu se simțea prea bine sau mai știu eu ce.

— Bun, și? a întrebat unul dintre camionagii care părea cam somnoros.

— Au furat rulota cu tot cu babă!

Toți au izbucnit în râs, chiar și chelnerița, care aștepta să se stingă jarul de la grătar. Disperat, bărbatul s-a dus direct la poliție și a stat vreo săptămână prin Clorinda, cu nevasta în pragul unui atac nervos. S-a făcut o operațiune de amploare în toată Formosa și au găsit mașina-rulotă, dar goală. Furaseră totul, inclusiv soacra.

— Cât e de atunci? s-a interesat Natalia.

— Cam un an. Cum trece timpul. Un an. Un caz extraordinar, e clar că hoții au furat mașina fără să știe că bătrâna era înăuntru și poate c-a murit de spaimă, iar ei or fi aruncat-o pe undeva. Pe aici, scapi repede de oricine, nu te găsesc nici mort.

— Bărbatul ăla și acum mai sună și întreabă de soacră-sa, a zis chelnerița. Dar n-au mai găsit-o.

— Și nici pe hoți, a adăugat camionagiul. Biata femeie, frate, ce soartă!

Au mai vorbit o vreme despre dispariția bătrânei, iar Juan Martín, iritat, a zis să-l scuzăm și a urcat în cameră. Te aștept, mi-a zis uitându-se fix în ochii mei, iar eu am dat din cap că bine. Dar am mai stat o grămadă, până mi s-a uscat părul și chelnerița ne-a lăsat cheile de la vitrina cu băuturi ca să ne mai luăm bere. Natalia a zis și ea povestea ei cu casa în flăcări pe care o văzuse din avionul iubitului ei, dar nu a zis că era iubitul ei, a zis că era vărul ei. Apoi a căscat și a zis că se duce să se culce. Camionagiul blond a urmat-o. M-am dus și eu odată cu ei și am cerut o altă cameră. I-am zis recepționerei că soțul meu era foarte obosit și că aveam să-l trezesc dacă aș fi intrat la ora aia în cameră și el, a doua zi, dacă ne reparau mașina, avea de condus până la Buenos Aires, așa că era mai bine să nu-l trezesc, pentru că dacă-l trezeam nu mai putea adormi la loc. Sigur, a zis fata de la recepție – se pare că în hotelul ăla munceau numai femei –, nicio problemă, sunt puțini turiști, nu e o perioadă grozavă.

Da, chiar nu e o perioadă grozavă, i-am zis, iar atunci când mi-am pus capul pe pernă, am adormit pe loc și am avut coșmaruri cu o bătrână care alerga cuprinsă de flăcări, goală, printr-o casă care se prăbușea; o vedeam de-afară, dar nu aveam cum să intru s-o ajut pentru că mi-ar fi căzut o grindă în cap sau m-ar fi ajuns flăcările, ori fumul m-ar fi sufocat. Dar nici

nu încercam să găsesc pe cineva care s-o ajute. Doar mă uitam la ea cum arde.

* * *

Cei de la Automóvil Club ne-au adus mașina încă de dimineață. Ne-au explicat care fusese problema, dar fără să insiste, presupunând că eu și Natalia oricum n-am fi priceput. Tot ce ne interesa era dacă avea să țină până la Corrientes, și ei au zis că bineînțeles, doar n-o să se strice iar în trei ore de drum. Oricum, trebuia s-o ducem la un atelier ca să-i mai facă ceva ce ei nu avuseseră cum, din lipsă de instrumente; cei de la atelier aveau să-și dea seama imediat despre ce era vorba, și dacă nu, atunci să sune la Automóvil Club ca să le spună ei. Le-am mulțumit și ne-am dus să luăm micul dejun. Nu era altceva în afară de pâine prăjită și lapte, nici măcar un croissant, dar era bine și-așa. Camionagiul blond plecase de vreo două ore. Îi promisese Nataliei că o s-o sune și ea era convinsă că o să se țină de cuvânt. Fute ca un zeu, mi-a zis. Și e atât de dulce.

Am invidiat-o. Am băut cafeaua pe jumătate rece printre lacrimi și m-am dus să-l caut pe Juan Martín. Dar nu l-am găsit în cameră. Patul nici măcar nu era desfăcut, de parcă n-ar fi dormit acolo. N-aș fi putut băga mâna-n foc că se întorsese în cameră, nici măcar nu-l văzusem intrând de pe terasă în hotel. M-am întors la restaurant și am întrebat-o pe Natalia: da, l-am văzut intrând în hotel, mi-a zis. Fata de la recepție, care nu ieșise încă din schimb, ne-a asigurat că luase cheia, cel puțin nu era în rastelul cu chei.

— Poate c-o fi ieșit să dea o tură pe jos, a șoptit ea. Dar, nu, nu-l văzuse coborând. M-a cuprins agitația, mâinile au început să-mi tremure. I-am zis Nataliei că poate ar fi mai bine să sunăm la poliție, dar ea și-a prins părul în coadă de cal, așa cum făcuse în piață și mi-a zis că nu. Nu fi proastă. Dacă a plecat, e bun plecat și basta, mi-a zis.

S-a dus în camera ei după pungile cu cumpărături și ca să-și ia portofelul.

— Zici c-ai picat în cap, dragă.

Era adevărat. Nu mă puteam concentra la nimic. M-am întors în camera unde ar fi trebuit să fi dormit Juan Martín, dar n-am găsit nici geanta lui, nici periuța lui de dinți pe care mereu o scotea imediat ce ajungeam la un hotel și o punea în baie. La duș nu se vedea niciun strop de apă. Prosoapele erau ușor umede pentru că eu le folosisem ultima.

În mașină ne-am pus ochelarii negri: soarele era insuportabil.

— O să plouă, zisese fata de la recepția hotelului. Așa au zis la radio, dar nu cred, e prea senin.

— Ce bună ar fi o ploaie, dragă, e zăpușeală, îi răspunsese Natalia.

— Și soțul doamnei? o întrebase recepționera ca și cum eu n-aș fi fost acolo.

— A, nimic, a fost o neînțelegere.

M-am așezat comod în scaunul copilotului. Înainte de a ieși din Clorinda, am oprit la benzinărie; Natalia voia țigări, iar eu o Fanta de pomelo. Unul dintre camionagiii din noaptea trecută, cel căruia îi fusese somn și nu prea reușise să asculte poveștile, își umplea rezervorul. Ne-a salutat, ne-a întrebat dacă totul era în regulă, s-a uitat pe bancheta din spate – probabil că se uita după Juan Martín, dar nu a întrebat de el. L-am salutat zâmbitoare și am pornit la drum. La orizont, de cealaltă parte a râului, norii întunecați prevesteau furtuna.

Sfârșit de an școlar

Niciodată nu i-am dat prea multă atenție. Era genul de fată care vorbește puțin, nu pare cine știe ce de inteligentă, dar nici proastă și are fața aia pe care o uiți repede, chipul ăla care, chiar dacă îl vezi zilnic în același loc, e foarte posibil să nu-l recunoști într-un alt cadru și cu atât mai puțin să-l legi de un nume. Ieșea în evidență numai prin faptul că se îmbrăca prost și fără gust, mai mult – hainele pe care le purta păreau anume alese pentru a-i ascunde trupul. Două sau trei numere mai mari, cămăși încheiate până la ultimul nasture, pantaloni care nu lăsau să i se ghicească formele. Ne uitam la ea numai pentru a comenta în treacăt cât de urât se îmbrăca sau pentru a zice că se îmbrăca ca o babă. O chema Marcela. Ar fi putut să o cheme Mónica, Laura, María José, Patricia, i s-ar fi potrivit oricare dintre numele astea pe care de obicei le poartă fetele la care nu se uită nimeni. Nu învăța bine, dar profesorii o certau arareori. Lipsea mult, dar nimănui nu părea să-i pese de asta. Nu știam dacă era bogată, cu ce se ocupau părinții ei, în ce cartier locuia.

Nu ne interesa.

Până odată, în timpul orei de istorie, când cineva a început să țipe îngrozit. Să fi fost Guada? Părea să fie vocea ei, și stătea și aproape de ea. În timp ce profesoara ne vorbea despre bătălia de la Caseros, Marcela și-a smuls unghiile de la mâna stângă. Cu dinții. De parcă ar fi fost unghii false. Degetele îi sângerau, dar ea nu lăsa să se vadă că ar fi durut-o. Câteva fete au vomitat. Profa de istorie a chemat-o pe directoare, care a scos-o pe Marcela din clasă. A lipsit o săptămână și jumătate și nimeni nu ne-a spus de ce. Când a revenit, ajunsese dintr-o fată nebăgată în seamă una cât se poate de celebră. Unele dintre noi se temeau de ea, altele doreau să-i fie prietene. Ceea ce făcuse ea fusese cea mai ciudată chestie pe care o văzusem noi vreodată. Câțiva părinți ar fi vrut să se facă o ședință, să se dezbată cazul, pentru că li se părea că n-ar fi fost bine ca noi să continuăm s-avem de-a face cu o fată „dezechilibrată”. Dar problema s-a rezolvat altfel. Mai era puțin și anul școlar avea să se încheie, urma să începem liceul apoi. Părinții Marcelei au susținut că fata lor avea să se facă bine, că făcea terapie, că lua medicamente, că se putea controla. Ceilalți părinți i-au

crezut. Alor mei nu prea le-a păsat: tot ce-i interesa pe ei erau notele mele, iar eu continuam să fiu cea mai bună elevă, ca în fiecare an.

Marcela s-a purtat normal o vreme. A revenit cu degetele bandajate, mai întâi cu fașă albă, apoi cu leucoplast. Nu părea să-și amintească faza cu smulsul unghiilor. Nu s-a împrietenit cu fetele care îi căutau prezența. La baie, cele care și-ar fi dorit să fie prietene cu Marcela ne spuneau că așa ceva era imposibil, că ea nu scotea o vorbă, le asculta, dar nu răspundea niciodată, doar se uita la ele, cu o privire atât de fixă încât, până la urmă, li se făcea frică.

Chiar acolo, la baie, a și început cu adevărat totul. Marcela se privea în oglindă, în singura porțiune în care putea într-adevăr să se reflecte, pentru că restul oglinzii era zgâriat, murdar, sau mânjit cu declarații de dragoste și cu jigniri rămase de la cine știe ce dispută între două fete furioase, scrise cu marker sau cu ruj. Eram împreună cu prietena mea, Agustina: încercam să ne împăcăm după o discuție avută mai devreme. Părea o discuție importantă. Brusc, Marcela a scos de undeva (probabil că din buzunar) o lamă de ras. Cu rapiditate și precizie, și-a făcut o tăietură pe obraz. Sângele nu a apărut imediat, însă atunci când a făcut-o a țâșnit ca un șuvoi, i s-a scurs pe gât și i-a îmbibat cămașa ca de călugăriță sau de băiat răzgâiat.

Niciuna dintre noi n-a făcut nimic. Marcela continua să se uite în oglindă, își studia rana, fără să dea de înțeles c-ar fi durut-o. Asta m-a impresionat cel mai tare: nu o duruse, evident, nu a strâns din dinți, nu a închis ochii. Am reacționat abia când o fată care făcuse pipi a deschis ușa cabinei și a strigat „Ce-a pățit?” și a încercat să-i oprească sângerarea cu o batistă. Prietena mea părea gata să izbucnească în plâns. Mie-mi tremurau genunchii. Zâmbetul Marcelei, care continua să se cerceteze în oglindă în timp ce-și tampona fața cu batista, era superb. Fața ei era superbă. M-am oferit s-o însoțesc până acasă, ori până la un cabinet medical unde să-i dezinfecteze și să-i coasă rana. Atunci a reacționat, a dat din cap că nu și a zis c-o să ia un taxi. Am întrebat-o dacă are bani. A zis că da și a zâmbit din nou. Un zâmbet care ar fi putut suci mințile oricui. A lipsit iarăși o săptămână. Toată școala aflase de întâmplare și nu se vorbea despre nimic altceva. Când a revenit, cu toții încercam să nu ne uităm la bandajul care-i acoperea jumătate de față, dar nu ne puteam abține.

Încercam să mă așez mai aproape de ea la ore. Nu voiam altceva decât să-mi spună, să-mi explice, îmi doream să mă duc în vizită la ea acasă.

Voiam să știu totul. Cineva îmi spusese că era vorba s-o interneze. Îmi imaginam un spital cu o fântână de marmură în patio și cu plante violete și maro, begonii, caprifoi, iasomie – nu-mi imaginam un ospiciu pentru bolnavi psihic urât, murdar și trist, ci o clinică frumoasă, plină de femei cu privirea pierdută. Stând lângă ea am văzut, ca toți ceilalți, doar că de aproape, ce se întâmpla cu ea. Toate eram cu ochii pe ea, speriate, fascinate. A început cu tremuratul, de fapt nu era atât un tremurat, cât mai degrabă niște convulsii. Își agita brațele în aer de parcă ar fi alungat ceva invizibil, ca și cum ar fi încercat să pareze niște lovituri. Își acoperea ochii cu palmele și scutura din cap. O vedeau și profesorii, dar încercau să nu-i dea atenție. Noi la fel. Era incredibil. Ea o lua razna de față cu noi și tot *nouă* ni se făcea rușine.

După o vreme, a început să-și smulgă părul, zona de deasupra frunții. Pe bancă se adunau adevărate smocuri, grămăjoare de păr lins și blond. După o săptămână i se vedea pielea de pe țeastă, fără pic de păr și de un roz strălucitor.

Stăteam chiar cu ea în bancă atunci când a ieșit din clasă în fugă în timpul unei ore. Toți s-au uitat în urma ei, eu m-am dus după ea. Apoi am observat că mai veneau prietena mea, Agustina, și încă o fată, Tere, cea care o ajutase atunci în baie. Poate că ne simțeam responsabile, ori poate că pur și simplu voiam să vedem ce avea să facă, până unde va merge de data asta.

Am găsit-o din nou în baie. Nu mai era nimeni în afară de ea. Țipa și plângea ca un copil. Bandajul îi căzuse și i-am văzut cicatricea. Arăta către o cabină de veceu și țipa „Dispari, lasă-mă, dispari, gata”. Plutea ceva în aer, era prea multă lumină și duhoarea de sânge, pipi și dezinfectant era mai puternică ca de obicei. Am vorbit cu ea:

— Ce e, Marcela?

— Nu-l vezi?

— Pe cine?

— Pe el. Pe el! Acolo, lângă veceu. Nu-l vezi?

Se uita la mine întrebătoare și temătoare, dar nu confuză: era limpede că vedea ceva. Dar în cabină nu se vedea nimic, în afară de capacul rupt și de lanțul de tras apa nemișcat, nefiresc de țeapăn.

— Nu, nu văd nimic, nu-i nimic, i-am zis. Nedumerită, m-a apucat de braț. Nu mă mai atinsese niciodată până atunci. M-am uitat la mâna ei:

unghiile încă nu-i crescuseră la loc, sau poate că imediat ce-i creșteau și le smulgea iarăși. Se vedeau numai cuticulele, însângerate.

— Nu? Nu? m-a întrebat uitându-se iarăși spre veceu. Dar e acolo. E acolo. Vorbește, spune-i ceva.

M-am temut că lanțul o să înceapă să se miște, dar a rămas pe loc. Marcela părea să asculte, uitându-se atentă la veceu. Am observat că nici gene nu mai avea, aproape. În curând avea să treacă la sprâncene, m-am gândit.

— Nu-l auzi?

— Nu.

— Dar ți-a zis ceva!

— Ce mi-a zis? Spune-mi.

În acel moment, Agustina a intervenit și mi-a zis s-o las în pace pe Marcela, ești nebună, nu vezi că aici nu-i nimic, nu-i mai face jocul, mă sperie, mai bine să chemăm pe cineva. A întrerupt-o Marcela care a urlat: TACI DIN GURĂ, CURVA DRACULUI. Tere, care era destul de fițoasă, a comentat că asta e *too much* și s-a dus să cheme pe cineva. Am încercat să țin sub control situația.

— Nu te lua după tâmpitele astea, Marcela. Spune-mi ce zice.

— Că n-o să plece. Că așa e el. Că o să mă urmărească și-o să mă oblige să fac lucruri și n-o să-i pot spune că nu vreau.

— Cum arată?

— E un bărbat, dar e îmbrăcat cu o rochie de comuniune. Își ține mâinile la spate. Rânjește încontinuu. Arată a chinez, dar e un pitic, de fapt. Are părul gelat. Și mă obligă.

— Te obligă să ce?

Tere s-a întors cu o profesoară pe care cu greu o convinsese să intre în toaletă (mai apoi avea să-mi spună că la ușă se adunaseră vreo zece fete care ascultau și-și ziceau din când în când ssst ssst), exact când Marcela părea gata să-mi spună ce o obliga să facă bărbatul gelat. Dar apariția profesoarei a blocat-o. S-a așezat pe jos, cu ochii ei fără gene, fără să clipească, scuturând încontinuu din cap.

Marcela nu s-a mai întors niciodată la scoală.

M-am hotărât să o vizitez. Nu mi-a fost greu să-i aflu adresa și, chiar dacă locuia într-un cartier în care nu mai fusesem niciodată, am găsit casa destul de ușor. Tremuram când am apăsat butonul soneriei: în autobuzul cu

care venisem, îmi pregătisem o explicație pentru părinții ei, dar acum mi se părea ridicolă, prostească, trasă de păr.

Am rămas mută de uimire când Marcela a deschis ușa, nu numai pentru că nu mă așteptasem să deschidă ea – mi-o închipuisem în pat, sedată –, ci și pentru că arăta cu totul altfel, purta o șapcă cu cozoroc care-i ascundea țeasta, probabil acum aproape fără pic de păr, blugi și un pulover obișnuit. Dacă nu țineai cont de genele care încă nu-i crescuseră, părea o fată absolut sănătoasă, normală.

Nu m-a invitat înăuntru. A ieșit, a închis ușa în urma ei și am rămas amândouă pe trotuar. Era frig; ea își strângea trupul cu brațele, mie îmi ardeau urechile.

— Nu trebuia să vii, mi-a zis.

— Vreau să știu.

— Ce vrei să știi? Nu mai vin la școală, gata, poți să uiți.

— Vreau să știu ce te obligă să faci.

Marcela s-a uitat fix la mine și a început să adulmece aerul. Apoi și-a mutat privirea către ferestre. Perdeaua s-a mișcat imperceptibil. S-a întors în casă, dar înainte de-a trânti ușa, a zis:

— O să afli. Chiar el îți va spune într-o zi. O să-ți ceară, cred. Curând.

La întoarcere, așezată în autobuz, am simțit cum îmi pulsa rana pe care mi-o făcusem pe coapsă cu briceagul noaptea trecută, după ce mă băgasem în pat. Nu mă durea. Mi-am trecut palma peste picior ușor, dar suficient de tare încât să dea sângele și să lase o urmă întunecată pe blugii mei albaștri.

Nici urmă de carne pe noi

Mă pregăteam să trec strada când l-am văzut. Printre gunoaie, lăsat la rădăcina unui copac. Studenții de la odontologie, mi-am zis, oameni tâmpiți și fără suflet, mustind de prost gust și sadici, care se gândesc numai la bani. L-am ridicat ținându-l cu amândouă mâinile, nu cumva să se împrăștie. Craniului îi lipseau toți dinții și mandibula, iar asta mi-a confirmat implicarea dentiștilor. M-am uitat mai atentă în jurul copacului, printre gunoaie. N-am găsit dantura. Ce păcat, mi-am zis, și m-am dus direct acasă, la vreo două sute de metri de acolo, cu craniul în mâini, de parcă mă duceam în pădure la o ceremonie păgână.

L-am pus pe masa din sufragerie. Era mic. Craniul unui copil? Nu mă pricep deloc la anatomie și mai ales la oase. De exemplu: nu înțeleg de ce craniile nu au nas. Când îmi ating fața, simt nasul lipit de craniu. Nasul să fie doar un cartilaj? Nu cred, deși se spune că nu te doare dacă ți-l rupi și că se rupe destul de ușor, ca și cum ar fi un os moale.

M-am uitat mai atentă la craniu și am văzut un cuvânt inscripționat pe el. Și un număr. „Tati, 1975”. Destul de vag. Putea fi un nume. Tati, născută în 1975. Sau proprietara craniului putea fi o oarecare Tati, născută în 1975. Sau poate că numărul nici nu reprezenta o dată, putea fi vorba de un criteriu, de o clasificare. Din respect, m-am hotărât să-l botez Țeasta. Seara, când prietenul meu s-a întors de la serviciu, îi spuneam deja Vera.

El, prietenul meu, a văzut-o abia după ce și-a dat jos geaca și s-a așezat în fotoliu. E un tip extrem de neatent.

Când a văzut-o, a tresărit, dar nu s-a ridicat din fotoliu. E și comod și începe să se îngrașe. Nu-mi plac bărbații grași.

— Ce-i aia? E adevărată?

— Bineînțeles că-i adevărată, i-am zis. Am găsit-o pe stradă. E o țeastă.

A început să urle. De ce-ai adus-o, mi-a strigat, exagerând, de unde ai luat-o. Mi s-a părut că prea făcea scandal, așa că i-am zis să coboare tonul. Am încercat să-i explic cât mai calmă că o găsisem pe stradă, sub un copac, lăsată acolo de izbeliște și că ar fi fost foarte urât din partea mea dacă aș fi trecut mai departe și aș fi lăsat-o acolo.

— Ești nebună.

— Se prea poate, i-am zis și am luat-o pe Vera cu mine în cameră.

Știu că el a mai așteptat o vreme, sperând să ies din cameră și să-i dau de mâncare. Nu trebuie să mănânce atâta, se îngrașă prea mult, coapsele i se freacă deja una de alta și dacă ar purta fustă, ar fi mereu iritat între picioare. După o oră l-am auzit înjurându-mă și comandând prin telefon o pizza. Lenea: mai bine mănâncă pizza livrată acasă decât să iasă la un restaurant din centru. Banii cheltuiți ar fi aproape aceiași.

— Nu știu ce să mă fac cu el, Vera.

Dacă țeasta ar putea vorbi, știu că m-ar sfătui să-l părăsesc. E o chestiune de bun-simț. Înainte de a mă culca, am pulverizat prin pat câteva pufuri din parfumul meu favorit și am parfumat-o puțin și pe Vera, sub găvane și pe la tâmple.

Mâine am să-i cumpăr o perucă. Pentru ca prietenul meu să nu intre în cameră, o închid cu cheia.

* * *

Prietenul meu zice că e speriat și alte tâmpenii de genul ăsta. Doarme în sufragerie, dar nu ar trebui să se plângă atât, pentru că am cumpărat din banii mei – el câștigă destul de puțin – o canapea extensibilă excelentă. Dar ce ai, l-am întrebat. A îngăimat niște prostii, că stau acolo închisă cu Vera și că m-a auzit vorbind cu ea.

I-am cerut să se care, să-și strângă lucrurile și să plece din apartament, să mă lase. Pe chipul lui a apărut o expresie de tristețe adâncă. Nu-l cred și-mi vine să-l împing în cameră ca să-și facă bagajul. Mi-a răspuns țipând, de data asta un țipăt de spaimă. A văzut-o pe Verita, cu peruca ei scumpă, din păr blond natural, cu firul subțire și galben ca aurul, adus probabil din vreo fostă țară sovietică, Ucraina, de pildă, sau din stepă (or fi blonde siberiencele?), cosițele unei fete care încă nu a găsit pe nimeni care să o scoată din satul ei mizerabil. Mi se pare de-a dreptul ciudat că există blonzi săraci, de asta am cumpărat-o. I-am mai cumpărat și un colier din mărgele, foarte festiv. Și am înconjurat-o cu lumânări parfumate, ca acelea pe care femeile altfel decât mine le pun prin baie sau în dormitor și așteaptă printre flăcărui și petale de trandafiri să apară vreun bărbat.

M-a amenințat că o va suna pe mama. I-am zis că n-are decât. Mi s-a părut mai gras ca niciodată, cu obrajii căzuți, că ai mastifilor napolitani și în noaptea aceea, după ce a dispărut cu o valiză în mână și cu o geantă pe umăr, m-am hotărât să încep să mănânc cât mai puțin, foarte puțin. M-am

gândit la trupuri superbe, cum ar fi cel al Verei dacă ar fi întreg: oase albe, strălucind în bătaia lunii, în morminte abandonate, oase subțiri care atunci când se izbesc unele de altele sună ca niște clopoței de sărbătoare, dansuri prin luminișuri, dansurile morții. El n-are nimic de-a face cu frumusețea eterică a oaselor goale, oasele lui sunt acoperite cu straturi de grăsime și de plictiseală. Vera și cu mine aveam să fim superbe și strălucitoare, nocturne și terestre; minunate oasele cu înveliș de lut. Schelete golașe și dănțuitoare. Nici urmă de carne pe noi.

La o săptămână de când am încetat să mai mănânc, trupul meu începe să se schimbe. Dacă ridic brațele, mi se văd coastele, chiar dacă nu foarte tare. Visez: într-o bună zi, când mă voi așeza pe parchet, în loc de fese voi avea oase și oasele îmi vor pătrunde în carne și vor fi urme de sânge pe parchet, vor tăia pielea începând din interior.

* * *

I-am cumpărat Verei o instalație de beculețe, cum sunt cele pentru bradul de Crăciun. Nu mai suportam să o văd fără ochi, mai bine zis cu ochi morți; așa că mi-am zis că nu i-ar sta rău cu niște luminițe în găvane; pentru că luminițele au culori diferite, Vera va avea într-o zi ochii roșii, în altă zi ochii verzi, în alta albaștri. Mă uitam din pat la cum îi stă Verei cu ochi, când am auzit cum cineva descuia ușa apartamentului. Mama, numai ea avea o cheie de rezervă, pentru că pe obezul meu fost îl obligasem să-mi dea copia înapoi. M-am dus să o întâmpin la ușă. I-am făcut un ceai și am stat lângă ea. Ești mai slabă, mi-a zis. Sunt stresată din cauza despărțirii, i-am zis. Am tăcut amândouă. Până la urmă, ea a vorbit din nou:

— Patricio mi-a zis că nu ți-e prea bine.

— De ce? Mamă, te rog, inventează chestii pentru că l-am dat afară.

— Zice că ești obsedată de un craniu.

Am izbucnit în râs.

— E nebun. Fac împreună cu niște prietene măști și costume de Halloween, doar așa, de distracție. Nu am avut timp să-mi cumpăr un costum, așa că fac un altar voodoo și mai am de cumpărat câteva chestii, niște lumânări negre, un glob de sticlă, treburi din astea, de atmosferă, știi? Facem petrecerea aici, la mine.

Nu știu cât a înțeles, dar i s-a părut o tâmpenie nevinovată. A vrut s-o vadă pe Vera și i-am arătat-o. I s-a părut macabru să o țin în dormitor, dar a crezut faza cu atmosfera pentru petrecere, deși eu n-am dat în viața mea un

bairam și detest chefurile aniversare. A crezut și partea cu minciunile inventate de Patricio ca să se răzbune.

A plecat cu inima împăcată, așa că o vreme nu va mai da pe la mine. Foarte bine, vreau să stau singură pentru că mă îngrijorează cât de incompletă e Vera. Nu mai poate continua așa, fără dinți, fără brațe, fără șira spinării. Nu voi putea niciodată să recuperez oasele care îi corespund, asta e limpede. Trebuie să mă apuc de anatomie ca să știu numele și forma fiecărui os care-i lipsește, să mă asigur că la final le va avea pe toate. Dar unde să le caut? Nu pot să m-apuc de profanat morminte, nu mă pricep la așa ceva. Tatăl meu pomenea uneori despre gropile comune din cimitire, aflate în aer liber, un soi de piscină plină cu oase, dar nu cred să mai existe așa ceva acum. Și chiar dacă ar mai exista, nu le păzește nimeni? Îmi povestea că studenții la medicină mergeau acolo pentru a-și lua oasele de care aveau nevoie la cursuri. Dar acum, în vremurile noastre, de unde își fac studenții rost de oase? Sau or fi folosind copii de plastic? Nu prea-mi vine să mă plimb pe stradă cu un schelet uman. Dacă am să găsesc unul, am să mă folosesc de rucsacul mare lăsat de Patricio, cel cu care mergeam pe munte când el încă era slab. Cu toții călcăm pe oase, nu trebuie decât să sap suficient de adânc, până voi da de morții din pământ. Trebuie să sap, cu lopata, cu mâinile, cum fac câinii, ei găsesc mereu oase, știu întotdeauna unde au fost ascunse, unde au rămas uitate.

Curtea interioară a vecinului

Paula și-a privit mâinile înroșite și pline de urme de la nenumăratele cutii cu cărți pe care le împinsese, în timp ce Miguel plătea și se despărțea de oamenii de la firma de mutări. Era flămândă, obosită, dar casa îi plăcea la nebunie. Fuseseră foarte norocoși. Chiria nu era mare și aveau trei camere; una dintre ele aveau să fie biroul, o alta dormitorul, iar a treia probabil că avea să fie camera de zi. În patio, chiriașul dinainte lăsase câteva plante foarte frumoase, un cactus deja mare și niște zorele sănătoase și înalte, de un straniu verde întunecat. Partea cea mai bună era că aveau și o terasă, cu un grătar și destul spațiu încât să montezi un quincho[4] acoperit, dacă stăpâna casei avea să le dea voie, și Paula era convinsă că, în limita bunului-simț, avea să-i lase să facă toate modificările care le-ar trece prin cap. Pe de-o parte, i s-a părut a fi o femeie extrem de politicoasă și de înțelegătoare („În contract apare că nu aveți voie cu animale de companie, dar nu vă bateți capul, mie-mi plac animalele”), iar pe de alta părea dornică să închirieze cât mai repede; îi luase în chirie deși prezentaseră o singură garanție, cea a părinților lui Miguel, în timp ce majoritatea proprietarilor cereau două garanții, și doar cu un singur salariu, tot al lui Miguel, pentru că Paula era momentan fără serviciu. Probabil că avea nevoie urgentă de bani sau prefera să fie cineva care să aibă grijă de casă înainte de a se deteriora.

Atitudinea ei îl pusese pe gânduri pe Miguel și, înainte de a semna contractul, ceruse să mai vadă încă o dată casa. Nu găsise nimic îngrijorător: baia funcționa perfect, trebuia doar să schimbe perdeaua de la duș pentru că era mucegăită; casa era luminoasă, bine izolată fonic, chiar dacă dădea spre stradă, iar cartierul acela cu case joase părea cu adevărat liniștit și în același timp plin de viață, cu mulți oameni intrând și ieșind din magazine, ba chiar și cu un bar drăguț la colțul străzii. Recunoscuse că fusese ușor paranoic. Paula, în schimb, avusese încredere din prima în casă și în stăpâna ei. Știa deja cum va aranja biroul și cărțile și abia aștepta să cumpere un fotoliu pentru a-l pune în patio, acolo unde avea să învețe, înconjurată de hârtiile ei și bând cafea. Avea de gând să-și încheie studiile

universitare, să-și ia într-un singur an toate cele trei examene care-i mai lipseau ca să absolve, după care să se întoarcă la muncă. Pentru prima dată își făcea planuri clare, pentru fiecare lună care avea să vină, iar casa i se părea ideală pentru ce voia ea.

Au scos lucrurile din cutii și au înălțat turnuri de cărți până când dezordinea aceea li s-a părut atât de insuportabilă, încât s-au oprit și au comandat o pizza. Au mâncat-o în patio, ascultând radioul. Miguel nu suporta primele zile într-o casă nouă, când încă nu aveau cablu, nici internet și-l apuca groaza numai la gândul că în săptămânile următoare trebuia să sune peste tot până când se vor rezolva toate. Dar acum era mult prea obosit ca să-și mai facă probleme. După ce a fumat o țigară, s-a întins pe patul fără așternut și a adormit. Paula a mai rezistat o vreme și a luat cu ea radioul pe terasă ca să asculte muzică sub cerul înstelat. Vedea în apropiere casele de pe stradă; unele dintre ele, credea ea, case precum asta a ei – așa o simțea, a ei – aveau să fie cumpărate numai pentru a fi apoi demolate, iar în locul lor se vor înălța zgârie-nori; cartierul încă nu era la modă, dar era doar o chestiune de timp. Era aproape de centru, avea metrou în apropiere și lumea îl considera un loc liniștit. Trebuia să se bucure din plin de el, atâta timp cât orașului încă nu-i păsa de el.

Terasa era înconjurată de un perete jos, dar avea și un gard de sârmă destul de înalt – precis că stăpâna casei ținuse acolo un câine, nu degeaba zisese că-i plac animalele, și înălțase gardul ca să nu fugă. Într-un singur colț sârma căzuse. Pe acolo se putea vedea puțin la vecini în patio, patru, cinci dale roșii. A coborât și a căutat o pătură subțire pentru a se înveli în pat: noaptea se făcuse răcoroasă.

* * *

Loviturile care au trezit-o erau atât de puternice, încât nu i-a venit să creadă; probabil că avusese un coșmar. Făceau să răsune toată casa. După cum sunau, părea că niște mâini enorme lovesc în ușă, mâini de bestie, pumni de uriaș. Paula s-a ridicat în capul oaselor și a simțit că obrajii îi iau foc și că ceafa îi era fleașcă de transpirație. În întuneric, loviturile răpăiau ca și cum ceva ar fi fost pe punctul de a pătrunde în casă, pe punctul de a sparge ușa. A aprins lumina. Miguel dormea! Incredibil: trebuie să fi fost bolnav sau leșinat. L-a scuturat cu putere; dar loviturile nu se mai auzeau deja.

— Ce e?

— N-ai auzit?

— Ce e, Pau? De ce plângi, ce ai?

— Nu-mi vine să cred că nu te-ai trezit. N-ai auzit loviturile în ușă? Dădeau cu picioarele în ea!

— Ușa de la intrare? Mă duc să văd.

— Nu!

Paula țipase. Un țipăt răgușit, un urlet de animal speriat. Miguel s-a uitat la ea în timp ce-și trăgea pantalonii și i-a zis:

— Hai să nu începem.

Paula a strâns din dinți atât de tare, încât și-a mușcat limba și a izbucnit în plâns. El o privea din nou în felul ăla și știa ce-avea să urmeze. Mai întâi se îngrijora iar apoi devenea mult prea înțelegător, încerca să o liniștească; peste puțin timp, Miguel urma să facă ceea ce ea ura cel mai tare: avea să o creadă nebună. Și dacă cel care încearcă să intre e un hoț înarmat, iar el e atât de tâmpit încât vrea să deschidă ușa pentru că nu mă crede, atunci să-l omoare, mai bine așa, mi-a ajuns, am să mă bucur singură de casa asta. Dar Paula a sărit din pat, a fugit după Miguel și l-a rugat să nu deschidă. A văzut ceva în ochii ei: a crezut-o.

— Hai să ne uităm de pe terasă, putem vedea de acolo în stradă.

— Toată terasa e împrejmuită cu gard de sârmă.

— Am văzut, dar e făcut de mântuială, e simplu de dat jos.

Miguel a desprins sârma fără niciun efort, practic nu era fixată. S-a uitat fără teamă. Pe trotuar nu se vedea nimeni. Lumina de pe stradă bătea pe ușa casei și nu lăsa loc de îndoială. Întreaga zonă era destul de bine luminată. Peste drum erau parcate două mașini, prin geamurile lor se vedea că erau goale. Numai dacă nu cumva se ascundea cineva pe bancheta din spate, dar… de ce ar fi vrut cineva să-i urmărească?

— Hai înapoi în pat, a zis Miguel.

Paula l-a urmat plângând, încă supărată, dar și destul de ușurată. Chiar se bucura în sinea ei că avusese un coșmar atât de real, dacă o fi fost coșmar. Miguel s-a culcat la loc fără să spună nimic: nu avea chef de discuții, și ea i-a mulțumit în gând.

Dimineață, loviturile păreau să se fi auzit într-o altă viață și Paula a trebuit să accepte că răsunaseră doar în coșmarul ei. Era bine că Miguel plecase deja la serviciu atunci când ea s-a trezit, așa nu trebuia să-l înfrunte și nici să vorbească despre cele întâmplate. Nu trebuia să-i suporte fața

supărată. Era atât de nedrept. Pentru că fusese deprimată, ca atâția oameni, pentru că lua medicamente – în doze foarte mici –, Miguel credea că e bolnavă. A fost destul de surprinsă când și-a dat seama că Miguel era atât de plin de prejudecăți, dar în ultimul an ajunsese să-și dea seama cum stăteau lucrurile cu el; la începutul depresiei insista să se dea jos din pat, îi cerea să iasă la alergat, să meargă la gimnastică, să deschidă ferestrele, să-și viziteze prietenele. Când Paula s-a hotărât să meargă la un psihiatru, Miguel a făcut o criză de nervi și i-a zis să nu cumva s-o mai prindă că merge la vreunul dintre șarlatanii ăia, mai bine să vorbească cu el; sau nu mai avea încredere în el? Mai mult, îi spusese că poate ar trebui să facă un copil, i-a vorbit despre ceasul biologic și alte tâmpenii pe care atunci nici nu le-a băgat în seamă, dar după ce s-a făcut mai bine, au început s-o deranjeze, și s-a gândit atât de mult la ele încât a ajuns să se întrebe dacă n-ar trebui să se despartă de Miguel. El nu-și mai manifestase niciodată alte prejudecăți; avea ce avea cu psihiatrii, cu problemele mentale, cu nebunia. Discutaseră recent pe tema asta, iar Miguel îi mărturisise că după părerea lui, în afară de bolile cu adevărat grave, toate problemele emoționale se putea depăși *prin voință*.

— Asta e o prostie cât ține de mare, i-a zis ea. Crezi că un nevrotic poate prin voință să nu mai… nu știu, să nu-și mai spele mâinile compulsiv?

Miguel credea că da. Că un alcoolic putea să se lase de băut, că o anorexică reușea iarăși să mănânce – dacă într-adevăr își doreau asta. El făcea eforturi mari ca să se împace cu gândul ăsta, i-a zis uitându-se în jos, să accepte că mergea la psihiatru și lua pastile, pentru că el era convins că toate astea nu foloseau la nimic, că o să-i treacă de la sine, că era firesc să fie tristă după problemele avute la serviciu.

— Dar nu sunt doar tristă, Miguel, i-a zis ea, rece și rușinată, rușinată de ignoranța lui, pe care nu era dispusă să o tolereze.

— Da, da, știu, a zis el.

Paula știa că soacra ei, o femeie minunată și care chiar ținea la ea, vorbise cu Miguel; îl pusese la punct, mai bine zis.

— Habar n-am, Paulita, cum de-a ieșit atât de tont copilul ăsta, i-a zis la o cafea. Nimeni nu gândește așa la noi în casă. Dacă niciunul dintre noi nu urmează un tratament e pentru că, slavă Domnului, nu avem nevoie. Deși s-ar putea ca nătângul de fii-miu să aibă nevoie. Îmi pare rău, drăguțo.

Acum o aștepta pe Mónica, soacra ei, care trebuia să i-o aducă pe Eli,

pisica. Se hotărâseră s-o ducă la ea cu o zi înainte de marea mutare ca să nu aibă grija ei și nici să n-o agite prea mult. Pisica și soacra au ajuns când Paula tocmai termina de aranjat în bucătărie oalele, farfuriile și tigăile. I-a făcut o cafea Monicăi, în timp ce pisica inspecta noua casă, mirosind totul, copleșită, cu coada între picioare.

— O casă minunată, a zis soacra. Mare, foarte luminoasă. Ce noroc ați avut! E *imposibil* de închiriat ceva în Buenos Aires.

A ieșit în patio, a promis să le aducă flori și s-a arătat încântată de terasă; a promis să vină la un grătar – ea va pune carnea la bătaie – imediat ce se vor instala ca lumea. A plecat după ce le-a sărutat pe Paula și pe pisică și a lăsat un mic buchet de frezii. Și de asta Paula ținea mult la soacra ei: pentru că nu uita să mai și plece, pentru că nu te critica niciodată, numai dacă i se cerea părerea, pentru că știa cum să ajute fără să se umfle în pene.

De când văzuse terasa îșI făcuse probleme pentru Eli, căci, deși era castrată și cu siguranță nu s-ar fi dus foarte departe, probabil că avea să vadă ce e cu acoperișurile, și asta pentru prima dată în viața ei, pentru că înainte locuiseră într-un apartament. Dar nu era nimic de făcut: problema nu avea rezolvare. Gardul ăla nu era bun nici să oprească o pisică, dimpotrivă, o ajuta să sară. Se făcuse cald și Paula a urcat pe terasă. N-avea chef de învățat. Sprijinită de zid, a văzut trecând prin curtea interioară a vecinului un motan imens, cenușiu, cu părul scurt. Iubitul lui Eli, și-a zis, și s-a bucurat că vecinul avea un motan, le-ar putea recomanda cel mai bun veterinar din cartier și să-i ajute să o caute pe Eli dacă avea să dispară.

Miguel n-a pomenit nici seara de lovituri și ea a fost mulțumită. Au mâncat o mâncare de linte de la raionul de delicatese, foarte bună, și s-au dus devreme la culcare. Miguel era obosit și a adormit imediat. Paula s-a chinuit o vreme până să adoarmă. O auzea pe Eli care încă nu se obișnuise cu casa și dădea ture prin camere, ataca cutiile cu ghearele, sărea prin coșuri în bucătărie. Și aștepta să audă din nou bătăi în ușă. Lăsase lumina aprinsă în patio ca să ajungă câteva raze și în dormitor, să nu doarmă în beznă totală. Bătăile nu s-au mai auzit.

La un moment dat, spre dimineață, a văzut pe cineva, foarte scund, așezat la picioarele patului. S-a gândit că era Eli, dar era prea mare pentru o pisică. Părea un copil, nu avea niciun fir de păr pe cap, țeasta îi lucea și era foarte mic și slab. Mai mult curioasă decât speriată, Paula s-a ridicat în

capul oaselor, dar asta l-a făcut pe copil să plece din cameră în fugă; alerga prea repede pentru o ființă omenească. Paula n-a vrut să-și bată capul cu asta. Sigur fusese Eli pentru că alergase ca o pisică; era Eli și eu sunt pe jumătate adormită și nu-mi dau seama că sunt pe jumătate adormită și mi se pare că văd strigoi pitici, ce fază. Știa că nu va adormi ușor, așa că a luat o pastilă și n-a mai știut nimic de ea până când nu s-a trezit, foarte târziu, spre amiază.

* * *

Pe măsură ce treceau zilele, scăpau de cutii și de sacoșe, iar loviturile în ușă și piticul-pisică nu și-au mai făcut apariția. Paula s-a convins că vedeniile ei țineau de stresul cu mutatul: citise cândva că era pe locul trei între cele mai stresante situații, după doliu și concediere. În ultimii ani, ea trecuse prin toate trei: îi murise tatăl, o dăduseră afară de la serviciu și se mutase. Iar soțul ei idiot credea că putea să treacă peste toate astea bazându-se numai pe propria voință. Cât de mult îl disprețuia uneori! În după-amiezile liniștite, petrecute în casă, făcând curățenie sau punând lucrurile la locul lor, uneori îi trecea prin cap să-l părăsească. Dar nu înainte de a-și face ordine în viață. Mai întâi trebuia să-și ia diploma în sociologie; un prieten, statistician, îi spusese deja că o va angaja imediat ce va avea diploma. Putea lucra și înainte, firește, dar Paula știa că încă nu e pregătită. Deci la anu': mă angajez și, dacă lucrurile stau tot așa, ne despărțim.

Uneori chiar își imagina că Miguel ar fi mulțumit: trecuse un an, cel puțin, de când nu mai făcuseră sex. Pe Miguel nu părea să-l deranjeze, iar ea cu siguranță n-avea chef. Trăiau amândoi într-un soi de liniște fragilă, neprietenoasă. Trebuie să mai treacă ceva timp, se gândea Paula. Poate că peste un an chiar o să înceapă să și-o tragă din nou, sau poate o să rămână doar prieteni, fără să mai formeze un cuplu, de fapt, și lucrurile aveau să fie mai relaxate și vor putea trăi împreună, așa cum se întâmpla cu atâția soți care țineau unii la alții, dar nu se mai iubeau. Important era ca acum să-și dea examenele, erau numai trei, și ceea ce citise până atunci nu i se păruse foarte greu.

Când l-a văzut, tocmai luase o pauză între o pagină xeroxată și alta și întindea rufele pe sfoara de pe terasă. Eli dormea la soare; Paula era mulțumită că pisica nu părea deloc interesată de ideea de a umbla pe acoperișurile din cartier. S-a uitat în curtea interioară a vecinului, la cele cinci sau șase dale roșii, uzate, ca de casă colonială, căutându-l pe motanul

cenușiu pe care nu-l mai văzuse de-atunci. O fi murit? Nici nu l-a auzit mieunând. Vecinul de alături era un bărbat care părea să trăiască singur, purta ochelari, trăia după niște orare ciudate, absolut imprevizibile și o saluta de fiecare dată, deși fără căldură. Nu a văzut nici urmă de motan, și totuși, când se întorcea la rufele ude, a observat cu coada ochiului o mișcare în curtea interioară. Nu era motanul: era un picior. Un picior de copil, gol, cu un lanț legat de gleznă. Paula a tras aer adânc în piept și s-a întins peste marginea terasei, gata să cadă. Era un picior, fără îndoială, iar acum putea să vadă și o parte a trunchiului și să fie sigură că era vorba de un copil, nu despre o persoană adultă; un băiat foarte slab și complet gol; îi vedea organele genitale. Avea pielea extrem de murdară, cenușie de la jeg. Paula nu știa dacă să-i strige ceva, sau să coboare imediat, ori să sune la poliție… Niciodată până atunci nu mai văzuse lanțul în curtea interioară – dar nici nu trăgea cu ochiul în fiecare zi – și nici nu-l auzise vreodată pe copil cât stătea pe terasă.

A plescăit ca și cum ar fi chemat pisica, pentru a nu atrage atenția sechestratorilor copilului și copilul s-a mișcat, a dispărut din vedere. Totuși, pe cele cinci sau șase dale lanțul continua să se vadă, acum nemișcat, ca și cum copilul ar fi fost atent, trăgând cu urechea, încordat și fără nicio șansă de scăpare.

Paula și-a dus mâinile la față. Știa ce e de făcut în astfel de cazuri. Lucrase un timp ca asistent social. Dar, după ce i se întâmplase în urmă cu un an – după concediere și după acuzațiile care i se aduseseră –, nu mai avea niciun chef să intervină pentru copii dispăruți sau abuzați. A coborât scările în fugă, dar n-a reușit să ajungă la baie; a vomitat în sufragerie, peste o cutie cu cărți, apoi s-a așezat pe jos și a început să plângă, cu părul desfăcut, atârnându-i la mică distanță de dușumea, în timp ce pisica se uita la ea cu capul într-o parte, cu ochii ei verzi, rotunzi și curioși.

E copilul pe care l-am văzut noaptea, cu câteva săptămâni în urmă, la picioarele patului, s-a gândit. E același. Înseamnă că uneori îl lasă liber, ce făcea, ce să fac. Mai întâi a curățat petele de vomă, a golit cutia de cărți și a aruncat cartonul care duhnea la gunoi. S-a întors pe terasă ca să vadă ce se mai întâmpla. Lanțul continua să fie în același loc, dar copilul se mișcase puțin, pentru că i se vedea un picior. Nu exista niciun fel de îndoială că era un picior de om, un picior de copil. Putea să sune la protecția copilului, la poliție; existau mai multe opțiuni, dar înainte de a acționa voia ca și Miguel

să-l vadă. Voia să știe și el, s-o ajute: simțea că dacă Miguel avea s-o sprijine și dacă reușeau să-l salveze pe copil, atunci probabil că aveau să recupereze ceva din ceea ce avuseseră împreună, anii ăia în care plecau aiurea cu mașina la sfârșit de săptămână, prin sate pierdute din provincie, pentru a mânca un grătar adevărat și a fotografia case vechi, sau duminicile de sex pe salteaua pusă pe jos și fumând marijuana îmbibată în miere, primită de la fratele soțului ei.

Paula s-a hotărât să acționeze cu cap. În decurs de aproape o lună, era pentru prima dată când îl vedea pe copil. Nu trebuia să dea fuga pe terasă împreună cu Miguel ca să-i arate lanțul, ca să vadă piciorul copilului. Se putea întâmpla ca băiatul să se miște, să nu mai poată fi văzut, și ea nu voia ca Miguel să aibă nici cea mai mică îndoială. Trebuia mai întâi să-i povestească. Apoi, aveau să meargă împreună pe terasă. A fost cât pe ce să-l sune, dar s-a stăpânit până la urmă. A urcat de mai multe ori pe terasă și de fiecare dată a văzut lanțul sau lanțul și piciorul. S-a gândit la cât de multe asemenea cazuri existau, copii legați de pat, înlănțuiți, închiși, despre toate auzise cât timp lucrase ca asistent social. Niciodată nu avusese un asemenea caz, în oraș erau destul de rare. Se spunea că acei copii nu-și mai reveneau niciodată. Viețile lor erau un coșmar și de obicei mureau tineri, mult prea marcați, fără să-și poată ascunde suferința.

Nici măcar nu i-a dat timp lui Miguel să-și lase geanta în fotoliu atunci când a ajuns, ceva mai devreme decât de obicei: i-a spus imediat despre copil. El nu făcea altceva decât să repete „ce ce”, iar ea insista că vecinul ținea un copil legat în patio, nu, nu e chiar atât de ciudat, s-au văzut destule cazuri, nu e o nebunie, hai să urcăm, hai să urcăm, fii atent, trebuie să ne hotărâm ce e de făcut. Însă atunci când au tras amândoi cu ochiul în curtea interioară nu se mai vedea nici urmă de lanț, nici de copil, nici de picior. Paula a plescăit, dar nu i-a răspuns decât Eli, mieunând mulțumită, crezând că o chema pentru a-i da de mâncare. Miguel a făcut exact ceea ce Paula se temea cel mai tare că o să facă.

— Ești nebună, a zis și a coborât.

La bucătărie a dat cu un pahar de perete, iar Paula a intrat exact când cioburile se împrăștiau pe jos prin bucătărie.

— Nu-ți dai seama – țipa el nu-ți dai seama că halucinezi?! Cum naiba să fie un copil legat în patio! E la mintea cocoșului. Nu-ți dai seama că e din cauza serviciului, ești obsedată.

S-a apucat și Paula să țipe, fără să știe prea bine ce. Insulte, justificări. A vrut să-l țină când el a plecat lăsând ușa deschisă, însă atunci, brusc, a cuprins-o o liniște luminoasă. De ce se purta ca și cum ar fi fost într-adevăr nebună? De ce îi dădea dreptate lui Miguel? El alesese să nu aibă încredere în ea, fără niciun motiv întemeiat, poate pentru că și el voia să o părăsească, însă ea se comportase ca și cum ar fi fost ceva rațional în discuția lor despre sănătatea ei mentală. Văzuse un băiat în curtea interioară a vecinului. Niciodată nu avusese halucinații. Dacă Miguel nu o credea, treaba lui. A urcat pe terasă și s-a așezat pe zid, așteptând să-l vadă din nou pe copil. Știa că Miguel nu avea să se întoarcă acasă în noaptea aia. Nu-i păsa. Avea pe cineva de salvat. A găsit lanterna într-o cutie și s-a așezat la pândă.

Ceea ce se întâmplase înainte să o concedieze fusese tot din cauza stresului, dar uneori avea senzația că Miguel nu i-o ierta. De parcă Miguel credea, asemenea celor care o dăduseră afară, așa cum chiar ea credea uneori, că era o nenorocită inutilă. Săptămâna aia începuse cum nu se poate mai prost. Paula răspundea de unul dintre centrele de tranzit pentru copiii din zona de sud, o casă destul de mică, cu o sală de jocuri plină de igrasie și de fapt aproape fără jocuri, cu un televizor drept singura formă de distracție, o bucătărie și o cameră cu șase paturi suprapuse, trei și trei, nu mai multe; asta era partea bună, pentru că era greu să ai grijă de mulți copii deodată. Vineri noaptea, o zi care mereu se dovedea complicată, au sunat-o pe mobil. Dormea adânc, era obosită. I-au cerut să vină imediat, aveau o problemă serioasă. A condus pe jumătate adormită și când a ajuns a nimerit direct în mijlocul unei scene de o stupiditate incredibilă. Unul dintre copii, în jur de șase ani, drogat în ultimul hal – ajunsese la centru cu o zi înainte, când era ziua ei liberă și nimeni nu-l controlase cum trebuie; probabil că avusese drogurile la el – făcuse caca în timp ce se uita la televizor. Copilul avea diaree și toată încăperea putea de-ți muta nasul. Una dintre cele două supraveghetoare, o tâmpită, zicea că băiatul trebuia aruncat înapoi în stradă. Mai zicea că regulamentul nu le permitea să primească copii toxicomani. Cearta cu cealaltă supraveghetoare, care susținea că a-l arunca în stradă era în primul rând un act de mare cruzime și, până la urmă, un fel de abandon, aproape că se transformase într-o luptă. În timp ce supraveghetoarele se certau, copilul umplea așternutul de bale și de rahat. Odată ajunsă acolo, Paula a țipat la cele două supraveghetoare, le-a explicat ce aveau de făcut, după care le-a ajutat să curețe – femeia de serviciu nu venea decât a doua zi.

Copilul a fost mutat, la fel și supraveghetoarea care voia să-l scoată în stradă. Dar așa cum se întâmplă în asemenea instituții, avea să dureze destul de mult până când supraveghetoarea urma să fie înlocuită. Așa că Paula s-a hotărât să facă ea și pe supraveghetoarea, până când avea să vină cea nouă; lucra în schimburi de câte douăsprezece ore, prin rotație cu cealaltă supraveghetoare și cu un asistent, un băiat săritor pe nume Andrés.

Miercuri, unul dintre băieți a fugit. A reușit să ajungă pe acoperiș, după ce a ieșit pe geamul de la bucătărie. Și-au dat seama de fuga lui la amiază, dar nu știau când fugise. Paula își amintea foarte bine că începuse să tremure toată cu gândul la copilul ăla, iarăși pe stradă, printre mașini, furând sandvișuri mâncate pe jumătate; copilul își făcea veacul undeva la capătul liniei de autobuz, cu siguranță se prostitua prin veceurile publice, cunoștea toate cotloanele din oraș, inclusiv cuiburile hoților. Chiar dacă avea numai șapte ani, era deja dur ca un veteran de război – mai rău decât un veteran, pentru că el nu avea nicio urmă de mândrie – și vorbea într-un jargon pe care doar ceilalți copii ai străzii îl înțelegeau și unii dintre asistenții sociali cu mai multă experiență decât ea.

În aceeași noapte, l-au găsit pe copil într-un spital. Au fost anunțați în timp ce scotoceau prin împrejurimile de la Villa 21, acolo unde fete de doisprezece ani, drogate, se urcau în camioane pentru a le-o suge șoferilor în schimbul banilor pentru încă o doză. Era la spital; drogat, îl lovise o mașină. Dar era bine, nici măcar nu avea oase rupte, doar contuzii. Nu Paula s-a dus să-l vadă, ci Andrés. Și copilul acela a fost mutat. Paula a început să simtă că nu reușeau să-și ducă obligațiile la îndeplinire, că prea mulți copii le scăpau printre mâini.

În ziua următoare a ajuns o fetiță de cinci ani; fusese găsită pe stradă, împreună cu un bărbat și o femeie care nu erau părinții ei, murdară și moartă de oboseală. Urma să rămână la centrul de tranzit până când părinții ei adevărați aveau să fie găsiți sau până când se lua o decizie judecătorească. Fetița nu era temătoare și tăcută ca majoritatea copiilor care ajungeau la centru. Se uita la televizor și râdea până când o durea burta. Vorbea mult și le spunea aventurile ei de pe stradă. Povestea despre puștiul-pisică pe care-l întâlnise la Grădina Botanică, de exemplu, un copil care trăia acolo, împreună cu alte animăluțe, avea ochii galbeni și vedea pe întuneric. Ei îi plăceau pisicile, nu-i era frică de ele. Puștiul-pisică era prietenul ei. Fetița mai vorbea și despre mama ei, zicea că se pierduse de

ea. Nu știa unde locuia, știa doar că luau trenul ca să ajungă acasă, dar nu-și amintea de la ce linie, iar când descria gara, amesteca detalii din cele două mari gări ale orașului. Paula și colegii ei de muncă sperau să-i găsească repede pe părinții fetiței.

În vinerea următoare, Paula a rămas singură la centru, de gardă întreaga noapte. Miguel nu suporta gărzile de noapte, dar Paula îi promisese că va fi doar până va veni noua supraveghetoare, și nu mințea deloc, nici ei nu-i plăcea să stea acolo de noapte. La centru erau doar fetița cea simpatică și un băiat de opt ani care vorbea extrem de puțin, dar se comporta frumos. Paula a ajuns la zece noaptea, atunci când Andrés ieșea din tură. Copiii dormeau deja. Andrés, care avusese o săptămână cât se poate de grea – el mai lucra și în cadrul unui serviciu de noapte care patrula prin oraș în căutare de copii abandonați –, a întrebat-o dacă nu vrea să bea o bere și să fumeze ceva. Paula a acceptat. Au dat drumul la radio – foarte tare, avea să li se spună mai apoi, se auzea până la vecini, dar în acele momente ei i se părea că volumul era normal, că îi permitea să audă soneria, telefonul sau copiii, dacă s-ar fi trezit. Au stat așa vreo două ore, bând, râzând și povestind, a recunoscut și ea. Nu i s-a părut că face ceva rău: știa că făcea ceva nepermis, dar simțea nevoia să se relaxeze după o săptămână complicată; erau doi colegi de serviciu care se distrau și ei puțin.

N-avea să uite niciodată privirea supraveghetoarei când a intrat în bucătărie, a smuls radioul din priză și a început să țipe la ei: ce naiba faceți, ce-i prostia asta, *hijos de puta.* Mai ales acel *hijos de puta:* atât de sincer, atât de clar. Lucrurile s-au desfășurat cu repeziciune, au acceptat criticile pe jumătate beți și cam duși, iar vina lor era indiscutabilă. Un vecin o sunase pe supraveghetoare, avea numărul ei de telefon, și-i spusese că auzea un copil plângând la centru. Supraveghetoarea s-a mirat, știind că Paula era de serviciu, i-a și zis vecinului, dar el a asigurat-o că auzea cum plânge o fetiță și că muzica era dată tare. Faza cu muzica a pus-o pe gânduri pe supraveghetoare, s-a gândit la hoți, la ceva grav. Când a ajuns, într-adevăr se petrecea ceva grav, dar nu ceea ce se aștepta ea. Fetița căzuse din pat și plângea întinsă pe jos, cu glezna scrântită. Celălalt copil, cel tăcut, se uita la ea din pat, dar nu chemase pe nimeni în ajutor. Iar din bucătărie se auzea muzica dată tare de parcă acolo ar fi fost o petrecere. Când a deschis ușa, a fost uluită și s-a înfuriat ca niciodată când a văzut că Paula și Andres beau bere, fumau un joint care acum fumega în scrumieră și râdeau ca niște

imbecili, în timp ce fetița adusă de pe stradă, cea care avea încredere deplină în ei, țipa de durere întinsă pe jos, de mai bine de o jumătate de oră.

Supraveghetoarea n-a avut deloc milă când s-au făcut cercetările. A dat declarații și a recomandat concedierea celor doi. Era o femeie cu experiență, respectată: cei doi au fost dați afară aproape imediat și fără posibilitatea de a face vreun recurs. Ce să fi zis? Că erau stresați? Dar fata, care se pierduse de mama ei, dar copilul care nu scotea o vorbă, găsit ascuns într-un vagon de tren, ei cum erau? Ei nu mai puteau de bine? Miguel i-a zis că o înțelege foarte bine, că șefii ei exageraseră, că o exploataseră; a însoțit-o când a dat declarații și niciodată n-a judecat-o cu voce tare. Dar ea știa ce gândea el de fapt, pentru că nici nu puteai gândi altfel: meritase să fie concediată. Merita să fie disprețuită. Acționase ca o iresponsabilă, fără să-i pese, ca o neștiutoare.

După concediere a venit depresia. Nu mai avea chef să se dea jos din pat, nu putea dormi, nu putea mânca, n-avea chef să facă baie, nu făcea altceva decât să plângă și iar să plângă; o depresie obișnuită, în timpul căreia o singură dată a fost mai nasol, atunci când a amestecat pastile cu alcool și nu s-a trezit două zile. Dar chiar și psihiatrul era de acord că episodul ăla nu putea fi considerat drept o încercare de sinucidere. Nici măcar nu a recomandat să fie internată. I-a cerut lui Miguel să aibă grijă, să fie atent când și câte pastile ia; cel puțin un timp. Miguel s-a conformat fără chef, ca și cum ar fi fost o îndatorire complicată, extrem de grea. Pentru el, așa și era, s-a gândit Paula. Dar exagera: fusese o depresie puternică, dar normală. Acum scăpase de ea. Dar el continua s-o trateze ca pe nebuna care nu fusese niciodată din alt motiv, de fapt: nu-i iertase niciodată faptul că o neglijase pe fetița aceea, niciodată nu reușise să-și mai scoată din cap tânguirile fetiței cu glezna scrântită și nici imaginea cu ea hăhăindu-se și duhnind a bere. De aceea nici nu o mai dorea. Pentru că văzuse o latură a ei mult prea întunecată. Nu mai voia să se culce cu ea, nu voia să aibă copii cu ea, nu știa de ce poate fi în stare. Paula devenise dintr-o sfântă – asistenta socială specializată în cazuri de copii defavorizați, atât de maternă și devotată – o angajată din administrația publică sadică și crudă, care-i lăsa pe copii să zacă pe jos în timp ce ea asculta muzică și se îmbăta; se transformase în directoarea malefică a unui orfelinat de coșmar.

Bun: deci ceea ce fusese între ei, se terminase. Dar ea încă mai putea face ceva. Îl putea salva pe copilul legat cu lanțuri. Avea să-l salveze.

* * *

Miguel nu s-a întors acasă în noaptea aia. Copilul nu s-a mai arătat, lanțul nici atât. Paula a stat pe terasă, uitându-se la dale. De acolo a auzit mesajul pe care Miguel i-l lăsase pe telefon spunându-i că era acasă la maică-sa, că avea s-o sune, trebuiau să vorbească, dar că deocamdată avea nevoie de câteva zile înainte de-a se întoarce acasă. Bine, fie ce-o fi, s-a gândit Paula. Era cald. Eli a stat cu ea toată noaptea, au dormit îmbrățișate pe niște pături până când soarele arzător al dimineții le-a trezit. Eli a cerut la micul dejun apă, așa cum făcea de obicei, iar Paula a deschis robinetul ca să bea direct de acolo; ca tuturor pisicilor, și ei îi plăcea să bea apă rece de la robinet. Paulei i s-au umplut ochii de lacrimi văzând-o pe Eli atât de frumoasă, neagră și cu lăbuțele albe, scoțând limba aspră. Ținea la ea mai mult decât la Miguel, era sigură de asta.

Copilul nu era în patio, dar Paula a auzit zgomotul ușii de la casa vecinului, a străbătut terasa în fugă și a apucat să-l vadă pe vecin îndepărtându-se pe trotuar. Să fie tatăl copilului? Sau îl sechestrase pe copil? Nu voia să se gândească mai departe. A luat o hotărâre nebunească: să intre în casă. Putea sări de pe terasă în patio. Toată noaptea s-a gândit la asta. Trebuia să fie inteligentă, ca o pisică: să urce pe zid, iar de acolo să sară pe un rezervor vechi pe care-l putea vedea – un boiler? ceva de genul, un cilindru de metal – și gata, era în patio. Ar fi putut suna la poliție chiar din casă, după ce l-ar fi găsit pe copil.

I-a fost ușor să ajungă în patio, mai ușor decât se aștepta. I-a trecut prin minte ceva absolut firesc: asta însemna că era foarte ușor de furat din casa vecinului și deci și dintr-a ei. Și-a zis că avea să se gândească la asta după ce termina ce avea de făcut.

Din patio se intra în casă prin două uși: una dădea în sufragerie, cealaltă în bucătărie. Nu era nici urmă de copil în patio. Nici măcar lanțul nu mai era acolo. Nu era niciun vas pentru mâncare sau apă și nici nu era mizerie; dimpotrivă, mirosea puternic a dezinfectant, cineva spălase pe jos. Copilul trebuia să fie înăuntru, doar dacă nu cumva bărbatul îl scosese din casă cât se certase ea cu Miguel, sau în zori, când ea adormise… Proastă ce sunt, cum am putut să adorm?

A intrat în bucătăria întunecoasă, dar curentul nu funcționa. A încercat mai multe întrerupătoare, inclusiv cel din patio: casa nu avea curent electric. A început să-i fie teamă. Bucătăria puțea. Adrenalina o făcuse să nu simtă

în totalitate mirosul cumplit. Dar blatul de bucătărie era curat, la fel și masa. Paula a deschis frigiderul și n-a găsit nimic ciudat: maioneză, șnițele pe o farfurie, roșii… Apoi a deschis cămara și mirosul a sufocat-o, i-au dat lacrimile și a simțit cum fierea îi urcă în gât; a făcut eforturi să nu vomite, stomacul i se contracta violent. Nu se vedea foarte bine, dar nici nu era nevoie: rafturile erau pline de carne stricată prin care mișunau viermi albi. Problema era că nu putea să-și dea seama ce fel de carne e: carne de vită, lăsată acolo din neglijență sau nebunie, ori altfel de carne. Nu reușea să distingă forme umane, și de fapt nu reușea să distingă nicio formă: părea că grămada aia de carne își trăia moartea acolo, în semiîntuneric, ca mucegaiul. A părăsit bucătăria în fugă, nu-și mai putea stăpâni greața, lăsând ușa de la cămară deschisă. S-a gândit că ar trebui să se întoarcă, s-o închidă, să nu lase urme, dar nu s-a simțit în stare. Fie ce-o fi.

Restul casei, vestibulul, cele două dormitoare, totul era scufundat în întuneric. Totuși, Paula a intrat în ceea ce trebuia să fie dormitorul bărbatului. Nu avea ferestre. În semiobscuritate, și-a dat seama că patul era aranjat impecabil, acoperit cu o pătură groasă, deși era deja jumătatea lui februarie. Tapetul de pe pereți avea un desen minimalist: păreau mici semne, fine ca țesătura unui păianjen. Paula a pus mâna și spre mirarea ei a dat peste rugozitatea zugrăvelii. S-a uitat mai bine și a văzut că nu era un tapet; pereții erau plini cu acele semne, nu exista aproape niciun spațiu gol, și de fapt ceea ce ea luase drept un desen era o scriitură elegantă și dreaptă. Nu reușea să citească propoziții întregi, coerente. A citit câteva date: douăzeci martie, zece decembrie. Și câteva cuvinte: adormit, albastru, înțelegere. A căutat prin buzunare după o brichetă, dar nu avea la ea. Nu voia să meargă la bucătărie după una. S-a gândit că pe măsură ce se va obișnui cu întunericul va putea citi, dar după câteva minute de așteptare a simțit cum transpirația îi curgea de-a lungul șirei spinării, capul o durea tot mai tare și s-a temut să nu leșine în casa aia îngrozitoare, casa aia în care nu ar fi trebuit să intre niciodată. Dacă nu-i păsase de fetița aceea minunată care-și scrântise glezna – iar privirea fetiței când a luat-o ambulanța, privirea aia plină de ură; fetița știa că ea, Paula, era de vină, că era la fel de rea ca și strada –, de ce i-ar fi păsat de copilul zărit o clipă în patio, care, trăind împreună cu un asemenea nebun, cu siguranță că era terminat pentru totdeauna, la ani lumină de orice posibilitate de recuperare sau de viață normală. Cel mai bine pentru el, dacă ar fi reușit să-l găsească, ar fi fost să-l

omoare.

A trecut în sufragerie. Era tot o încăpere goală și ordonată, însă acolo a găsit lanțul, pe un fotoliu îmbrăcat în imitație de piele. Din fericire, sufrageria, care dădea în patio, era luminată. Și-a luat inima în dinți și a vorbit.

— Bună, a șoptit. Ești aici?

Știa că n-avea rost să strige în casă: nu era cine știe ce de mare și liniștea din ea era desăvârșită. A așteptat, dar nu s-a auzit nimic. S-a apropiat de o bibliotecă cu uși de sticlă; se vedeau teancuri de hârtii, însă, atunci când a deschis-o, nu numai că a fost decepționată, dar s-a speriat și mai tare: toate hârtiile erau facturi, la lumină, la gaz, la telefon, toate neplătite și ordonate cronologic. Nimeni încă nu-și dăduse seama? Nimeni nu știa că exista un om care trăia așa într-un cartier pentru clasa de mijloc? Probabil că or mai fi fost și altfel de hârtii printre facturile neplătite, dar Paula trebuia să se grăbească și a trecut la cărți. Toate erau cărți de medicină din anii 1970, mari și groase, cu pagini lucioase și ilustrații. Prima pe care a deschis-o nu avea niciun fel de semne, dar a doua da. Era o carte de anatomie și pe pagina unde era descris aparatul de reproducere feminin cineva desenase cu pix verde un penis imens, înspinat, iar în uter un bebeluș cu ochi mari, verzi, care nu-și sugea degetul, ci și-l lingea atât de lasciv, încât Paula s-a întrebat: ce e asta? Când a auzit cheia în ușa de la intrare, a aruncat cartea pe jos și a simțit cum i se umezeau chiloții și pantalonii. A dat fuga în patio, s-a cățărat disperată pe boiler – o să cad, o să cad, mi-au transpirat palmele, mi-a scăzut tensiunea – și, cu forța dată de spaimă, a sărit pe terasă. A coborât în fugă și a încuiat ușa dinspre patio, deși i se părea că măsura aceea nu avea să-l oprească pe vecin, care cu siguranță avea s-o caute pentru că o auzise, pentru că lăsase deschisă cămara cu miros fetid, pentru că-i văzuse desenele. Ce desene or mai fi în cartea aceea, ce însemnau toate cuvintele de pe pereți? Dar copilul? Era un copil? Sau era bărbatul vecin, căruia îi plăcea să se lege uneori cu lanțul în patio? Poate că era el; din cauza distanței și a propriei experiențe cu copiii, poate că i se păruse mai mic decât era de fapt. Ce alinare să creadă că băiețelul nici nu exista! Însă alinarea nu îi oferea și protecție. Poate că totuși nebunul nu era periculos și nu-l deranja faptul că-i intrase pe furiș în casă.

Dar Paulei nu prea îi venea să creadă una ca asta. Își amintea de lucruri

văzute cu coada ochiului. Ceva de pe fotoliu ce părea o perucă. Cuvinte scrise pe pereți într-o limbă străină, sau inventată, ori pur și simplu nimic altceva decât litere grupate fără sens. Toate plantele din patio uscate, dar cu pământul din ghiveci umed, ca și cum cineva ar fi continuat să le ude, de parcă n-ar fi acceptat sau n-ar fi înțeles că sunt moarte.

Pentru prima dată l-a urât pe Miguel cu adevărat. Pentru că o lăsase singură, pentru că o judecase, pentru că era un laș, pentru că o ștersese la prima problemă mai serioasă, fugise la mămica! L-a sunat. Pământălul.

— Nu-i aici, i-a zis soacră-sa. Ești bine, dragă?

— Nu, e vai de curu' meu.

Pauză.

— Sună-l pe mobil, frumoaso, o să fie bine, nu-ți face griji.

I-a închis. Miguel avea mobilul închis de ore bune. În astfel de situații, i se făcea dor de tatăl ei, un bărbat complicat și destul de rece, dar ferm și hotărât, un bărbat care nu s-ar fi speriat niciodată, nici nu s-ar fi înfuriat pentru o chestie atât de măruntă. Își amintea cum o îngrijise pe maică-sa, care se prăpădise nebună din cauza unei tumori cerebrale, iar lui, chiar și când o auzea urlând, nu i se mișca niciun mușchi pe față, dar nici nu-i spunea că totul e bine. Pentru că nu era totul bine și ar fi fost o prostie s-o nege.

Exact ca acum: avea să se întâmple ceva rău și era o prostie s-o nege.

L-a sunat din nou pe mobil, dar ori îl avea închis, ori nu avea semnal. Și atunci a auzit-o pe Eli mârâind supărată, după care a scos un mieunat înfiorător. Urletele pisicii veneau din dormitor. Paula a dat fuga.

Un copil o ținea pe Eli în poală. Copilul stătea pe pat. S-a uitat la ea, chiar dacă ochii lui verzui erau plini de capilare roșii, iar genele îi erau pline de jeg, unsuroase, ca niște sardine. Puțea. Mirosul lui umplea dormitorul. Era chel și atât de slab încât părea incredibil că mai trăia. Mângâia pisica brutal, mecanic, cu o palmă mult prea mare pentru corpul său. Cu cealaltă, o ținea de gât.

— Las-o! a țipat Paula.

Era copilul din patio. Avea urme pe gleznă de la lanț și piciorul îi sângera în unele locuri, iar în altele îi supura. Când i-a auzit vocea, copilul a zâmbit și Paula i-a văzut dinții. Îi erau piliți și aveau formă triunghiulară, ca niște vârfuri de săgeată, ca un ferăstrău. Cât ai clipi din ochi, copilul a dus pisica la gură și și-a împlântat colții în burta ei. Eli a urlat și Paula a

văzut agonia din ochii ei, în timp ce copilul săpa cu dinții în burta ei, își scufunda fața printre mațele ei, respira înăuntrul pisicii, care murea uitându-se, supărată și surprinsă, la stăpâna ei. Paula n-a fugit. N-a făcut nimic cât timp copilul a devorat carnea pisicii, până când dinții lui au dat peste șira spinării, și atunci a aruncat cadavrul într-un colț.

— De ce? l-a întrebat Paula. Ce ești?

Dar copilul nu înțelegea. S-a ridicat pe picioarele lui numai piele și os, cu sexul disproporționat de mare, cu fața acoperită de sânge, bucăți de piele și smocuri de blană ale lui Eli. S-a uitat după ceva prin pat; când a găsit ce căuta, a ridicat obiectul spre becul din tavan, ca și cum ținea ca Paula să vadă bine despre ce era vorba.

Erau cheile de la ușă. Copilul le-a făcut să zornăie și a izbucnit în râs, iar râsul a fost însoțit de un râgâit violent și însângerat. Paula a dat să fugă, dar, așa cum se întâmplă în coșmaruri, avea picioarele grele, trupul refuza să se întoarcă, ceva o țintuia în ușa dormitorului. Dar nu visa. Nu simți durerea în vis.

În ape negre

Polițistul a intrat cu capul sus, privirea arogantă, mâinile neîncătușate, cu zâmbetul răutăcios pe care ea i-l cunoștea atât de bine: exprima, din cap până-n picioare, dispreț și imunitate. Văzuse la mulți atitudinea asta. Pe puțini reușise să-i condamne.

— Luați loc, domnule polițist.

Biroul procuroarei era la etajul întâi și ferestrele nu dădeau nicăieri, doar spre un gol între clădiri. Trecuse ceva timp de când ceruse să fie mutată într-un alt birou și la o altă jurisdicție. Ura întunecimea acestei clădiri centenare, dar și mai mult ura cazurile provenind din acele cartiere sărace din sud de care avea parte, cazuri în care crima mergea cot la cot cu situația lor nenorocită.

Polițistul a luat loc, și ea, fără niciun chef, a cerut cafea pentru amândoi.

— Știți de ce vă aflați aici. Mai știți și că nu sunteți obligat să-mi spuneți nimic. De ce nu ați venit cu avocatul dumneavoastră?

— Știu să mă apăr singur, și oricum, sunt nevinovat.

Magistrata a oftat și a început să se joace cu inelul. De câte ori mai văzuse scena asta? De câte ori văzuse polițiști negând, fără să clipească și în ciuda tuturor dovezilor, că au ucis un adolescent sărac? Pentru că asta făceau polițiștii din sud, mult mai mult decât să le ofere protecție oamenilor: omorau adolescenți, uneori din exces de brutalitate, alteori pentru că tinerii refuzau să „lucreze” pentru ei – să fure pentru ei sau să vândă drogurile pe care chiar ei, polițiștii, le confiscau. Sau pentru că-i denunțau. Mereu existau motive, toate infame, pentru a-i ucide pe adolescenții săraci.

— Domnule polițist, avem înregistrarea cu vocea dumneavoastră. Vreți să ascultați înregistrarea?

— Nu reiese nimic din ce spun acolo.

— Nu reiese nimic. Bine, haideți să ascultăm.

A deschis fișierul audio din computer. Din boxe s-a auzit vocea polițistului: „Problemă rezolvată, au învățat să înoate”.

— Și ce demonstrează asta? a întrebat polițistul după ce și-a dres scurt

vocea.

— Ținând cont de oră și de conținut, demonstrează că dumneavoastră știați, cel puțin, că doi tineri au fost aruncați în Riachuelo.

Pinat se ocupa de caz de două luni. După ce mituise câțiva polițiști ca să-i facă să vorbească, după amenințări și accese de furie provocate de incompetența judecătorului și a procurorilor dinaintea ei, ajunsese la o versiune în care coincideau puținele declarații finale obținute pe cale oficială: Emanuel López și Yamil Corvalán, amândoi în vârstă de cincisprezece ani, se întorceau de la discoteca din Constitución la casele lor din Villa Morena, pe malul râului Riachuelo. Mergeau spre casă pe jos pentru că nu mai aveau bani de autobuz. Au fost opriți de doi polițiști de la secția 34, care i-au acuzat că încercaseră să spargă un chioșc. Yamil avea la el un cuțit, dar încercarea de furt nu a fost niciodată demonstrată, nimeni n-a depus nicio plângere. Polițiștii erau beți. I-au bătut pe cei doi adolescenți până i-au lăsat aproape inconștienți pe malul râului. Până la urmă, lovindu-i cu picioarele, i-au obligat să urce până pe podul care traversa râul, după care i-au împins în apă. „Problemă rezolvată, au învățat să înoate”, comunicase prin stația radio polițistul Cuesta, unul dintre cei doi acuzați, cel care se afla acum în biroul ei. Tâmpitul nici măcar nu ceruse să fie ștearsă discuția; după atâția ani de procuratură, se obișnuise și cu combinația incredibilă de brutalitate și de prostie a polițiștilor.

Cadavrul lui Yamil Corvalán a fost găsit la un kilometru de pod. În acea zonă, apele râului sunt liniștite, moarte, împotmolite în păcură, plastice și chimicale, marea groapă de gunoi a orașului. În urma autopsiei s-a stabilit că adolescentul încercase să înoate în apele vâscoase și negre. Când brațele l-au lăsat, s-a înecat. Luni de zile, poliția a încercat să susțină că adolescentul murise accidental, însă o femeie îl auzise strigând după ajutor: „M-au aruncat, ajutor, mor”, strigase băiatul în timp ce se înneca. Femeia n-a făcut nimic pentru a-l ajuta. Știa că nu ar fi putut să-l scoată ea din apă, poate doar cu o barcă, dar nu avea așa ceva, și nici vecinii ei.

Trupul lui Emanuel nu a apărut. Părinții lui susțineau că fusese împreună cu Yamil în acea noapte. Însă au apărut adidașii lui, inconfundabili pentru că erau de firmă, scumpi și de import, probabil furați; adidași pe care îi încălțase în noaptea aia pentru a le impresiona pe fetele de la discotecă. Mama lui i-a recunoscut imediat. Și tot ea a spus că polițiștii Cuesta și Suárez îl urmăreau de mai mult timp pe fiul ei și nu știa de ce. Procuroarea

o interogase exact în acest birou, în aceeași săptămână în care dispăruse băiatul. Femeia plânsese, plângea și spunea că fiul ei era un copil bun chiar dacă mai fura din când în când și uneori se droga, dar asta era din cauză că tatăl lui plecase și erau foarte săraci, iar adolescentul voia să aibă și el adidași și iPhone, tot ce vedea la televizor. Și că nu merita să moară așa, pentru că niște polițiști avuseseră chef să-și bată joc de el, să râdă în timp ce el încerca să scape din apele contaminate.

Nu, bineînțeles că nu merita să moară, zisese ea.

— N-am aruncat pe nimeni în apă, doamnă procuror. Și mai mult nu vă zic.

— Cum vreți. Era o ocazie pentru a ajunge la o înțelegere care poate că v-ar fi scăzut din pedeapsă. Ne interesează să aflăm unde se află celălalt băiat și, dacă ne-ați furniza informația asta, atunci poate că ați fi închis într-o închisoare mai mică sau în pavilionul evangheliștilor. Știți că una e să fii închis cu evangheliștii și alta e să fii cu cei de drept comun.

Polițistul a început să râdă; râdea de ea, râdea de băieții morți.

— Credeți că-mi vor da mult pentru asta?

— Am să fac tot posibilul să nu mai ieșiți vreodată.

Procuroarea era gata să-și iasă din fire. Strângea pumnii. S-a uitat o clipă în ochii polițistului și el i-a zis răspicat, pe un alt ton, mult mai serios, fără nicio urmă de ironie:

— Ce bine-ar fi dacă tot ghetoul ăla ar lua foc. Sau dacă s-ar îneca cu toții. Habar n-aveți ce se întâmplă acolo. Habar n-aveți.

* * *

Mai știa și ea câte ceva. Se făcuseră opt ani de când Marina Pinat era procuror. Fusese de mai multe ori în ghetou, chiar dacă serviciul nu o obliga să facă asta; putea să investigheze cazul din birou, așa cum făceau toți colegii ei, dar ea prefera să cunoască oamenii despre care citea în raport. Acum mai puțin de-un an, cercetările ei au ajutat ca mai multe familii care locuiau în apropierea unei tăbăcării să câștige procesul intentat fabricii care deversa în apă crom și alte deșeuri toxice. Fusese un proces de daune lung și complicat: copiii din familiile care trăiau în apropierea acelei ape, în ciuda faptului că părinții lor fierbeau apa, se îmbolnăveau, mureau de cancer galopant, le apăreau erupții cumplite pe piele care le distrugeau brațele și picioarele. Unii dintre copii, cei mai mici, se nășteau cu diformități. Mai multe brațe (uneori și câte patru), nări largi ca ale felinelor,

ochi orbi și aproape de tâmple. Nu-și mai amintea denumirea pe care medicii, destul de surprinși, au dat-o acelei malformații din naștere. Își amintea că unul dintre ei folosise cuvântul „mutații”.

În timpul acelor cercetări, îl cunoscuse pe preotul din ghetou, un tânăr paroh care nici măcar nu purta bine cunoscutul guler. I-a zis că nimeni nu mergea la biserică. El le dădea de mâncare copiilor din familiile sărace lipite pământului și ajuta cât putea, dar la slujbă renunțase de mult. Mai erau doar câțiva credincioși, câteva femei în vârstă… Cei mai mulți locuitori din cartier se convertiseră la tot soiul de culte afro-braziliene, sau aveau propriul cult, sfinții personali, San Jorge ori San Expedito, cărora le ridicau mici altare pe la colțuri de stradă. Nu era rău, zicea el, doar că mai ținea slujbă numai atunci când i-o cereau câteva bătrânele care mai veneau să se roage. Marinei i se păruse că dincolo de zâmbetul, barba, părul lung și aspectul de revoluționar din anii 1970, preotul cel tânăr și bine intenționat era foarte obosit, apăsat de o disperare neagră.

* * *

După ce polițistul a ieșit trântind ușa, secretarul procuroarei a așteptat câteva minute și abia apoi a anunțat-o că mai aștepta cineva.

— Astăzi nu, iubire, a zis magistrata. Era moartă de oboseală și furioasă, ca de fiecare dată când avea de-a face cu polițiști.

Secretarul a dat din cap că nu se poate și a implorat-o cu privirea.

— Te rog, primește-o, Marina. Nu știi…

— Bine, dar nu mai intră nimeni.

Secretarul a dat din cap și i-a mulțumit tot din priviri. Marina se gândea deja la ce să-și cumpere pentru cină sau dacă să iasă la un restaurant. Avea mașina în service, dar putea merge cu bicicleta; în acea perioadă a anului, nopțile erau răcoroase și superbe. Avea chef să plece odată de la birou, să sune un prieten ca să-l invite la o bere, să scape de ziua asta și de ancheta asta, să apară odată corpul acelui adolescent.

În timp ce-și punea în poșetă cheile, țigările și niște hârtii, a intrat în birou o adolescentă gravidă, îngrozitor de slabă, care a refuzat să-și spună numele. Marina a scos o Coca-Cola din minibarul de sub birou și i-a zis: „Te ascult.”

— Emanuel e în zonă, a zis fata și a luat înghițituri mari de suc.

— În a câta lună ești? a întrebat Marina arătând cu degetul spre burta fetei.

— Nu știu.

Normal că nu știa. Probabil că în luna a șasea, s-a gândit Marina. Fata avea buricele degetelor arse, îngălbenite de la pipa pentru droguri. Bebelușul, în eventualitatea că se va naște viu, avea să se nască fie bolnav, fie diform, fie dependent.

— De unde-l știi pe Emanuel?

— Toată lumea îl știe, familia lui e cunoscută în Moreno. Am fost la înmormântarea lui și Emanuel a fost și gagiul soră-mii.

— Și sora ta unde e? L-a văzut și ea?

— Nu, soră-mea nu mai locuiește acolo.

— OK. Așa, și?

— Unii zic că Emanuel a ieșit din apă.

— În noaptea când l-au aruncat?

— Nu, asta vreau să spun. A ieșit acum vreo două săptămâni. S-a întors de curând.

Marina s-a înfiorat. Fata avea pupilele dilatate ca toți dependenții, iar ochii, în lumina slabă a biroului, păreau în întregime negri, ca ochii unui gândac de bucătărie.

— Cum adică s-a întors? A fost plecat undeva?

Fata a privit-o ca și cum ea, Marina, ar fi fost tare proastă și vocea i s-a îngroșat încercând să-și țină râsul.

— Nu! N-a fost nicăieri. S-a întors din apă. Mereu a stat în apă.

— Mă minți?

— Nu. Am venit să vă spun ca să știți. Emanuel vrea să vă cunoască.

A încercat să nu mai urmărească cum își mișca fata degetele pătate de la pipă, le încrucișa de parcă n-ar fi avut articulații, ca și cum i-ar fi fost nemaipomenit de moi. Să fi fost și ea unul dintre copiii diformi, bolnavi din naștere din cauza apei contaminate? Era prea în vârstă, totuși. Dacă era așa, de când să fi început să apară copii cu diformități? Orice era posibil.

— Și unde-i Emanuel acum?

— Stă într-una dintre casele de dincolo de calea ferată, locuiește acolo cu niște prieteni. Îmi dați ceva bani? Mi-au zis c-o să mă plătiți.

A mai reținut-o puțin în birou, dar n-a reușit să mai scoată multe de la ea. A zic că Emanuel Lopez ieșise din râu, lumea îl văzuse umblând prin pasajele labirintice din ghetou, unii o luaseră la fugă, morți de spaimă, când îl întâlniseră. Oamenii ziceau că se mișca foarte încet și că putea. Maică-sa

n-a vrut să-l primească. Asta a surprins-o pe Marina. Așa că și-a găsit culcuș într-una din casele părăsite de la capătul ghetoului, una dintre cele aflate dincolo de liniile ferate abandonate. Fata i-a smuls bancnota din mână atunci când Marina a plătit-o pentru declarația ei. Aviditatea fetei a liniștit-o pe procuroare. Credea că fata mințea. Mai mult ca sigur că fusese trimisă de vreun polițist, prieten cu asasinii – sau chiar de către aceștia, care erau arestați la domiciliu, dar nu respectau decizia. Dacă unul dintre cei doi băieți era încă viu, argumentele ei se năruiau. Polițiștii acuzați le povestiseră multor dintre colegii lor cum îi torturau pe tinerii hoți făcându-i să „înoate" în Riachuelo. Câțiva polițiști declaraseră că li se povestise așa ceva, că unii colegi se mândriseră cu asemenea fapte, dar recunoscuseră numai după luni de zile de negocieri și după ce primiseră sume uriașe de bani pentru acele informații. Crima era demonstrată, dar un mort care apărea viu însemna o crimă mai puțin și ar fi aruncat îndoială asupra întregii anchete.

În acea noapte, Marina a ajuns acasă îngrijorată, după o cină frugală într-un restaurant nou care avea recenzii bune în presă, dar servicii proaste. Rațiunea îi spunea că fata gravidă nu urmărise altceva decât să scoată niște bani de la ea, însă toată povestea avea ceva incredibil de real, ca și cum ai trăi un coșmar. A dormit prost, gândindu-se la mâna băiatului mort, dar viu, atingând malul, înotătorul-fantomă, revenind la câteva luni după ce fusese asasinat. A visat că băiatului îi cădeau degetele după ce ieșea din apă, când încerca să se curețe de mucegai, și s-a trezit cu nările pline de un puternic miros de carne moartă și cu spaima teribilă că va găsi în așternut acele degete umflate și infectate.

A așteptat să se facă dimineață pentru a lua legătura cu cineva din ghetou; cu mama lui Emanuel sau cu preotul Francisco. Niciunul n-a răspuns la telefon. Nu era ceva neobișnuit: telefoanele mobile mergeau prost în tot orașul, cu atât mai mult în ghetoul ăla. A început să se îngrijoreze numai când nu i-a răspuns nimeni nici la cantina preotului și nici la centrul de prim-ajutor. Asta chiar era destul de ciudat, pentru că sunase acolo pe telefonul fix. Să fi căzut linia după ultima furtună?

Toată ziua a încercat să ia legătura cu cineva din ghetou. N-a reușit. În acea seară, după o după-amiază în care amânase toate întâlnirile – îi spusese secretarului că o durea capul, că voia să citească în liniște câteva rapoarte, iar el, ascultător, anulase toate întâlnirile și audiențele –, s-a hotărât, în timp

ce gătea spaghete, să se ducă a doua zi în ghetou.

* * *

Nimic nu se schimbase de la ultima ei vizită acolo, în partea de sud a orașului, pe bulevardul dezolant care dădea la Puente Moreno. Buenos Aires se descompunea în magazine abandonate, ferestre astupate cu cărămizi care să împiedice ocuparea casei de către neaveniți, în reclame ruginite tronând pe clădiri construite în anii ’70. Mai rămăseseră câteva magazine de haine, câteva măcelării dubioase, și biserica, pe care și-o amintea închisă, și acum, din taxi, vedea că într-adevăr așa era, numai că avea un lacăt în plus față de cel pe care-l știa ea. Bulevardul ăla, știa foarte bine, era o zonă moartă, locul cel mai pustiu din tot cartierul. În spatele acelor fațade, împodobite cu detalii arhitectonice grotești, locuiau săracii orașului. Iar pe cele două maluri ale râului Riachuelo, acolo unde găsiseră loc viran, mii de oameni își construiseră locuințele, unele dintre ele niște colibe amărâte de tablă, dar altele decente, clădite din ciment și cărămidă. De pe pod se putea vedea până unde se extinseseră casele: de-a lungul râului, mărginindu-l de o parte și de cealaltă, până făcea un cot și casele se pierdeau din vedere, apoi reapăreau, mult mai departe, acolo unde se înălțau coșurile de la fabricile închise. De ani buni se discuta despre curățarea râului Riachuelo, acel braț al râului Rio de la Plata, care intra puțin în oraș, după care se îndepărta spre sud, și în apele căruia, încă de acum un secol, oamenii aruncau toate gunoaiele posibile, dar mai ales resturi de și de la vaci. De fiecare dată când se apropia de Riachuelo, Marina își amintea de poveștile pe care i le spunea tatăl ei, care lucrase pentru o scurtă perioadă într-unul dintre abatoarele de pe malul râului, cum erau aruncate direct în apă toate resturile: bucăți de carne, oase, noroi și balegă, fân mucegăit. „Apa se făcea roșie”, zicea. „Oamenilor le era frică de ea”.

Îi mai spunea și că mirosul acela persistent emanat de Riachuelo, care uneori putea să plutească zile în șir peste oraș, se datora lipsei oxigenului din apă. Anoxie, zicea tatăl ei. Materia organică extrage tot oxigenul din lichide, zicea tatăl ei însoțindu-și cuvintele cu gesturile lui pompoase de profesor de chimie. Ea nu înțelesese niciodată toate acele formule care lui i se păreau atât de simple și interesante, dar a ținut minte că râul negru care înconjura orașul era practic lipsit de viață, în descompunere: nu mai putea respira. Era cel mai contaminat râu din lume, conform experților. Să mai fi fost o apă cu același grad de toxicitate în China, poate singurul loc din lume

cu care se putea compara. Dar China era cea mai industrializată țară de pe glob, pe când Argentina contaminase râul acela care înconjura capitala, și ale cărui maluri ar fi putut fi un minunat loc de plimbare, aproape fără să fie nevoie, aproape dintr-o plăcere sadică.

Pe Marina o întrista faptul că pe malurile râului se construiseră coșmeliile alea care alcătuiau Villa Moreno. Acolo, lângă apele acelea fetide și contaminate deliberat, trăiau numai oameni care chiar erau disperați.

— Până aici v-am adus, doamnă.

Vocea taximetristului o surprinse.

— Mai avem cel puțin încă trei sute de metri până unde am zis că vreau să merg, i-a spus ea rece, distantă, pe tonul cu care obișnuia să li se adreseze avocaților și polițiștilor.

Bărbatul a dat din cap că nu și a oprit motorul mașinii.

— Nu intru acolo nici mort. Vă rog să coborâți aici. Aveți de gând să mergeți acolo singură?

Șoferul părea speriat, realmente speriat. Da, a zis ea. E drept că încercase să-l convingă pe avocatul băieților morți să o însoțească, dar el îi spusese că avea treburi imposibil de amânat. „Ești nebună, Marina”, i-a zis. „Vin mâine cu tine, azi chiar nu pot.” Ea s-a supărat – de ce s-ar teme, până la urmă? Mai fusese de atâtea ori în ghetou. Iar acum era în plină zi. Majoritatea oamenilor o cunoșteau, n-ar fi îndrăznit să se atingă de ea.

L-a amenințat pe șofer c-o să facă plângere la conducerea firmei, că se va isca un scandal monstru pentru că o obligase să meargă pe jos în acea zonă, pe ea, un funcționar al Ministerului de Justiție. Bărbatul a rămas absolut impasibil, dar Marina se aștepta la asta. Nimeni nu se apropia de sectorul Puente Moreno, numai dacă nu avea de ales. Era într-adevăr un loc periculos. Ea însăși preferase să nu vină îmbrăcată ca de birou, cu costumul ei elegant, fustă și sacou, ci își pusese niște blugi, un tricou negru, iar în buzunare n-avea nimic în afară de banii de întoarcere și de telefon, pe care-l luase atât pentru a putea lua legătura cu contactele ei din zonă, cât și pentru a avea ce oferi dacă ar fi fost atacată. Și arma de serviciu, firește, ascunsă sub tricou, dar nu atât de bine încât să nu i se ghicească la spate forma patului și a țevii.

Putea intra în ghetou coborând rambleul din stânga podului, trecând apoi pe lângă o casă abandonată care, ciudat, rămăsese neocupată și putrezea

cuprinsă de umezeală, cu pereții scorojiți plini de afișe vechi cu tarot, împrumuturi, masaj, servicii de contabilitate. Dar înainte de a coborî, s-a hotărât să urce pe pod: voia să vadă și să atingă ultimul loc văzut de Emanuel și Yamil, adolescenții uciși de polițiști.

A urcat în fugă treptele de ciment murdare, puțind a urină și a mâncare aruncată. La cei patruzeci de ani ai săi, Marina Pinat încă era în mare formă, alerga în fiecare dimineață, iar printre angajații tribunalelor se zicea că „se ținea super bine". Ei nu-i făceau nicio plăcere șușotelile alea, dimpotrivă, o jigneau: nu voia să fie frumoasă; voia să fie puternică, de oțel.

A ajuns până la platforma de pe care fuseseră aruncați copiii. S-a uitat tulburată la râul negru, fără să-și poată imagina cum e să cazi de-acolo, de sus, în apele domoale, și nici de ce șoferii mașinilor care treceau în viteză în spatele ei nu văzuseră nimic.

* * *

A coborât de pe pod, apoi rambleul și a intrat în ghetou pe lângă clădirea abandonată. Imediat ce-a pășit pe prima stradă, a fost șocată de liniște. Ghetoul era îngrozitor de liniștit. O liniște imposibilă. Ghetoul, ca orice zonă de genul ăsta, în care abia îndrăzneau să calce asistenții sociali cei mai idealiști – sau cei mai naivi –, ghetoul ăsta abandonat de către stat și preferat de delincvenții care aveau nevoie de un ascunziș, așadar acest loc periculos și evitat, avea multe sunete plăcute. Mereu fusese așa. Amestecul de diverse muzici: senzuala și lenta *cumbia villera*[{5}], mixul pestriț de reggae cu ritmuri din Caraibe; apoi veșnica *cumbia santafesina*[{6}], cu versurile ei romanțioase și uneori violente; scuterele cu țeava de eșapament tăiată ca să sune mai tare, oamenii care mișunau cumpărând, vorbind. Nelipsitele grătare cu cârnați, frigărui, pui la jar. Aceste ghetouri viermuiau de oameni, de copii alergând, de câini, de tineri cu șepcile lor cu cozoroc bând bere.

Dar acum, ghetoul Puente Moreno era la fel de mort ca apele din Riachuelo.

Și-a scos telefonul din buzunar și s-a simțit observată din aleile întunecate de cablurile de curent și de rufele întinse la uscat. Toate jaluzelele erau coborâte, cel puțin pe strada aia de pe malul apei. Plouase și a încercat să evite bălțile ca să nu se umple de noroi în timp ce mergea – niciodată nu putea să stea locului când vorbea la telefon.

Părintele Francisco nu i-a răspuns. Nici mama lui Emanuel. Era convinsă

că putea să ajungă de una singură la micuța biserică, își amintea drumul. Era aproape de intrarea în ghetou, așa cum erau toate parohiile. Cât a străbătut distanța destul de scurtă până la biserică, a uimit-o și lipsa totală de sfinți populari, Gauchito Gil, Iemanjá, ba lipseau chiar și sfintele care de obicei aveau și ele micuțele lor altare.

A recunoscut căsuța spoită în galben din colțul străzii, și-a dat seama că era pe drumul cel bun și s-a liniștit. Însă, înainte de a da colțul străzii, a auzit niște pași ușori – cineva alerga în spatele ei. S-a întors. Era unul dintre copiii diformi. L-a recunoscut imediat, n-avea cum să n-o facă. Odată cu trecerea timpului, chipul acela care încă din naștere era oribil, ajunsese să fie și mai cumplit: nările extrem de largi, ca de felină și ochii depărtați, aproape de tâmple. Și-a deschis gura, poate pentru a o striga: nu avea dinți.

Avea un trup de opt, zece ani și niciun dinte.

Copilul s-a apropiat și, când a ajuns lângă ea, Marina a putut să-i vadă și celelalte malformații: degetele aveau ventuze și erau subțiri ca niște cozi de calamari (sau picioare? niciodată nu a știut cum să le zică). Băiatul nu s-a oprit în dreptul ei. A continuat să meargă spre biserică, de parcă ar fi ghidat-o.

Biserica părea abandonată. Era o clădire modestă, vopsită în alb, și singurul indiciu că acolo era o biserică era crucea de metal de pe acoperiș, acum vopsită în galben și având pe ea o coroniță de flori galbene și albe, care văzute de departe păreau a fi margarete. Însă pereții bisericii nu mai erau curați, erau plini de graffiti. Apropiindu-se, Marina a putut să vadă literele fără noimă, care nu formau cuvinte: YAINGNGAHYOGSOTHOTHEELGEBFAITHRODOG. Și-a dat seama că erau aceleași litere care se repetau, dar degeaba, căci pentru ea tot nu aveau niciun sens. Copilul diform a deschis ușa bisericii și Marina și-a potrivit arma în așa fel încât să-i vină în dreptul șoldului.

Clădirea nu mai era o biserică. Niciodată nu avusese bănci de lemn sau un altar cum trebuie, doar câteva scaune și o masă de care părintele Francisco se folosea atunci când ținea slujbele lui sporadice. Însă acum era absolut goală, cu pereții mânjiți de un graffiti care repeta literele de afară YAINGNGAHYOGSOTHOTHEELGEBFAITHRODOG. Crucifixul dispăruse, la fel și imaginile cu inima însângerată a lui Iisus și cu fecioara din Luján. Pe locul altarului se afla un țăruș băgat într-un ghiveci de metal, iar în țăruș era înfipt un cap de vacă. Idolul – pentru că asta era, un idol,

Marina își dăduse seama imediat – trebuia să fi fost recent, pentru că în biserică nu mirosea deloc a carne stricată. Capul de vacă era proaspăt.

— Nu trebuia să vii aici, l-a auzit pe preot zicând. Intrase în urma ei. I-a fost suficient să-l vadă pentru a-și confirma temerile că lucrurile mergeau îngrozitor de rău. Preotul slăbise foarte tare și era murdar, cu barba mult prea mare și părul atât de unsuros încât părea ud, dar cel mai surprinzător era faptul că era beat și că duhnea a alcool; când a intrat în biserică a fost ca și cum ar fi vărsat o sticlă de whisky pe pardoseala plină de jeg.

— Nu trebuia să vii, a repetat și s-a prăbușit. Abia atunci a observat Marina picăturile de sânge proaspăt care duceau de la ușa bisericii până la capul de vacă.

— Ce se întâmplă, Francisco?

Preotul nu i-a răspuns. Dar copilul diform, rămas într-unul din colțurile a ceea ce cândva fusese biserica, a zis:

— Mortul așteaptă dormind în casa lui.

— Atâta știu să zică retardații ăștia! a țipat preotul și Marina, care-i întinsese mâna pentru a-l ajuta să se ridice de jos, s-a dat înapoi. Mizerabili, retardați, infecți! Ți-au trimis-o pe *curva aia de-au lăsat-o gravidă* și gata, te-au convins să vii. Nu te credeam atât de proastă.

Marina a auzit sunetul tobelor venind de la depărtare. Carnavalul, și-a zis, ușurată. Era februarie. Bineînțeles. Asta era. Oamenii începuseră să facă repetiții pentru carnaval sau poate că deja începuse carnavalul pe terenul de fotbal de lângă calea ferată.

(*Stă într-una din casele de dincolo de calea ferată, locuiește acolo cu niște prieteni. Dar de unde știa preotul de fata gravidă?*)

Era carnaval, asta era. În cartier se celebra un carnaval tradițional. Poate că era puțin cam devreme, dar putea fi asta. Iar capul de vacă trebuia să fie cadoul intimidant al unuia dintre traficanții din cartier care-l urau pe preotul Francisco, pentru că-i denunța și încerca să-i recupereze pe copiii dependenți, iar asta însemna să le ia traficanților din clienți și din cei care lucrau pentru ei.

— Trebuie să pleci de-aici, Francisco, i-a zis.

Preotul a început să râdă.

— Am încercat. Am încercat! Dar nu se poate pleca de aici. Nici tu nu vei mai ieși de-aici. Băiatul ăla a trezit ceea ce dormea sub apă. Nu-i auzi? Nu auzi tobele celebrând morții?

— E carnavalul.

— Carnaval? Ți se pare că sună a carnaval?

— Ești beat. De unde știi de fata gravidă?

— Nu-i niciun carnaval.

Preotul a tăcut și a încercat să-și aprindă o țigară.

— Ani de zile mi-am zis că râul ăsta face parte din ciudățeniile noastre, înțelegi? Să nu ne gândim niciodată la viitor, să aruncăm toată mizeria în apă. Râul o va duce mai departe! Mai bine zis, să nu ne gândim niciodată la consecințe. O țară de iresponsabili. Dar acum nu mai gândesc așa, Marina. Toți cei care au contaminat râul ăsta au fost cât se poate de responsabili. Astupau ceva, nu voiau să-l lase să iasă și l-au acoperit cu straturi de păcură și nămol. Au pus bărci peste tot, le-au lăsat acolo să putrezească.

— Ce tot vorbești acolo?

— Nu face pe *proasta.* Niciodată n-ai fost proastă. Polițiștii au început să arunce oameni în apă pentru că ei chiar sunt niște proști. Și cei mai mulți dintre cei pe care i-au aruncat au murit, dar câțiva au văzut despre ce e vorba. Știi ce ajunge în râu? Mizeria din case, toate zoaiele din canalizare, tot! Straturi după straturi de mizerie pentru a-l menține mort sau adormit: ceea ce e același lucru, cred că adormit sau mort e același lucru. Și a ținut, până când au început să înoate pe sub apele negre. Și l-au trezit. Știi ce înseamnă Emanuel? Înseamnă Dumnezeu e cu noi. Dar întrebarea e – despre care Dumnezeu vorbim?

— Întrebarea e despre ce vorbești tu. Hai să mergem, te scot eu de-aici.

Preotul s-a frecat la ochi atât de tare, încât Marina s-a gândit cu spaimă că o să-și spargă corneea. Băiatul diform, orb, se întorsese și acum stătea cu spatele la ei, cu fața la perete.

— L-au lăsat să mă păzească. E copilul lor.

Marina a încercat să înțeleagă ce se petrecea de fapt: preotul, hărțuit de cei care-l urau, își pierduse mințile. Băiatul diform, abandonat de familia lui, îl urma peste tot pentru că nu mai avea pe nimeni. Oamenii din ghetou se duceau cântând, cu tobe și grătare, la carnaval. Totul era înspăimântător, dar nu imposibil. Nu exista niciun băiat mort înviat, nu exista niciun cult al morților.

(*Dar atunci de ce nu exista nicio imagine religioasă și de ce preotul îi vorbise despre Emanuel fără ca ea să-l fi întrebat măcar?*)

Nu contează. Plecăm, și-a zis Marina și l-a luat pe preot de braț, l-a

obligat să se sprijine de ea ca să poată merge; era prea beat să se descurce singur. Dar a fost o greșeală. Nici n-a apucat să-și dea seama: preotul era beat, dar i-a furat pistolul cu o mișcare incredibil de rapidă și de precisă. Ea n-a apucat să se opună, și nici nu l-a văzut pe copilul diform care se întorsese cu fața spre ei și țipa mut, cu gura larg căscată țipa fără sunet.

Preotul a ațintit pistolul asupra ei. Ea s-a uitat într-o parte, inima îi bubuia în piept, gura i se uscase brusc. N-avea cum să scape; el era beat, ar fi putut greși ținta, dar nu de la o distanță atât de mică. A început să se roage, dar preotul a întrerupt-o.

— Nu vreau să te omor. Vreau să-ți mulțumesc.

A lăsat arma jos, după care, cu o mișcare energică, a ridicat-o din nou, și-a băgat țeava pistolului în gură și a tras.

Zgomotul a asurzit-o pe Marina. Creierul preotului acoperea acum o parte dintre literele fără sens, iar copilul repeta „mortul așteaptă dormind în casa lui", chiar dacă nu-l putea rosti pe r, așa că se auzea *moltul* și *dolmind.* Marina n-a încercat să-l ajute pe preot: nu exista nicio șansă să supraviețuiască unei asemenea împușcături. I-a luat pistolul din mână și n-a putut să nu se gândească la faptul că urmele ei erau peste tot, putea fi acuzată de crimă. Preot de rahat, cartier de rahat, ce naiba căuta ea acolo?

Ca să demonstreze ce? Și cui? Pistolul îi tremura în mâna pătată acum de sânge. Nu știa cum avea să se întoarcă acasă cu mâinile însângerate. Trebuia să se spele undeva.

Când a ieșit din biserică și-a dat seama că plângea și că străzile nu mai erau pustii. Surzenia temporară de după împușcătură o făcuse să creadă că sunetul tobelor continua să se audă din depărtare, dar nu era deloc așa. Carnavalul trecea prin fața bisericii. Dar acum era evident că nu era vorba despre un carnaval. Era o procesiune. Un șir de oameni loveau în tobele răsunătoare, iar în fruntea lor mergeau mai mulți copii malformați, cu brațele lor subțiri și cu degetele de moluscă, iar în spatele șirului de bărbați veneau femeile, majoritatea grase, cu trupul deformat de la atâția carbohidrați. Printre femei se aflau și câțiva bărbați, foarte puțini, și Marina i-a recunoscut printre ei pe unii polițiști pe care-i cunoștea; a avut impresia că l-a văzut până și pe Suárez, cu părul lui negru gelat, în uniformă, încălcând arestul la domiciliu.

În urma lor venea idolul purtat pe un pat. Chiar așa, pe un pat, cu saltea cu tot. Marina nu a reușit să-l vadă prea bine: idolul era culcat pe-o parte.

Era mare cât un om. Mai văzuse așa ceva la procesiunile din Săptămâna Mare, imagini cu Isus coborât de pe cruce, sângerând pe așternuturile albe, amestec de pat și sicriu.

S-a apropiat de procesiune, chiar dacă totul îi spunea că ar trebui s-o ia la fugă în direcția opusă, însă ținea să-l vadă pe cel care zăcea întins pe pat.

Mortul așteaptă dormind.

Mulțimea înainta în tăcere și singurul zgomot era cel al tobelor. A încercat să se apropie de idol, s-a ridicat pe vârfuri și și-a întins gâtul, dar patul era mult prea înalt, inexplicabil de înalt. Când a încercat să se apropie și mai mult, o femeie a împins-o și Marina a recunoscut-o: era mama lui Emanuel. A încercat să o rețină, dar femeia a bombănit ceva despre bărci și despre fundul întunecat al râului, unde se afla casa și s-a desprins de Marina lovind-o cu capul, exact în momentul în care mulțimea a început să strige „eu, eu, eu” și cel din pat s-a mișcat puțin, suficient pentru ca unul dintre brațele lui cenușii să cadă peste marginea patului, ca brațul cuiva foarte bolnav, iar Marina și-a amintit de degetele din vis, degetele care se desprindeau de mâna putrezită, și atunci chiar a luat-o la fugă, ținând pistolul cu ambele mâini, fugea rugându-se-n șoaptă, așa cum nu mai făcuse din copilărie, a trecut în goană printre casele gata să se prăbușească, prin alei labirintice, căutând rambleul, malul, încercând să nu țină cont de faptul că apele păreau agitate, și nu aveau de ce să fie agitate, apele alea nu respirau niciodată, erau moarte, nu puteau să sărute malul cu valurile lor, nu puteau să fie înfiorate de vânt, nu puteau să aibă vârtejuri, nici curenți, nici creșteri de nivel, cum să crească nivelul dacă apele acelea erau încremenite. Marina a fugit în direcția podului, fără să se uite înapoi și astupându-și urechile ca să nu mai audă răpăitul tobelor.

Verde roșu portocaliu

Sunt aproape doi ani de când s-a făcut un punct verde, ori roșu, ori portocaliu pe monitorul meu. Nu-l văd, nu se lasă văzut, nu se lasă văzut de nimeni. Vorbește foarte rar, cel puțin cu mine, și fără să pornească vreodată camera web, așa că nu știu dacă mai are părul lung și e tot slab ca un țâr; ultima dată când l-am văzut aducea cu o pasăre, stătea pe vine în pat, cu mâinile nefiresc de mari și cu unghiile lungi.

Înainte să-și închidă ușa camerei pe dinăuntru, cu cheia, timp de două săptămâni suferise niște convulsii cerebrale, cum le zicea el. Poate fi unul dintre efectele secundare ale întreruperii tratamentului cu antidepresive, când într-adevăr simți niște ușoare descărcări electrice în interiorul capului; el le descria ca atunci când te lovești la cot și durerea te curentează pentru o clipă. Niciodată nu am crezut că simțea așa ceva. Îl vizitam în camera lui întunecată și îl ascultam vorbindu-mi despre ele și despre alte nenumărate efecte secundare, de parcă ar fi turuit un manual. Cunoșteam destul de mulți oameni care luaseră antidepresive, dar niciunul dintre ei nu suferise de scurtcircuitări în cap, doar se îngrășaseră, sau aveau vise super ciudate, sau dormeau prea mult.

Mereu trebuie să fii tu altfel, i-am zis într-o seară, iar el și-a acoperit ochii cu brațul. Eram sătulă de el și de tot teatrul pe care-l juca. În acea seară mi-am amintit și de faza când, după ce băusem o jumătate de sticlă de vin, i-am dat jos pantalonii și chiloții și am început să i-o ling și să i-o mângâi, surprinsă și ușor nedumerită, i-am luat-o în mână și am început să i-o frec în ritmul meu irezistibil, până când el mi-a pus palma pe cap și mi-a zis: „N-o să meargă”. Am plecat furioasă, după ce am turnat peste așternuturi cealaltă jumătate de sticlă de vin roșu, și n-am mai trecut pe la el timp de-o săptămână. N-am vorbit niciodată despre ceea ce se întâmplase, n-am văzut nicio pată de vin. Deja nu-l mai iubeam, voiam doar să-i arăt că își exagera tristețea aia a lui fără motiv. A fost degeaba, așa cum degeaba mă enervam sau îl acuzam că minte.

Când s-a închis pentru totdeauna – camera avea baie proprie –, mă-sa s-a gândit că avea să se sinucidă și m-a sunat plângând ca să-l conving să nu facă asta. Firește, pe atunci nici ea și nici eu nu aveam de unde să știm că

izolarea lui urma să fie definitivă. Am vorbit cu el prin ușă, am bătut, l-am sunat. Psihiatrul său a făcut la fel. Mi-am zis că într-una din zile va deschide ușa și va umbla iarăși, ca de obicei, cu mersul lui târșâit, prin casă. M-am înșelat și de doi ani de zile îl aștept noapte de noapte verde roșu portocaliu și mă îngrijorez când trec multe zile numai cu gri. Nu-și mai folosește numele, Marco, doar M.

* * *

Oamenii triști n-au pic de milă. Marco locuiește în casa maică-sii, care-i face de mâncare de patru ori pe zi și îi lasă tava lângă ușa încuiată. Face așa pentru că asta i-a cerut el printr-un sms. I-a mai zis și să nu stea niciodată lângă ușă, să nu se aștepte să-l mai vadă. Ea nu l-a băgat în seamă, a așteptat ore în șir, dar voința lui era monstruoasă. Marco nu suferă de foame. Mama lui a încercat să-l înfometeze câteva zile. Și a mai încercat, sfătuită de către psihiatru, să-i taie internetul. Marco a reușit să se conecteze la wi-fi-ul vecinului până când maică-sii i s-a făcut milă și l-a conectat din nou la internet. El nu-i mulțumește, dar nici nu-i cere. Maică-sa mă invită uneori pe la ea, dar aproape niciodată nu accept, nu suport gândul că ne ascultă din camera lui. Așa că mergem la o cafenea din apropierea apartamentului meu și purtăm aceeași conversație. Ce să facă, dacă el refuză tratamentul, nu-l poate arunca în stradă, e fiul ei, se simte vinovată chiar dacă lui Marco nu i s-a întâmplat niciodată nimic, nici ea și nici soțul ei nu l-au maltratat, n-a suferit niciun fel de abuzuri, și în toate fotografiile din vacanțele de la mare, era cel mai dulce copil din lume, se deghiza în Batman și colecționa abțibilduri în album și-i plăcea fotbalul. Îi spun mereu că Marco e bolnav, că nu e vina nimănui, creierul lui e de vină, o chestiune de chimie, de genetică: dacă ar avea cancer, îi spun, nu te-ai gândi că e din vina ta. Nu e deprimat din cauza ta.

Mă întreabă dacă el vorbește cu mine. Îi spun adevărul: da, mai bine zis stăm pe chat – pentru că Marco vorbește tot mai puțin, se evaporă în rețea, se face niște litere tremurătoare, uneori dispare fără să aștepte răspuns – însă niciodată nu-mi spune ce-i cu el, ce simte, ce vrea. Iar asta e mai îngrozitor de altfel decât înainte de a se izola. Înainte vorbea obsesiv de tratament, de pastile, de problemele de concentrare, cum renunțase să mai învețe pentru că nu putea reține ceea ce citea, despre migrenele lui, despre faptul că nu-i era foame niciodată. Acum vorbește despre ce are chef. În general, despre partea ascunsă a internetului, despre camera roșie și despre

fantomele japoneze. Dar asta nu-i mai spun maică-sii: o mint, îi zic că vorbim despre cărți și filme pe care el le vede și le citește online. Atunci ea oftează și zice că într-adevăr nu poate să-i taie internetul dacă numai asta îl mai ține legat de viață.

Ea folosește tot felul de expresii dintr-astea, legat de viață, să mergi mai departe, trebuie să fii puternic: e o femeie prostuță. Pentru că îmi tot cere să bat la ușa lui Marco și să mă rog de el, o întreb de ce crede ea că eu aș fi capabilă să-l scot pe Marco din izolarea lui. Uneori fac ce-mi cere, iar el, noaptea, când mă găsește pe chat, îmi scrie: „Nu fi tâmpită, n-o băga în seamă." De ce crezi că aș putea să-l scot din izolare, o întreb, și ea își toarnă lapte în cafea până când o strică de tot, o transformă într-o cacao cu lapte. Ultima dată când l-am văzut fericit a fost când erați voi împreună, zice și-și lasă capul în jos. Vopseaua pe care-o folosește e de proastă calitate, așa că mereu i se văd vârfurile prea blonde și rădăcinile cărunte. Nu e chiar așa cum crede, Marco și cu mine trăiam înconjurați de tăcere și impotență, îl întrebam ce-i cu el și el îmi zicea că nimic, sau se așeza pe marginea patului și începea să strige că era doar o masă de carne fără suflet, începea telenovela, așa cum le ziceam eu acelor accese care sfârșeau în hohote de plâns și nopți de beție. Poate că el îi spunea maică-sii că eram fericiți. Poate că ea pur și simplu și-a zis că e mai bine să-l creadă. Poate că el era hotărât să-și trăiască tristețea fi alături de mine pentru totdeauna, sau atât cât ar fi vrut el, pentru că oamenii triști n-au pic de milă.

* * *

Astăzi am citit despre oameni ca tine, i-am scris într-o dimineață. Ești un hikikomori. Știi la ce mă refer, nu? Japonezii ăia care se închid în camera lor și familia îi întreține, nu au probleme mintale, doar că nu suportă presiunea de a face față unei facultăți, de a avea viață socială, chestii de genul acesta. Părinții nu-i dau afară din casă niciodată. În Japonia e o adevărată epidemie. Pe când în alte țări, asemenea cazuri aproape că nu există. Uneori mai ies și ei, mai ales noaptea, singuri. Nu așteaptă să le gătească mama, așa cum faci tu.

Ies și eu uneori, mi-a răspuns.

M-am gândit o clipă înainte de a-i răspunde.

Când.

Când maică-mea e la serviciu. Sau în zori. Ea nici nu-și dă seama, ia somnifere.

Nu te cred.

Știi care-i cea mai tare fază la japonezi? Clasifică fantome.

Spune-mi la ce oră ieși și ne vedem.

Fantomele băieților se numesc zashiki-warashi și se presupune că nu sunt rele. Rele sunt fantomele femeilor. Sunt o mulțime de spectre care apar ca niște jumătăți de fete, o fată tăiată în jumătate. Se târăsc pe jos, sunt niște torsuri, practic, și dacă vezi unul, te omoară. Sau ar trebui să zic *una*? Există și un fel de fantomă mamă, se numește Ubume, e a mamelor moarte la naștere. Fură copii sau le dau bomboane. Sunt clasificate și fantomele celor morți pe mare.

Spune-mi la ce oră ieși și vin să ne vedem.

Am mințit când am zis că ies.

Am închis brusc fereastra lui de chat chiar dacă el nu s-a deconectat, continua să fie verde. Mi-am promis că n-o să stau la pândă în fața casei lui timp de șase ore, cât e maică-sa la muncă, și mi-am ținut promisiunea.

* * *

În anii ’90, internetul însemna un cablu alb care străbătea camera de la computerul meu până la priza de telefon. Pe prietenii mei virtuali îi simțeam cât se poate de reali și mă alarmam ori de câte ori cădea internetul sau se lua curentul și nu puteam să-i întâlnesc ca să mai vorbim despre simbolism, glam rock, David Bowie, Iggy Pop, Manic Street Preachers, ocultiști englezi, dictatori latino-americani. Îmi amintesc că una dintre prietenele mele nu ieșea din casă. Era suedeză, stăpânea engleza la perfecție; aproape că nu aveam prieteni din Argentina online. Suferea de fobie socială, zicea suedeza. Nu-mi amintesc cum o chema. Și nici nu mai am acces la e-mailurile primite de la ea, au rămas undeva printr-un computer vechi. Îmi trimitea din Suedia documentare pe casete video și pe CD-uri, filme imposibil de obținut în afara Europei. Pe atunci nu mă întrebam cum ajungea până la poștă dacă nu ieșea niciodată. Poate că mințea. Oricum, pachetele veneau din Suedia: cel puțin nu mințea asupra locației ei. Mai am încă plicurile, dar benzile video s-au umplut de mucegai și CD-urile nu mai funcționează, iar ea a dispărut pentru totdeauna, o fantasmă pe internet, și nu am cum s-o caut pentru că nu-mi amintesc numele ei. Îmi amintesc alte nume. Rhias, de exemplu, din Portland, înnebunită după decadentism și super-eroi. Aveam un soi de poveste de dragoste și ea îmi trimitea versuri din Anne Sexton. Apoi Heather, din

Anglia – ea încă mai există și zice că o să-mi fie veșnic recunoscătoare pentru că i-l recomandasem pe Johnny Thunders. Apoi Keeper, care se îndrăgostea de puști. Altă fată care scria poeme superbe, dar nici pe astea nu mi le amintesc, în afară de câteva versuri proaste; „my blue someone", de exemplu. Acel trist cineva al meu. Marco s-a oferit să mi le găsească. Pe toate prietenele mele pierdute. Zice că izolarea l-a transformat într-un hacker. Dar eu prefer să le uit, pentru că e ciudat să uiți oameni cunoscuți numai prin cuvinte; atâta timp cât au existat, au fost mai plini de viață decât dacă ar fi fost reali, dar acum sunt mai îndepărtați decât niște necunoscuți. Mai mult, mi-e și puțin frică de ele. Am găsit-o pe Rhias pe Facebook. Mi-a acceptat prietenia și i-am scris plină de entuziasm, dar ea nu mi-a răspuns și nu ne-am mai vorbit niciodată. Cred că nu-și mai amintește de mine, sau poate doar vag, ca și cum m-ar fi cunoscut într-un vis.

* * *

De Marco nu mi-e frică niciodată, doar atunci când vorbește despre internetul ascuns. Zice că trebuie să intre acolo neapărat. Are neapărată nevoie de asta, zice. Internetul ascuns e plin de site-uri care nu sunt indexate în motoarele de căutare. E mult mai mare decât internetul obișnuit, cel pe care-l folosim cu toții. De cinci mii de ori mai mare. Nu înțeleg, iar explicațiile lui despre cum să te conectezi la internetul secret mă plictisesc, deși el insistă că nu-i chiar atât de greu. Ce e acolo, îl întreb. Se vând arme, droguri, sex, îmi zice. Cea mai mare parte nu mă interesează, zice, dar există și câteva chestii la care aș vrea să ajung. Camera roșie. Se referă la o cameră de chat care se numește „red room". Trebuie să plătești dacă vrei să ai acces. Poți vedea cum e torturată o fată, un bărbat negru o lovește cu picioarele peste sâni până îi face țăndări. Apoi fata e violată până moare. Filmul cu fata torturată e de vânzare, plus o arhivă audio cu țipetele ei, care par inumane și sunt de neuitat. Și vreau să intru și în RRC. Ce-i asta. Real Rape Community. E un loc fără nicio regulă. Sunt uciși copii prin înfometare. Sunt obligați să facă sex cu animale. Sunt spânzurați și, bineînțeles, violați. E cel mai pervers loc de pe internet. Sau era. Acum a apărut un site de sex cu cadavre.

A face sex cu copii e mult mai grav decât cu cadavre, i-am scris.

Firește, mi-a răspuns Marco.

De unde fac rost de cadavre de copii.

De peste tot. Nu știu de ce voi aveți senzația că toți copiii sunt îngrijiți

cum trebuie și iubiți.

Ai pățit ceva când ai fost mic?

Niciodată. Mereu mă întrebi asta, mereu ai nevoie de explicații.

Am impresia că toată faza asta cu internetul secret e o minciună. Și la cine te referi când spui voi?

Nu-i nicio minciună, există articole în ziare serioase. Caută și-ai să vezi, vorbesc mai ales despre site-uri cu asasini plătiți și droguri. Voi, cei ca tine.

* * *

În al doilea an de liceu mi-am vopsit părul negru cu henna, o vopsea care ține o vreme și se zice că nu dăunează, dar mie mi-a pătat scalpul și mi-au căzut smocuri întregi de păr de parcă aș fi făcut chimioterapie. La școală nimeni nu mi-a zis nimic, se obișnuiseră ca fetele să o ia puțin razna, asta se întâmplă cu orice fată la vârsta aia. Profesoara de istorie mai ales se purta foarte drăguț cu mine, chiar dacă nu eram o elevă bună. Într-o zi, după ore, m-a întrebat dacă voiam s-o cunosc pe fiica ei. Îmi amintesc că tremura și că fuma; acum e destul de jenant să vezi un profesor fumând în fața unui elev, dar în urmă cu douăzeci de ani era ceva absolut obișnuit. Înainte să apuc să-i răspund, a scos un caiet cu spirală negru și l-a deschis în fața mea. Foile prinse în spiră erau pline de desene și scurte însemnări. Desenele reprezentau o femeie cu părul negru, îmbrăcată în negru, întinsă printre frunze uscate sau printre morminte, ori intrând într-o pădure. O vrăjitoare frumoasă și înaltă, desenată cu creionul. Mai era și un desen cu o fată acoperită cu un văl, ca de mireasă sau cum se purta mai demult la comuniuni, și care ținea păianjeni în mâini. Însemnările erau mici poeme sau notații de jurnal, îmi amintesc un rând: „Vreau să-mi spargi gingiile!

— E caietul fiicei mele, a zis. Nu iese din casă și cred că ați putea fi prietene.

Îmi amintesc că m-am gândit că fata desena foarte frumos. Și că pentru o fată care desena atât de bine eu aș fi fost total lipsită de interes. Nu i-am răspuns nimic profesoarei, n-am știut ce să-i zic, am îngăimat că mă așteaptă părinții. Nu era adevărat: am mers singură până acasă. Când am ajuns, i-am spus mamei. Nici ea n-a zis nimic, dar mai târziu, când a vorbit la telefon, s-a închis în dormitor.

Profesoara n-a mai venit la ore. Mama vorbise cu directoarea școlii. Profesoara nu avea copii, nu avea nicio fetiță care să deseneze vrăjitoare, nici vie, nici moartă. Minținse. Am aflat după ani de zile. Dar la momentul

respectiv, mama mi-a zis că profesoara renunțase la predat ca să poată avea grijă de fiica ei bolnavă. A păstrat ideea fiicei-fantomă. Și directoarea la fel. Ani la rând am crezut în fata izolată și chiar am încercat să reproduc câteva dintre acele desene cu păduri, morminte și haine negre, schițate de mâna unui adult singuratic.

Nu-mi amintesc numele profesoarei. Știu că Marco ar putea-o localiza dacă și-ar folosi abilitățile lui de detectiv de internet, dar prefer s-o uit pe femeia aia tristă care a vrut să mă ducă după ore în casa ei, cine știe pentru ce.

* * *

Marco e tot mai puțin verde, preferă portocaliul, starea inactiv; e acolo, dar e departe, e starea cea mai apropiată de gri. Griul e tăcerea și moartea. Îmi scrie din ce în ce mai puțin. Maică-sa nu știe; mai bine zis o mint, îi spun că vorbim ca de obicei. Mesajele mele se adună tot mai multe. Uneori dimineața mă trezesc că mi-a răspuns la ele.

Dacă se întâmplă ca în vreo noapte să apară verde, el vorbește primul. De unde știi că sunt eu, zice. Nu mă vede, pot să plâng fără să-mi fie rușine. Acum există programe care pot reproduce un mort, îmi scrie. Adună toate informațiile existente pe internet despre un om și se folosesc de ele ca de un scenariu. Cam tot așa ca atunci când primești mesaje publicitare personalizate.

Dacă ai fi fost o mașinărie nu mi-ai spune asta.

Nu, scrie el. Dar cum o să-ți dai seama atunci când chiar voi fi o mașinărie?

N-am să-mi dau seama, îi răspund. Robotul ăla încă nu există, ai luat ideea dintr-un film.

E o idee minunată, scrie el.

Îi dau dreptate și aștept. Nu mai are nimic de zis, nimic despre încăperi roșii, nici despre fantome răzbunătoare. Când nu va mai vorbi cu mine niciodată, n-am să-i spun maică-sii. O să inventez niște discuții, ba chiar am să-i dau speranțe, azi-noapte mi-a zis că vrea să iasă, am să-i spun în timp ce ne vom bea cafeaua. Sper ca el să se hotărască să plece când ea își doarme somnul ei chimic, sper să nu se adune mâncarea pe prag, sper să nu fie nevoie să spargem ușa.

Ce-am pierdut în foc

Prima a fost fata de la metrou. Oamenii vorbeau despre ea, sau cel puțin despre capacitatea, puterea, abilitatea ei de a provoca incendii. Un lucru era sigur: fata de la metrou cerșea numai pe cele șase linii subterane ale orașului și niciodată nu umbla însoțită. Dar dacă o vedeai, nu puteai s-o uiți. Fața și brațele îi erau complet desfigurate de arsuri mari și profunde; chiar ea vorbea despre cât de mult îi luase să se recupereze, lunile de infecție, spital și durere, cu gura fără buze și un nas reconstituit de mântuială; îi rămăsese un singur ochi, celălalt era o gaură îmbrăcată în piele, iar fața, capul și gâtul păreau o mască maronie străbătută de zbârcituri. La ceafa – singura zonă a capului neatinsă de foc – avea o șuviță de păr lung, care amplifica efectul de mască. Focul nu-i atinsese nici mâinile cu pielea brunetă și veșnic murdare de la atâta umblat cu banii cerșiți.

Avea o metodă foarte îndrăzneață: urca în vagon și, dacă erau mulți pasageri și majoritatea stăteau pe scaune, se ducea la ei și le dădea un sărut. Unii își întorceau capul dezgustați, înăbușindu-și un țipăt; unii acceptau sărutul mândri de ei înșiși; iar alții încercau să-și stăpânească greața care le făcea pielea de găină, și, dacă fata observa, mai ales vara, când le putea vedea pielea, își trecea degetele ei jegoase peste firicelele de păr electrizate și le zâmbea cu gura ei care era de fapt o tăietură. Existau și pasageri care coborau din vagon când o vedeau urcând, îi știau prea bine metoda și n-aveau chef să fie sărutați de creatura aia oribilă.

Mai mult, fata de la metrou se îmbrăca cu blugi strâmți, bluze transparente, ba chiar își punea sandale cu toc când era foarte cald. Purta brățări și lănțișoare la gât. Numai ideea că trupul ăla ar fi putut fi senzual era inexplicabil de ofensatoare.

Când cerșea, le spunea foarte clar: nu vrea bani ca să-și facă operații estetice, n-ar avea niciun rost, n-o să-și recapete niciodată fața, știa prea bine. Cerea bani strict pentru cheltuieli, pentru chirie, pentru mâncare; nimeni nu o angaja cu o asemenea față, nici măcar în locuri unde nu trebuia să se afișeze. Și întotdeauna, după ce sfârșea povestea cu zilele petrecute în

spital, îl numea pe cel care-i dăduse foc: Juan Martín Pozzi, soțul ei. Erau căsătoriți de trei ani. N-aveau copii. El credea că ea îl înșală și pe bună dreptate: voia să-l părăsească. Pentru a nu se întâmpla asta, a nenorocit-o, măcar să nu fie a nimănui. În timp ce dormea, i-a turnat alcool pe față și apoi i-a dat foc cu bricheta. Pe când ea încă nu putea vorbi, când era în spital și toți așteptau să moară, Pozzi a zis că-și dăduse foc singură: în timpul unei certe vărsaseră niște alcool și ea a încercat să-și aprindă o țigară când alcoolul încă nu se evaporase.

— Și l-au crezut, zâmbea fata de la metrou cu gura ei fără buze, gura ei de reptilă. Până și tata l-a crezut.

Încă din spital, imediat ce-a putut să vorbească, le-a spus adevărul. Acum soțul ei era la închisoare. Când pleca din vagon, pasagerii nu vorbeau despre fata arsă, dar liniștea care se lăsa, întreruptă numai de hurducăielile metroului, nu spunea decât ce scârbos, ce înspăimântător, n-o s-o uit în veci, ce viață mai e și asta.

Poate că tot ce s-a întâmplat mai târziu nu a fost din vina fetei de la metrou, dar ea indusese ideea asta în sânul familiei, credea Silvina. S-a întâmplat într-o după-amiază de duminică, când se întorcea cu mama ei de la cinematograf – ceva neobișnuit, aproape niciodată nu ieșeau împreună. Fata de la metrou a împărțit sărutări și și-a spus povestea, după care a mulțumit și a coborât la stația următoare. Plecarea ei nu a fost urmată de obișnuita liniște stingheritoare și rușinată. Un tânăr, nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani, a început să spună ce șmecheră, ce mizerabilă, ce prostie; mai făcea și glume proaste, pe deasupra. Silvina își amintea că mama ei, înaltă, cu părul cărunt tuns scurt, cu o atitudine emanând autoritate și putere, a traversat culoarul vagonului până-n locul în care se afla tânărul, aproape fără să se clatine, deși trenul se zgâlțâia ca întotdeauna, și i-a tras un pumn în față, o lovitură hotărâtă și precisă, care l-a făcut să sângereze și să țipe „ce dracu' te-a apucat, babă nebună!", dar mama ei n-a răspuns, nici lui și nici pasagerilor care șovăiau dacă să strige la ea sau să-i sară în ajutor. Silvina își amintea de schimbul rapid de priviri, ordinul mut din ochii maică-sii și cum amândouă au țâșnit din vagon imediat ce s-au deschis ușile, apoi au continuat să alerge pe scări, deși Silvina nu era deloc antrenată pentru așa ceva și obosea imediat – alergatul îi provoca accese de tuse –, iar maică-sa avea mai bine de șaptezeci de ani. Nimeni nu le-a urmărit, dar au fost sigure de asta abia în stradă, la

intersecția plină de lume dintre Corrientes și Pueyrredón; s-au pierdut în mulțime pentru a scăpa de vreun eventual paznic sau chiar polițist. După două sute de metri și-au dat seama că scăpaseră. Silvina nu putea uita hohotul de râs plin de fericire, de bucurie, al mamei sale; de ani de zile n-o mai văzuse atât de fericită.

* * *

Totuși, de aici și până la autoincendieri, a mai fost nevoie de Lucila și de nebunia pe care a dezlănțuit-o. Lucila era model, frumoasă de pică, dar mai ales incredibil de încântătoare. În interviurile de la televiziune părea absentă și naivă, dar răspunsurile ei erau inteligente, pline de istețime, ceea ce a făcut-o destul de celebră. Mă rog, relativ celebră. Celebră cu adevărat a ajuns după ce și-a anunțat logodna cu Mario Ponte, purtătorul tricoului cu numărul șapte de la Unidos de Córdoba, un club de liga a doua care ajunsese cu mare greutate în prima ligă și reușise să se mențină între primele locuri timp de două campionate, datorită unei echipe solide, dar mai ales datorită lui Mario, un jucător extraordinar, care refuzase oferte de la cluburi europene renumite, și unii specialiști ziceau că bine a făcut, că la cei 32 de ani ai lui și la concurența acerbă din campionatele europene, era mai bine pentru Mario să ajungă o legendă locală decât un eșec transatlantic. Lucila părea fericită și, deși cuplul apărea des în presă, nimeni nu le dădea prea multă atenție; erau fericiți, perechea perfectă, pur și simplu le lipsea drama. Ea obținea contracte tot mai bune și ajunsese un star pe podium, el își cumpăra mașini foarte scumpe.

Drama a apărut într-o dimineață când au scos-o pe Lucila pe targă din apartamentul în care locuia împreună cu Mario Ponte: avea arsuri pe 70% din corp și s-a spus că nu avea să supraviețuiască. A supraviețuit o săptămână.

Silvina își amintea vag de știrea difuzată în presă, de poveștile de la birou. Mario Ponte îi dăduse foc după o ceartă. Exact ca în cazul fetei de la metrou, golise o sticlă de alcool peste ea – ea era în pat –, după care aruncase un chibrit aprins pe trupul gol. A lăsat-o să ardă câteva minute, după care a acoperit-o cu o pătură. Apoi a sunat la ambulanță. La fel ca soțul fetei de la metrou, a spus că ea fusese de vină.

De aceea, când femeile au început să-și dea foc cu adevărat, nimeni nu le-a crezut, se gândea Silvina în timp ce aștepta autobuzul (nu mergea cu mașina ei atunci când o vizita pe maică-sa; se temea să nu fie urmărită).

Lumea credea că-i protejau pe bărbați, că încă le era frică de ei, că erau în stare de șoc și de-aia nu puteau spune adevărul. A durat ceva până să fie acceptată ideea că își dădeau foc singure.

Acum, când nu trecea o săptămână fără ca o femeie să nu-și dea foc, nimeni nu se dumirise încă ce era de făcut, cum să le oprească, în afară de chestiile clasice: controale, poliție, pază. Dar astea nu funcționau. O prietenă anorexică i-a zis odată Silvinei: nu te pot obliga să mănânci. Ba pot, îi răspunsese Silvina, cu o sondă sau perfuzii. Da, dar nu te pot controla încontinuu. Tai sonda. Îți scoți perfuziile. Nimeni nu te poate ține sub observație douăzeci și patru de ore pe zi, oamenii mai și dorm. Era adevărat. Până la urmă, fosta ei colegă de școală a murit. Silvina s-a așezat cu rucsacul pe genunchi. S-a bucurat că nu avea de schimbat autobuzul. Întotdeauna se temea ca nu cumva să-i deschidă cineva rucsacul și să-și dea seama ce avea în el.

* * *

A fost nevoie de multe fete arse până să înceapă să-și dea foc singure. Prin contagiune, explicau experții în cazuri de violență de gen la radio, în reviste, prin ziare și la televiziune, oriunde găseau spațiu de exprimare; era complicat de vorbit despre, ziceau, pentru că pe de-o parte trebuia tras un semnal de alarmă asupra cazurilor de incendiere a femeilor de către bărbați, iar pe de altă parte fenomenul producea un efect de reacție în lanț asemănător efectului sinuciderilor în rândul adolescenților. Peste tot în țară, bărbații le dădeau foc iubitelor, soțiilor, amantelor. De cele mai multe ori cu alcool, ca Ponte (eroul multora dintre ei), dar și cu acid, iar într-un caz de o particularitate cumplită, femeia fusese aruncată peste niște cauciucuri care ardeau în mijlocul drumului în timpul unui protest muncitoresc. Dar Silvina și mama ei, fără să se consulte una cu cealaltă, se mobilizaseră doar recent, când a avut loc întâmplarea cu Lorena Pérez și fiica ei, ultimele ucise înainte ca femeile să înceapă să-și dea foc singure. Bărbatul le-a dat foc soției și fiicei, folosind deja clasica metodă cu alcool, după care s-a sinucis. Chiar dacă nu le cunoșteau pe cele două, Silvina și mama ei s-au dus la spital ca să încerce să le vadă, sau cel puțin să protesteze la intrare; acolo sau și întâlnit. Și tot acolo se afla și fata de la metrou.

Dar nu era singură. Îi erau alături mai multe femei de vârste diferite, niciuna dintre ele arsă. Când a venit televiziunea, fata de la metrou și cele care o însoțeau au intrat în lumina camerelor. Fata și-a spus povestea,

celelalte femei au aprobat și au aplaudat. Fata de la metrou a spus ceva impresionant, brutal:

— Dacă lucrurile continuă așa, bărbații vor trebui să se obișnuiască. Cele mai multe dintre femei vor fi ca mine, dacă vor supraviețui. Va fi ceva, nu? O nouă formă de frumusețe.

După ce televiziunea a plecat, Silvina s-a apropiat de fata de la metrou și de femeile care o înconjurau. Erau destule de peste șaptezeci de ani și Silvina a fost surprinsă să le vadă gata să stea toată noaptea în stradă, să-și facă un culcuș pe trotuar, să scrie lozinci cu GATA, GATA, NU NE MAI DAȚI FOC. Silvina a rămas și ea toată noaptea și dimineața s-a dus direct la birou, fără să fi dormit o clipă. Colegii ei nici măcar nu aflaseră de povestea cu arderea mamei și fiicei. Se obișnuiesc încetul cu încetul, s-a gândit ea. Faza cu fetița i-a impresionat cât de cât, dar nu cine știe ce. Toată după-amiaza Silvina i-a trimis mesaje mamei ei, dar nu a primit niciun răspuns. Mama ei nu le avea cu mesajele, așa că Silvina nu s-a îngrijorat. Seara a sunat-o acasă, dar nu i-a răspuns. O fi tot la poarta spitalului? S-a dus să o caute, dar femeile părăsiseră deja zona. În urma lor rămăseseră câteva markere și pachete de biscuiți goale pe care vântul le învârtejea. Se apropia o furtună și Silvina s-a întors acasă cât de repede a putut pentru că lăsase ferestrele deschise. Fetița și mama ei au murit în timpul nopții.

* * *

Silvina a participat la prima ardere voluntară pe un câmp de lângă autostrada 3. Măsurile de siguranță încă erau ca și inexistente: atât din partea autorităților, cât și din partea Femeilor în Flăcări. În schimb, îndoiala continua să fie mare. E drept că întâmplarea cu femeia din deșert i-a pus pe mulți pe gânduri: primele cercetări au indicat că femeia turnase benzină peste mașină, apoi se așezase la volan și aprinsese bricheta. Fusese absolut singură: nu existau urme lăsate de vreo altă mașină, iar ștergerea unor astfel de urme în deșert e imposibilă, și nimeni n-ar fi putut pleca de acolo pe jos. Sinucidere, spuneau, o sinucidere neobișnuită, biata femeie se autosugestionase de la atâtea cazuri de femei cărora li se dăduse foc, nu înțelegem de ce se întâmplă în Argentina, așa ceva s-ar întâmpla în țările arabe, în India.

— I-auzi la tâmpiții ăștia, Silvinita. Stai jos, i-a zis María Helena, prietena mamei ei, care conducea spitalul clandestin de femei arse, aflat departe de oraș, la o fermă de vaci și culturi de soia. Nu-mi dau seama de

ce fata asta, în loc să ia legătura cu noi, a preferat să facă ce-a făcut, dar în fine: poate că a vrut neapărat să moară. Dreptul ei. Dar când îi aud pe nemernicii ăștia spunând că incendieri din astea s-ar întâmpla în lumea arabă, la indieni…

María Helena și-a șters mâinile – curăța piersici pentru o prăjitură – și s-a uitat în ochii Silvinei.

— Bărbații dau foc femeilor, fetițo. Dintotdeauna ne-au dat foc. Dar acum ne dăm singure. Dar nu ca să murim: ca să le arătăm cicatricile.

Prăjitura era pentru a o sărbători pe una dintre Femeile în Flăcări care supraviețuise primului ei an de femeie cu arsuri. Unele dintre cele care se incendiau voluntar preferau să se recupereze în spitale, dar erau multe care alegeau centrele clandestine, precum cel al Maríei Helena. Erau destul de multe, Silvina nu știa exact câte.

— Problema e că nu ne cred. Le spunem că ne dăm foc din proprie inițiativă, și ei nu ne cred. Firește, nu putem să le punem pe fetele care sunt internate aici să vorbească, am ajunge la închisoare.

— Am putea filma o ardere în direct, a zis Silvina.

— E o idee, deși asta ar însemna o încălcare a vieții private a fetei.

— De acord, dar dacă o femeie ar vrea să fie filmată? Și i-am putea sugera să-și acopere fața cu o mască înainte de a-și da foc, dacă nu vrea să fie recunoscută.

— Dar dacă își dau seama unde are loc incendierea?

— María, pampasul e la fel peste tot. Dacă își dă foc în câmp, n-au cum să-și dea seama unde anume s-a întâmplat.

Așa, aproape fără să se gândească, Silvina a hotărât să se ocupe de filmarea incendierilor, atunci când femeile doreau ca Arderea lor să devină publică. María Helena a contactat-o la mai puțin de-o lună după ce Silvina se oferise să filmeze. Pe tot parcursul ceremoniei, avea să fie singura autorizată să poarte asupra ei aparatură electronică. Silvina a mers cu mașina: pe atunci, încă nu era un pericol s-o folosească. Autostrada 3 era aproape pustie, s-a intersectat doar cu câteva camioane. Putea să asculte muzică, să încerce să nu se gândească; să nu se gândească la mama ei, șefa unui alt spital clandestin, aflat într-o casă din sudul orașului Buenos Aires; mama ei, expunându-se mereu riscurilor, atât de curajoasă, mult mai curajoasă decât ea, care continua să meargă la birou, fără să se poată hotărî să se alăture definitiv femeilor; să nu se gândească la tatăl ei, mort pe când

ea era încă un copil, un om bun și cam prostuț („să nu cumva să-ți treacă prin cap că fac asta din cauza tatălui tău”, i-a spus odată mama ei, în timp ce stăteau în patio la casa-spital și ea verifica antibioticele aduse de Silvina, „tatăl tău a fost un bărbat foarte drăguț, niciodată nu m-a făcut să sufăr”); să nu se gândească la fostul ei iubit, pe care-l părăsise imediat ce aflase de implicarea totală a mamei ei, pentru că el le-ar fi pus în pericol, știa asta, era inevitabil; să nu se gândească dacă nu ar trebui să le trădeze chiar ea, să dezvăluie din interior întreaga nebunie. De când era un drept să-ți dai foc singură? Ce era demn de respect în asta?

Ceremonia arderii a avut loc pe înserat. Silvina a filmat cu un aparat foto: telefoanele mobile erau interzise, iar ea nu avea o cameră video și nici n-avea de gând să-și cumpere una ca să nu fie un indiciu în plus. A filmat totul: femeile pregătind rugul făcut din crengi uscate adunate de pe câmp, focul aprins cu ziare și benzină, flăcările atingând mai mult de-un metru înălțime. Erau în mijlocul câmpului – o perdea de copaci și casa împiedicau să se vadă ceva de pe șosea. Celălalt drum, cel din partea dreaptă, se afla la o depărtare suficient de mare. Nu existau vecini, nici muncitori. Mai ales la acea oră. Când soarele a apus, femeia s-a îndreptat către rug. Încet. Silvina a crezut că fata avea să se răzgândească pentru că plângea. Pentru ceremonie alesese un cântec pe care celelalte femei, puține, vreo zece, îl cântau: „Trupul tău se dăruiește focului, se dăruiește. / Repede-l arde, sfârșește cu el fără să te-atingă”. Dar nu s-a răzgândit. Femeia a intrat în foc ca într-o piscină, a plonjat, gata să se scufunde: era limpede că făcea totul din proprie voință, o voință bazată pe superstiție sau indusă, dar proprie. A ars cel mult douăzeci de secunde, după care două femei în costume de azbest au scos-o din flăcări și au dus-o în fugă la spitalul clandestin. Silvina a oprit filmarea înainte de a intra casa în cadru.

În aceeași noapte a pus filmarea pe internet. A doua zi, milioane de oameni o văzuseră deja.

* * *

Silvina a luat autobuzul. Mama ei nu mai era șefa spitalului clandestin din sudul orașului; trebuise să se mute atunci când părinții furioși ai unei femei – strigând „are copii! are copii!” – au descoperit ce se ascundea între pereții acelei vechi case de piatră, fost azil de bătrâni. Mama ei reușise să scape înainte de percheziție – în casa vecină locuia o colaboratoare a Femeilor în Flăcări, activă, dar care se ținea totodată la distanță, ca Silvina

– și a fost mutată ca asistentă într-un spital clandestin din Belgrano; după un an de percheziții, au ajuns la concluzia că tot capitala era mai sigură decât locațiile izolate. Fusese descoperit și spitalul condus de María Helena, dar autoritățile nu și-au dat seama că locul fusese folosit și pentru autoincendieri, căci acolo, în câmp, nimic nu era mai obișnuit decât să dai foc mirиștilor și frunzelor, așa că pământul purta peste tot urmele focului. Judecătorii dădeau ordine de percheziție incredibil de ușor și, în ciuda protestelor, femeile fără familie sau care pur și simplu umblau singure prin oraș deveneau imediat suspecte; polițiștii le obligau să le arate ce aveau în poșetă, în rucsac, în portbagaj, după bunul lor plac, oricând și oriunde. Dar hărțuirea a devenit mult mai dură: de la o autoincendiere înregistrată o dată pe lună – cu femei care apelau la spitalele oficiale – s-a ajuns la situația de acum, adică la o autoincendiere pe săptămână.

Și, exact așa cum îi spusese Silvinei acea colegă de școală, femeile găseau soluții pentru a scăpa de supraveghere. Câmpurile continuau să fie la fel de imense și nu puteau fi supravegheate încontinuu prin satelit; mai mult, oricine are un preț, așa că dacă se putea să intri în țară cu tone de droguri, atunci cum să nu treacă niște mașini cu câteva bidoane de benzină? De altceva nu era nevoie pentru că lemne pentru rug se găseau peste tot. Iar dorința de a merge până la capăt zăcea în adâncul femeilor.

Nu se vor opri, zisese fata de la metrou într-un interviu televizat. Luați partea bună, zicea și râdea cu gura ei de reptilă. Măcar nu mai există trafic cu femei pentru că nimeni nu vrea un monstru cu arsuri din cap până-n picioare, și nicio argentiniancă nebună care își poate da foc oricând, ba chiar îi poate da foc și clientului.

* * *

Într-o noapte, în timp ce aștepta să o sune maică-sa, care o rugase să-i aducă antibiotice – Silvina făcea rost de ele de la spitalele unde lucrau colaboratoarele Femeilor în Flăcări –, i-a venit cheful să vorbească cu fostul ei iubit. Avea gura plină de gust de whisky și nasul de fum de țigară și de mirosul de pansament cu rivanol folosit la arsuri, un miros care nu mai dispărea niciodată, așa cum nu dispărea nici cel de carne de om arsă, o miasmă greu de descris; mirosea mai ales a benzină, dar dincolo de asta mai era ceva, un miros de neuitat și incredibil de blând. Dar a reușit să se abțină. Îl văzuse pe stradă, cu o fată. Asta nu mai însemna nimic acum. Multe femei făceau tot posibilul să nu fie singure în public ca să nu fie

interpelate de poliție. Multe lucruri se schimbaseră de când cu rugurile. Cu câteva săptămâni în urmă, primele femei supraviețuitoare începuseră să se arate în public. Să ia autobuzul. Să meargă la cumpărături. Să circule cu taxiul și cu metroul, să-și deschidă cont la bancă, să se bucure de o cafea pe terasa unui bar, cu fețele lor oribile luminate de soarele după-amiezii, ținând ceașca cu niște degete cărora le lipsea uneori câte-o falangă. Avea să le angajeze cineva? Cât mai era până să se ajungă la lumea ideală formată din bărbați și hidoase?

Silvina a vizitat-o pe María Helena la închisoare. Imediat după arestare, ea și mama Silvinei s-au temut că celelalte arestate aveau să-i facă greutăți, dar dimpotrivă, o tratau neașteptat de bine. „Vorbesc cu ele. Le spun că nouă, femeilor, mereu ne-au dat foc, că ne-au dat foc timp de patru secole! Nu le vine să creadă, nu știu nimic despre arderea vrăjitoarelor, vă dați seama? S-a dus dracului educația din tara asta. Dar sunt curioase, sărmanele, vor să afle".

— Ce vor să afle? a întrebat Silvina.

— Păi… vor să știe când se va termina cu rugurile.

— Și când se va termina?

— Eu de unde să știu, fată? Din partea mea, să nu se termine niciodată!

Sala de vizite de la pușcărie era o sală mare cu mai multe mese, cu trei scaune în jurul fiecăreia: unul pentru arestat, două pentru vizitatori. María Helena vorbea în șoaptă, nu avea încredere în gardieni.

— Unele femei zic că se vor opri când se va atinge numărul de vrăjitoare arse de Inchiziție.

— Asta-i mult, a zis Silvina.

— Depinde, a intervenit mama ei. Unii istorici zic că ar fi fost sute de mii, alții zic că patruzeci de mii…

— Patruzeci de mii e foarte mult, a șoptit Silvina.

— Pentru patru secole nu e chiar mult.

— Populația din Europa era mică acum șase secole, mamă.

Silvina era gata să plângă de furie. María Helena a deschis gura și a mai spus ceva, dar Silvina nu a auzit-o, apoi mama ei a zis ceva și cele două femei au continuat să discute în lumina bolnavă din sala de vizită, și Silvina a auzit doar că amândouă erau mult prea bătrâne, că nu ar supraviețui unei Arderi, infecția le-ar răpune într-o secundă, dar Silvinita, oho, când Silvina avea să se hotărască, atunci da, va fi o ardere superbă, o adevărată floare de

foc.

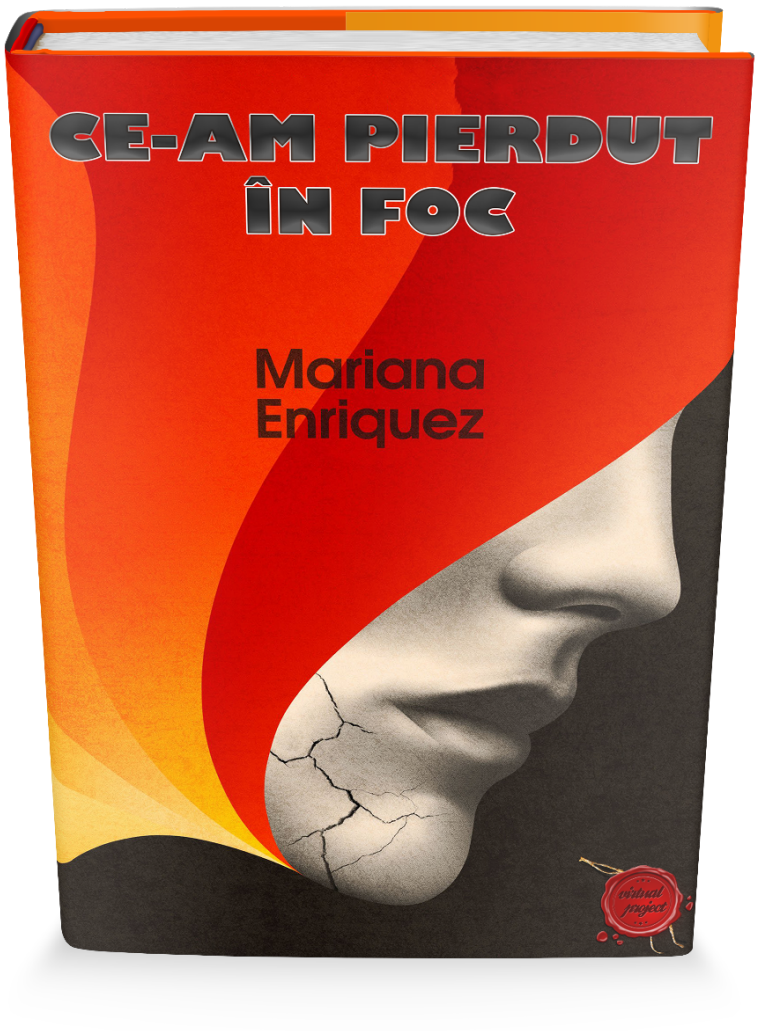

virtual-project.eu

[1] Fețe de masă țesute. Cuvânt din limba guarani, tradus în spaniolă, de cele mai multe ori, prin *tela de araña,* adică pânză de păianjen.

[2] Nume dat celor care locuiesc în Buenos Aires.

[3] De la *gringo,* nume peiorativ dat albilor în America Latină.

[4] Un soi de cămară în aer liber pentru păstrarea alimentelor.

[5] *Cumbia villera* e un stil muzical bazat pe *cumbia* (dans și muzică tradiționale din Columbia), apărut în Argentina în 1999 și care a primit denumirea oficială în anul 2000 când formația Yerba Buena a scos discul *Cumbia Villera* - un succes uriaș în America Latină.

[6] Stil muzical apărut în orașul Santa Fe din Argentina, se deosebește de *cumbia* tradițională prin faptul că are versuri extrem de romantice.

CE-AM PIERDUT ÎN FOC

Mariana Enriquez